PAMELA TOTH

Destinați unul celuilalt

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU

ALCRIS

Capitolul 1

– Lasă-l.

Erin McKenzie se aplecă să ia șoseta din botul labradorului negru care stătea în fața ei, în curtea asfaltată.

– Bravo, băiatule! Bravo, Ranger!

Câinele dădu din coadă.

– Prinde repede, comentă Anna, partenera ei de la centrul de antrenament, în timp ce-i privea pe Erin și Ranger lucrând.

Erin știa că Anna avea dreptate. Ranger învăța comenzile avansate cu o asemenea viteză, încât avea să fie gata pentru un partener uman cu o lună mai devreme decât se preconizase.

– A sunat Lucy Blackwood, continuă Anna, în timp ce Erin îl scărpina pe Ranger între urechile mătăsoase.

Curtea era înconjurată de clădiri cu un singur etaj, zugrăvite într-un galben vesel și despărțite prin alei asfaltate largi. Deasupra, cerul avea o nuanță incredibilă de albastru. Era o vreme neobișnuit de frumoasă pentru luna octombrie în Nord-Vest.

Erin își împinse o mână prin bretonul des, bucuroasă că părul ei arămiu era tuns scurt, lăsându-i ceafa dezgolită în calea adierii răcoroase. Cămașa groasă albă și blugii decolorați cu care se îmbrăcase în acea dimineață îi țineau prea cald.

– Lucy mai vine totuși, nu-i așa?

Lucy Blackwood era programată în următorul grup de antrenament. Paralizase parțial într-un accident de mașină și dorea cu disperare să-și ia un câine utilitar.

– Ba bine că nu. A telefonat ca să spună că o aduce fratele ei cu mașina de la Eugene și abia așteaptă să înceapă ședința.

– Foarte bine.

Erin încă nu vorbise cu Nick Blackwood, dar din ceea ce spusese Lucy, precum și, mai ales, din ceea ce nu spusese, deducea că între ea și fratele ei mai mare existau anumite tensiuni.

– Arde de nerăbdare și să plece în tabără, adăugă Anna, clătinând din cap cu o expresie neîncrezătoare.

– Sigur că da, fu Erin de acord. Oricine e nerăbdător să participe la o lună de antrenamente și teste continue. Totuși, Lucy e hotărâtă. M-ar mira să n-o scoată la capăt.

Cursul de antrenament care-i învăța pe solicitanții handicapați cum să lucreze cu câinii utilitari era foarte dificil. Erin trebuia să se asigure că fiecare participant putea obține rezultatele maxime de la un câine dresat.

– La telefon, Lucy părea încordată, preciză Anna. Cred că venirea aici o neliniștește mai mult decât îi convine să recunoască, poate chiar și față de sine.

– Abia aștept s-o cunosc.

Erin era întotdeauna nerăbdătoare să-i cunoască pe solicitanți.

– Înțeleg că fratele ei are bani, dar ea dorește totuși să-și păstreze independența. O admir pentru asta. I-ar fi mult mai ușor dacă l-ar lăsa să aibă grijă de ea.

– Dacă vrea și el, preciză Anna.

Erin aruncă o privire spre câinele care stătea așezat lângă ea, răbdător.

– Ranger, pupă! ordonă ea, aplecându-se.

Ranger îi linse bărbia, iar Erin îl lăudă din nou.

– Așa e, îi dădu ea dreptate Annei. Poate că omul nu mai vrea s-o aibă lângă el pe sora lui handicapată. Nu mulți acceptă așa ceva.

– Oricum, mă bucur că vine. Abia aștept să ajungă aici noul grup. Tare-mi place să văd cu cât le crește încrederea în ei înșiși, pe măsură ce încep să aibă încredere în câinii lor.

Erin pornise cu Ranger înapoi spre țarcul lui. Auzind cuvintele Annei, se opri și-și privi prietena.

– Sunt sigură că o să meargă, mai ales de data asta, având un grup mult mai mic. Totuși, păcat că nu luăm decât trei candidate, iar una dintre unități va rămâne goală. Sunt dezolată că se întâmplă așa, când avem o listă de așteptare pentru câini atât de lungă.

– Și eu. Dar nu e vina ta că povestea cu Casey n-a ieșit.

Cu o răsucire din încheietura mâinii, Anna își întoarse fotoliul rulant astfel încât s-o poată privi pe Erin drept în ochi.

– Ai răbdare, o îndemnă ea. Programul se va extinde. Nu e nevoie decât de timp.

– Și de mulți bani, adăugă Erin cu un oftat.

Întotdeauna, aceeași problemă: banii.

Anna chicoti, cam abătută.

– Orice instituție care funcționează pe bază de donații are grija banilor, iar noi mergem cu donații, nu?

– Ba bine că nu, zâmbi și Erin.

În ultimul an, adunaseră o bază solidă de fonduri corporatiste, dar niciodată nu avuseseră suficienți bani pentru interminabilele cheltuieli ale centrului, iar Erin refuza să mărească taxa pe care le-o cereau solicitanților handicapați. Era doar o sumă simbolică, însă voia ca nimeni să nu rămână fără câine numai fiindcă nu-și putea permite să plătească.

– Am impresia că găsim bani ori de câte ori avem nevoie de ei, îi aminti Anna. Deocamdată, însă, mai bine mă duc să mă asigur că Kim a pregătit unitățile.

Și porni cu scaunul, rulând lin pe asfalt.

Erin privi un moment pe urmele ei, amintindu-și cât de grațioasă și atletică fusese Anna în colegiu, unde se cunoscuseră și fuseseră colege de cameră în primul an. Chiar și acum, Anna nu avea nevoie de scaun tot timpul, dar amândouă știau că în ultimă instanță nu se putea lipsi de el.

– Am terminat pe ziua de azi, îi spuse ea câinelui care continua să aștepte cu răbdare alături. Ranger, pas.

Îl duse înapoi la cotețe, unde îl mai lăudă o dată, mângâindu-l, înainte de a-i desprinde lesa de zgardă și a-i da drumul într-un țarc perfect curat. Apoi scoase la atrenament câinele următor, o cățea collie.

– Bună, Queenie, o salută ea, splecându-se s-o mângâie între urechi și să-i prindă lesa.

Coada stufoasă a lui Queenie se balansă cu entuziasm, în timp ce pășea mărunt pe lângă Erin.

* * *

Nick Blackwood își luă un moment ochii de la drum, privindu-și sora mai tânără, care stătea alături în interiorul luxos al Mercedes-ului.

– Te simți bine? o întrebă el, revenind apoi cu atenția la șoseaua care-i ducea în orășelul Monroe din nord-vestul statului Washington.

Lucy se smulse din contemplarea tăcută a priveliștilor înconjurătoare.

– Sunt puțin cam nervoasă.

Nick era convins, după încordarea de pe fața ei, că răspunsul se afla departe de adevăr. Cândva, Lucy obișnuise să se arunce cu capul înainte în orice experiență inedită, dar de când rămăsese imobilizată în scaun îi era mult mai greu.

– Totul va fi în regulă, încercă el s-o calmeze. Pariez că toți cei din clasă sunt neliniștiți la început.

Îl durea inima când se gândea la adolescenta energică a cărei viață se schimbase atât de drastic cu doi ani în urmă. Toți banii și puterea numelui Blackwood nu reușiseră să vindece leziunile lui Lucy. Acum își punea toate speranțele în acest plan recent, dar Nick se întreba cât timp avea s-o țină. În ultimii doi ani, Nick nu văzuse nimic care să indice că firea

neastâmpărată a lui Lucy se schimbase. Abandonase atâtea programe, își pierduse interesul față de nenumărate planuri, îi concediase pe toți fizioterapeuții, văzând că metodele lor nu dădeau imediat rezultate.

– Știu că viața mea se va schimba, spuse ea acum, cu vocea vibrându-i de emoție. Dacă reușesc să rezist patru săptămâni de-acum încolo și să primesc un câine, voi putea în sfârșit să trăiesc de una singură.

Nick nu înțelegea de ce Lucy nu voia să locuiască în continuare cu el. În casa lui mare exista destul spațiu pentru ea, precum și pentru toți servitorii instruiți de care avea nevoie. În loc să profite de banii pe care el i-i putea pune la dispoziție, Lucy era hotărâtă să urmeze acel program de-o lună la centru, învățând să se bazeze pe un animal de o origine dubioasă și cu aptitudini îndoielnice.

În fața lui Nick se profila o nouă decepție, dacă nu chiar un dezastru. Ce putea aștepta pentru sora lui de la un câine, când nici personalul specializat n-o putuse satisface?

Bătu cu palma în volan, făcând-o pe Lucy să tresară. Părul ei brunet și drept, o idee mai deschis decât al lui, se înfoie în jurul feței când tânăra întoarse capul.

– Nu vrei să mergem acasă? o întrebă încet Nick. Încă nu e prea târziu ca să ne întoarcem.

Lucy își ridică bărbia, în atitudinea sfidătoare pe care i-o cunoștea atât de bine.

– Nu.

Nick oftă. Ar fi fost prea simplu...

– Ce te neliniștește, alunițo?

Porecla drăgăstoasă pe care o folosise de prima oară când o văzuse, învelită într-o păturică roz, îi venise automat pe buze.

– Toate mă neliniștesc, făcu Lucy un gest neputincios cu mâna pe care mai putea să și-o controleze. Dacă nu mă va plăcea câinele? Dacă nu-l pot face să mă asculte, dacă nu-s în stare să învăț destul de repede?

Nick zâmbi.

– Să nu te placă? Cum ar putea un câine să nu se atașeze de cineva care-l va răsfăța la culme?

Fața drăguță a lui Lucy se crispă într-o strâmbătură sarcastică.

– N-am să-l răsfăț, spuse ea. Va fi tovarășul meu de companie, nu doar un animal de casă, ca Sparky.

Sparky era bassetul pe care Nick îl crescuse de când era doar un cățelandru. Nu încăpea nici o îndoială că Sparky era un răsfățat.

Exasperarea crescândă a lui Nick era reală. Știa că Lucy cita din broșura acelei McKenzie. Dacă sora lui avea vreo dezamăgire, respectiva urma să dea socoteală.

– Îți pot obține cei mai buni tovarăși de companie umani, insistă el, redeschizând o veche discuție. N-ai nevoie de prietenia unui câine.

– Companie, îl corectă Lucy. Și nu e numai atât. Îmi doresc un câine utilitar, ca să pot fi mai independentă.

– N-ai nevoie să te dai peste cap numai pentru a încerca să fii mai independentă! exclamă Nick, atent la drum.

Detesta ideea ca iubita lui soră mai mică să dea greș și în această nouă tentativă. Mai bine l-ar fi lăsat pe el să aibă grijă de ea. Ar fi fost mai mult decât fericit să-i satisfacă toate necesitățile. Măcar atâta lucru putea face.

Când Lucy nu-i răspunse la comentariu, schimbă tactica.

– Știi că avem o casă destul de mare ca să nu ne deranjăm unul pe altul. M-am oferit chiar să-ți construiesc un apartament al tău, în aceeași incintă, dacă vrei să fii mai izolată.

– Da, izbucni Lucy, un apartament pentru mine și câinele meu de pază uman!

Nick simțea că începea să se enerveze.

– Ei, nu poți locui singură, nu? Cine ar avea grijă de tine?

Ca de obicei, Nick era frustrat și înfuriat de refuzul îndărătnic al lui Lucy de a-i accepta ajutorul mai mult decât până atunci. Nu înțelegea că nu-i dorea decât binele? Nimic n-ar fi costat prea mult pentru el. Era sora lui mai mică și avea nevoie de el, indiferent dacă era sau nu dispusă s-o recunoască.

– Sunt obosită, se plânse Lucy. Vreau să mă odihnesc.

Ochii i se închiseră brusc. Nick știa că recurgea adesea la acest șiretlic, fiind de multe ori singurul mod în care putea scăpa de el.

Se uită la ceas.

– Mda, trage un pui de somn. Ar trebui să ajungem acolo în vreo cincisprezece minute.

Aruncă o privire spre fața ei senină și calmă.

– Mi-ești dragă, adăugă el morocănos.

Buzele lui Lucy se arcuiră în sus.

– Așa că nu-ți mai face griji. Dacă are cât de cât minte, câinele ăla o să se îndrăgostească de tine la prima vedere. Și, ca să fim siguri, voi sta cu tine tot timpul.

Lucy deschise imediat ochii.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– Voi găsi un motel în Monroe, ca să pot sta acolo și să te ajut în timpul cursului. Am luat măsurile necesare, la birou.

Nick știa că proceda bine.

* * *

Erin se afla în apartamentul ei de la complex, hrănindu-și motanul, în momentul când auzi sosind o mașină. Ziua din ajunul începerii unei noi sesiuni era întotdeauna agitată. Se întâlnea cu participanții și le aprecia aptitudinile de a urma cursul și de a intra în comunicare cu câte unul dintre câinii ei.

Aplicându-i lui Shiftless o ultimă mângiere pe capul negru, Erin îl lăsă într-un loc însorit din cameră și ieși.

În fața casei oprise un Mercedes negru lucitor, iar Erin văzu ceafa unui bărbat brunet care se aplecase să scoată din portbagaj un fotoliu cu rotile pliant. În timp ce Erin se apropia, admirând absentă umerii lați ai bărbatului cu cămașă cadrilată, acesta se întoarse, desfăcând scaunul. Apoi o văzu pe Erin și se ridică. În ciuda hainelor lui sport, mașina scumpă și poziția arogantă a capului sugerau că era fratele lui Lucy.

– Domnul Blackwood? întrebă Erin, apropiindu-se de el cu mâna întinsă.

Nick Blackwood dădu din cap, privind-o cu ochi îngustați, înainte de a-i strânge mâna. Avea o palmă mare, înăsprită de bătături.

– Eu sunt Erin McKenzie. Dumneavoastră și sora dumneavoastră sunteți primii care ați sosit, din clasa cea nouă.

Blackwood rămase tăcut. Lipsa de căldură din zâmbetul și privirea lui o surprinse pe Erin. Era păcat, pentru că arăta atât de atrăgător... Expresia dezaprobatoare din adâncurile acelor ochi verzi-aurii nu prea reușea să-i atenueze farmecul. Cam fâstâcită de această reacție în fața lui, Erin făcu un efort să-și revină, când Blackwood îi eliberă brusc mâna.

– Domnișoară McKenzie, o salută el în sfârșit, cu un glas profund și savuros precum ciocolata; apoi deschise portiera din dreapta a mașinii. Sora mea, Lucy.

Erin fu ușurată să-și îndrepte atenția spre fata care aștepta nerăbdătoare. Avea o privire deschisă, la fel ca a fratelui ei, dar zâmbetul îi era strepezit de nervozitate, când o salută și ea.

– Vă rog, numiți-mă Erin. Toată lumea îmi spune așa.

Spre ușurarea ei, zâmbetul nesigur al lui Lucy deveni mai strălucitor.

– Atunci mai bine spune-i Nick și lui, altfel va uita că nu lucrezi pentru el și-o să-ți dea un ciocan sau un sul de proiecte.

Erin își aminti că tatăl ei îi spusese că Blackwood, Inc. era o mare autoritate în construcțiile comerciale de pe tot litoralul statului Oregon.

– Pare să fie un antreprenor hotărât, remarcă ea.

– Sunt.

Nick adusese alături scaunul pe rotile. Spre surprinderea lui Erin, gura lui fermă se arcui ușor.

– Dar cred că există puțini oameni în domeniu care și-ar dori să nu fiu.

Apoi, încruntându-se ca și cum și-ar fi coborât involuntar garda, se întoarse spre sora lui.

– Pot să mă descurc și singură, protestă Lucy când Nick o luă în brațe.

– N-am nimic împotrivă să te ajut, răspunse el calm.

Erin spera să nu fie la mijloc nimic mai mult decât spiritul protector al fratelui mai mare. Cu siguranță, Nick putea înțelege că Lucy, cu cât devenea mai independentă, cu atât avea să se simtă mai bine.

După ce-și așeză sora în fotoliul rulant, Nick se îndreptă, iar privirea lui o întâlni pe a lui Erin. Aceasta își dădu seama că se uitase cam lung la el. Toate mișcările lui iradiau o forță simplă, pură, lipsită de efort.

– Să vă conduc în apartamentul lui Lucy, îi invită ea, fâstâcită că fusese surprinsă în acea atitudine.

– Nu mă așteptam la asemenea amenajări, comentă Nick. Văd că sunteți foarte bine organizați aici.

– Suntem mândri de centrul nostru, răspunse Erin. Mulți oameni devotați au lucrat cu sârg pentru a face din Northwest Service Dogs ceea ce se vede acum. Și ne dezvoltăm încontinuu.

Dându-și seama cât de pompos îi sunau cuvintele, își feri privirea.

– Scuzați-mă... spuse ea, neputându-și stăpâni un zâmbet. Uneori, mă cam ambalez.

Lucy se învârtise încet în loc cu scaunul, privind grupul de clădiri proaspăt zugrăvite, galbene cu brâu alb. Fiecare era înconjurată cu straturi de crizanteme multicolore.

– Abia dacă-mi vine să cred că sunt aici.

Erin se lăsă pe vine lângă scaun, bucuroasă să-l evite pe Nick.

– Mă bucur că ai venit. Hai să te instalăm, iar apoi te voi conduce în vizita de cincizeci de cenți.

– Cincizeci de cenți? repetă Nick. Nu-i cam scump?

Erin se ridică, cu un zâmbet pe care l-ar fi dorit obraznic, înainte de a lua una dintre gențile descărcate de Nick din portbagaj.

– Instituția asta nu funcționează numai cu ajutorul bunelor intenții, recunoscu ea, așa că nu pierdem nici o ocazie de a solicita donații.

Aruncă o privire spre Lucy.

– Urmează-mă. Am să-ți arăt unde vei locui.

Un moment, Nick rămase nemișcat, privind-o pe Erin cum se îndepărta. Instituția nu arăta deloc așa cum și-o imaginase, și nici directoarea ei. În locul unei matroane solide, între două vârste, cu păr cărunt, pantofi butucănoși și o cauză nobilă, domnișoara McKenzie era o puștoaică roșcovană și pistruiată, cu un fund atrăgător foc și blugi albiți, strânși pe șolduri. Nick nu putea să nu se întrebe cum de o femeie atât de drăguță și plină de viață se mulțumea să se îngroape într-un orășel ca Monroe, făcând o asemenea muncă.

Erin aruncă o privire în urmă, înainte de a da colțul. Întregul complex era adaptat pentru accesul scaunelor rulante, dar știa cât de dificilă putea fi prima zi pentru niște oameni familiarizați cu propria lor rutină. Îl văzu pe Nick luând ultima geantă și pornind după sora lui, cu o expresie îngândurată.

Erin se opri lângă ușa unității lui Lucy și apăsă pe clanță – toate ușile aveau clanțe, fiind mult mai comod de manevrat decât mânerele.

– Am ajuns.

Făcu un pas într-o parte, lăsând-o pe Lucy să intre înaintea ei.

– Îmi poți recomanda un motel bun în oraș? întrebă Nick. M-am hotărât să rămân pe-aici, cât timp va urma Lucy cursul.

Surprinsă, Erin se întoarse să-i privească chipul. Era prea brăzdat de vremuri ca să fie cu adevărat frumos, dar ansamblul general al trăsăturilor reușea să dea un efect atât puternic, cât și atrăgător. I se păru că vedea o undă de vulnerabilitate în ochii aceia verzi, dar dispăru înainte de a putea fi sigură.

– Știi, nu e neapărată nevoie să rămâi, îi spuse ea. Înțeleg că acasă ai de condus o firmă.

– Am luat toate măsurile, răspunse Nick pe un ton care părea să spună: „Nu te băga." Voi sta aici pentru Lucy. În caz că are nevoie de ceva.

Privirea i se abătu spre sora lui, apoi reveni la Erin.

– N-am de gând să-ți stau în drum.

„Un om ca tine nici n-ar avea încotro", replică obraznică Erin în sinea ei. Era clar că Nick se deprinsese să conducă și, dacă nu se înșela, ținea foarte mult la sora lui. Dacă asta era sau nu spre binele lui Lucy, rămânea de văzut.

– Poți sta aici dacă vrei, îi propuse Erin. La sesiunea asta avem cu un câine mai puțin. Asta înseamnă și că ne lipsește un solicitant, deci avem o unitate goală. Poți locui lângă Lucy. Oferim chiar și mese.

Nick duse mâna la buzunar.

– Voi plăti suplimentul, desigur.

Erin îl opri cu un gest, întrebându-se dacă nu cumva făcea o enormă greșeală permițându-i să rămână.

– Nu e necesar.

Părea gata s-o contrazică, obligând-o să gândească rapid.

– Dacă vrei, sunt sigură că Darren, care se ocupă de întreținere, ar avea nevoie de un ajutor.

Poate că, dacă-i găsea o ocupație lui Nick, acesta nu mai avea timp să se amestece în antrenamentele surorii sale.

Nick nu întrebă cine era Darren, părând să analizeze oferta.

– Ești sigură? o întrebă, lăsându-și mâna să cadă pe lângă trup. Nu mă așteptam.

Erin ridică din umeri.

– Unitatea nu e luxoasă. Dacă n-o ocupi, va rămâne goală. Și, unde mănâncă doi, mănâncă și al treilea.

Privind spre Lucy, care se oprise în ușa unității, Nick o întrebă:

– Tu ce zici?

Fata îi evită privirea, răspunzând pe un ton posomorât:

– Oricum ai să faci ce vrei.

Erin simți o undă de regret pentru că-l invitase. Avu impresia că Lucy era obișnuită să piardă controversele cu fratele ei mai mare. Ar fi vrut să spună ceva, dar experiența o făcu să-și țină gura.

– Uite și unitatea cealaltă, spuse ea în schimb, deschizând ușa alăturată. Toate arată cam la fel.

Numai ușile și băile fuseseră adaptate pentru accesul fotoliilor cu rotile. În rest, solicitanții și câinii lor aveau de-a face cu ambianțe normale.

– Sigur nu se găsește nici un motel pe-aici? întrebă Nick după ce aruncă o privire în dormitorul curat dar cam spartan.

Zâmbetul lui Erin fu anume cât mai opac.

– Dacă lui Lucy îi convine, îmi convine și mie.

Observă că Nick n-o mai întrebase pe sora lui. În schimb, puse jos geanta pe care o adusese și intră în unitatea a doua.

Erin se întoarse spre Lucy, care aștepta.

– Hai să-ți arăt unde sunt toate, se oferi ea, ridicând geanta.

– N-am știut, până la jumătatea drumului, că plănuia să rămână și el, spuse Lucy cu voce scăzută, în timp ce Erin îi arăta interfonul de lângă pat. Se teme ca singură că nu încurc lucrurile.

Erin înălță din sprâncene.

– Poate că nu vrea decât să-ți acorde un sprijin moral.

Lucy n-o contrazise. În schimb, își întoarse scaunul în loc.

– Aici va fi în regulă, spuse ea sec.

Înainte ca Erin să mai găsească altceva de adăugat, Nick ciocăni în ușa deschisă și intră.

– Totul e-n ordine? îl întrebă Erin.

Un moment, privirea lui o susținu pe a ei.

– Perfect. Mulțumesc din nou.

– Nici o problemă.

Spera din toată inima să i se adeverească vorbele.

– Cina se ia la ora șase seara, în sala de mese. Până atunci ar trebui să sosească și ceilalți doi participanți. Micul dejun se servește la șapte și jumătate, iar cursurile încep la opt punct.

Îi zâmbi lui Lucy.

– Să nu întârzii. În ambele camere sunt hărți ale complexului, iar dacă ai nevoie de ceva, cere prin interfon. Întotdeauna e cineva de serviciu. Dacă nu ești prea obosită, poți să te plimbi peste tot. Nu există nici un loc cu acces interzis și, de obicei, găsești oricând pe cineva, dacă ai de pus întrebări.

– Mulțumesc.

Lucy părea pe cale să se mai relaxeze puțin. Erin, care nu voia s-o lase să se surmeneze, continuă:

– Ai făcut drum lung cu mașina. Ai timp să te odihnești înainte de cină, dacă vrei.

Zâmbind, Lucy se însufleți la față.

– Drumul n-a fost tocmai rău. Fratele meu e o companie plăcută, când vrea.

Aruncă o privire glumeață spre Nick. Acesta îi zâmbi și el, iar Erin observă din nou cât de atrăgător putea fi.

Se întrebă iar dacă prezența lui avea să ajute sau să stânjenească antrenamentul lui Lucy. De atitudinea lui depindeau atât de multe...

– Dacă ai nevoie de ceva, sună.

Și dădu să plece.

– Când îmi pot cunoaște câinele? întrebă Lucy, cu un amestec de nerăbdare și teamă.

Erin fu nevoită să zâmbească. Primul lucru pe care-l doreau cu toții, când veneau, era să-și întâlnească viitorii câini.

– De fapt, nu începem lucrul împreună decât în a treia zi, dar toți câinii sunt acum în cotețe, dacă vrei să-i vezi.

– Mi-ar face mare plăcere, dădu din cap Lucy.

– Poate că vrea și fratele tău să vină cu noi? îl invită Erin.

– Sigur că vrea, răspunse Lucy în locul lui. Vino, Nick.

– Bine, fu el de acord, surprinzând-o pe Erin cu un zâmbet amuzat. Hai să mergem.

Erin îi conduse pe lângă sala de mese și camera de întruniri, spre cotețe. Auzind că se apropiau, toți câinii se

repeziră la intrările țarcurilor, dând din cozi. Erin li-i prezentă, în timp ce Lucy își apropia scaunul de ei, întinzându-le degetele să i le miroasă și lingă.

– O, ce drăguț e ăsta! exclamă ea la vederea lui Ranger, labradorul negru.

Nick o privi cum scărpina capul câinelui prin ochiurile plasei de sârmă. Nu spuse nimic și nici nu se apropie să atingă animalele. Erin se întrebă la ce se gândea.

– Ranger e unul dintre câinii cu care vom lucra mâine, îi spuse ea lui Lucy. Împreună cu Queenie și Max.

– Și ceilalți? întrebă Nick.

Intervenția neașteptată a vocii lui profunde o făcu pe Erin să se crispeze. Instinctul o îndemna să rămână în gardă față de el.

– Nu sunt gata să fie câini de companie. Încă mai lucrăm cu ei.

– Îi creșteți aici? întrebă Lucy.

– Nu, avem crescători care ni-i donează și dresori care îi iau în primire când sunt înțărcați. Îi țin un an, învățându-i comenzile de bază și dezvoltându-le sociabilitatea. Apoi, noi îi mai instruim cinci sau șase luni, înainte de a fi gata pentru serviciu.

– Mamă! exclamă Lucy, în timp ce un labrador ciocolatiu pe nume Bo îi lingea mâna. Nu știam că e atât de complicat.

– Instructajul durează mult. Ăsta e unul dintre motivele pentru care avem o listă de așteptare atât de lungă.

Erin aruncă o privire spre Nick, dar acesta nu spuse nimic, uitându-se doar la sora lui. Imediat, de după colț apăru un om în salopetă, care aducea o cutie cu vopsea și o bidinea, fluierând.

– Darren! exclamă ea, aproape ușurată. Aș dori să-i cunoști pe doi dintre noii noștri oaspeți, Lucy Blackwood și fratele ei, Nick. El e Darren Girrard. Soția lui este partenera mea de afaceri. Darren e cel care merită toate laudele pentru că menține instituția într-o formă atât de bună.

După o rundă de salutări și strângeri de mână, Darren se întoarse din nou spre Erin. În ochii lui se citea îngrijorarea, dar Erin nu comentă. Poate că Anna se simțea iar rău.

– Unde ți-e nevasta? îl întrebă ea.

Darren arătă cu capul spre birou.

– Unde crezi?

Apoi porni spre mica magazie de lângă șirul celorlalte clădiri.

– Ne vedem la cină, mai spuse el, făcând un semn cu bidineaua.

– Deci, ăsta-i omul care spuneai că s-ar bucura de ajutorul meu, comentă Nick. Încep să înțeleg de ce.

– Deștept băiat, îi spuse Erin. Și-acum, dacă vă puteți întoarce singuri în camere, eu merg să mă asigur că Anna nu întrece iar măsura. Ea ține registrele contabile și se ocupă de toată corespondența, dar uneori uită cum trece timpul, când stă în fața displayului de computer.

* * *

Ceilalți doi candidați, o femeie în vârstă care-și înlocuia câinele utilitar mort, și un băiat cu distrofie musculară, sosiră în timp ce Erin lucra cu Anna în birou. Cu toții făcură

cunoștință la cină, și încă mai stăteau la masa cea lungă când Erin se scuză ca să vadă de câini pentru ultima oară în seara aceea.

– Domnișoară McKenzie.

Auzi glasul familiar imediat ce ieșise din sala de mese. Întorcându-se, văzu că Nick o urma, luând pe el un hanorac gri deschis.

– Am putea vorbi un moment? o întrebă el, cu oasele cizelate aspru ale feței reliefându-se în lumina becului de-afară.

– Mă duc să văd ce fac câinii, răspunse Erin în timp ce porneau amândoi spre cotețe. Ești binevenit să mă însoțești.

– Mulțumesc.

În timpul drumului nu mai spuse nimic, așa că Erin, după ce controlă toate țarcurile, îl întrebă, ca să risipească tăcerea cam apăsătoare:

– Cum se simte Lucy până acum?

– Bine, cred.

Nick își îndesă mâinile în buzunarele de la spate, întorcându-se cu privirea în noapte.

– Despre ce voiai să-mi vorbești? îl întrebă Erin, nedumerită de tăcerea lui.

Profilul lui compact avea ceva solid, aproape liniștitor. Era imaginea unui om pe care te poți baza la greu. Atâta numai că Erin nu-și putea permite un asemenea lux.

– Este ceva ce nu înțelegi în legătură cu cursul, sau cu câinii? insistă ea, văzând că nu răspundea. Sunt sigură că Lucy

se va descurca de minune, dacă-ți faci griji pentru ea. E o candidată bună – tânără, inteligentă și receptivă. Îi va fi mai ușor și pentru că-și mai poate folosi o mână.

Nick se întoarse s-o privească, iar expresia lui o făcu pe Erin să-și tragă respirația.

– Sunt sigur că vei fi mulțumit de ceea ce pot realiza împreună Lucy și câinele ei, continuă ea.

– Trebuie să înțelegi un lucru despre Lucy, spuse în sfârșit Nick, cu glas scăzut și hotărât.

Ezită din nou.

– Îmi iubesc sora, să nu mă înțelegi greșit. Are cu doisprezece ani mai puțin decât mine și, uneori, pare mai degrabă să fie fiica mea...

Se întrerupse din nou, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele. În sfârșit, își frecă fața cu o mână.

– Lucy poate fi capricioasă, continuă el după un timp. Nu respectă întotdeauna ce-și propune. Încă din copilărie, întotdeauna își dorea altă jucărie, o nouă distracție...

Erin încercă să dea din cap cu înțelegere, dar nu crezu că Nick observase.

– În cei doi ani care au trecut de la accident, a început și a întrerupt mai multe programe de terapie, a cunoscut o serie întreagă de asistenți...

– Te temi că va renunța la curs, îl întrerupse Erin, înțelegând. Crezi că nu va reuși să obțină un tovarăș de companie canin, ceea ce va fi pentru ea o nouă dezamăgire.

Ochii lui Nick erau cufundați în umbră. Arăta mai tânăr, mai vulnerabil.

– Mda, confirmă el. Încă un eșec, pentru o fată care a trecut prin atâtea nereușite în ultimii doi ani. Și, chiar dacă-ți urmează programul până la sfârșit, nu-mi dau seama cum i-ar putea satisface așteptările primirea unui câine.

Făcu un gest de neputință cu mâna.

– Crede că un câine de companie îi va schimba viața.

Zâmbetul care apăru pe buzele lui Erin era destins.

– Ai încredere-n mine, spuse ea cu convingere. Dacă Lucy termină cursul și trece de teste, obținerea unui câine de companie îi va schimba viața. Și i-o va schimba în bine. Toți cei de aici mizează pe succesul ei și vom face tot ce putem ca s-o ajutăm. Este adevărat că numai Lucy însăși poate duce la bun sfârșit antrenamentul, dar n-am nici un motiv să cred că nu va reuși. Iar atunci, va putea obține măcar parțial independența pe care și-o dorește atât de mult.

Spre dezamăgirea lui Erin, în loc să se relaxeze, chipul lui Nick se schimonosi într-o expresie de ură veninoasă – iar răspunsul lui o șocă și mai mult.

– Mda, independența față de mine, spuse el înverșunat, împungându-se în piept cu un deget. Eliberarea de ticălosul care a adus-o în blestematul ăsta de scaun cu rotile.

Capitolul 2

Erin îl privi pe Nick, șocată.

– Tu erai la volan? întrebă ea, conștientă de undele de durere care iradiau dinspre el ca un câmp de forță invizibil.

Nick dădu scurt din cap, cu o expresie închisă pe chipul său atrăgător, ca și cum ar fi regretat deja că-i spusese.

– Da.

– Îmi pare rău...

Nu știa ce altceva să spună. Nu prea putea să-l întrebe dacă accidentul se produsese din vina lui. Probabil că da, de aceea îl afecta atât de puternic.

În timp ce Erin își înfrunta imboldul absolut inacceptabil de a-l cuprinde cu brațele, într-un gest consolator, Nick își mută privirea, parcă în căutarea unor răspunsuri.

– Am să mă achit față de ea, jură el încet. Atât cât pot, cel puțin. Lucy n-are nevoie de un câine. Are nevoie de un om, de cineva drag și de încredere, care să-i stea alături. Eu voi fi acel om, atâta vreme cât are nevoie de mine.

– În legătură cu câinele te înșeli, fu nevoită Erin să-l contrazică. Sper să ne dai ocazia de a-ți arăta ce efect poate avea compania unui câine asupra lui Lucy.

Deodată, îi veni un gând înfricoșător.

– Nu vei încerca să te-amesteci în antrenamentul ei, nu-i așa?

Îi așteptă răspunsul, hotărâtă să-și susțină cauza oricât de mult timp era necesar. Uneori, rudele handicapaților voiau să aibă grijă de ei, într-o încercare de a-și atenua propria vinovăție, dar Erin știa că nimic nu putea lua locul independenței pe care fiecare invalid putea s-o atingă. Nick trebuia să înțeleagă din capul locului acest lucru.

– N-am să mă amestec, acceptă el într-un târziu. Dar nici n-am s-o las să-și facă speranțe false. Știu ce e cel mai bine pentru sora mea și voi aștepta cu răbdare, stându-i alături când și ideea asta va eșua.

Erin își mușcă limba. Tonul lui hotărât o făcuse să înțeleagă că n-ar fi avut nici un rost să mai continue discuția. Cel puțin atunci.

– Mai bine să ne urăm noapte bună, propuse ea în schimb. Mai am câteva probleme de rezolvat, iar mâine ne așteaptă o zi grea, pe toți.

Nick nu păru deloc surprins de capitularea ei. Calm, îi ură noapte bună și se întoarse să plece.

* * *

A doua zi, cerul era înnorat, de un cenușiu atât de deschis încât părea aproape incolor, iar o adiere slabă răcorea atmosfera. Erin lucrase o jumătate de oră cu unul dintre câinii mai puțin avansați și tocmai își bea cafeaua cu Anna și Darren, când intrară cei trei elevi, cu fotoliile lor, discutând surescitați. Îi urmau asistenții și Nick Blackwood.

– Abia aștept să încep! intonă melodios Lucy, printre saluturi. Erin observă că Nick se apropie de sora lui, punându-i o mână pe umăr.

– Mai bine luați micul dejun mai întâi, o sfătui Anna, iar Nick dădu din cap aprobator.

Erin o privi atentă pe Lucy, în căutarea vreunui semn de neseriozitate. Apoi întoarse capul spre Nick, parcă așteptându-se să-i vadă trăsăturile atrăgătoare întinate de vinovăție. El, în schimb, îi susținu privirea cu o expresie aproape indiferentă, salută din cap, apoi se uită în altă parte.

Un moment, Erin se întrebă cum reușea să suporte povara acelei vinovății.

– Te simți bine? o întrebă încet Anna.

Clipind din ochi, Erin dădu din cap și se întoase spre Jane, femeia în vârstă care-și pierduse câinele de companie anterior. Jane, care se accidentase la schi, cu ani în urmă, își apropie scaunul de al lui Erin și începu să-și mute micul dejun de pe tavă pe masă.

– Sper să pot obține tot un labrador, spuse ea. Dottie era o cățea atât de bună și de blândă. Opt ani am avut-o.

– Pentru clasa asta avem un labrador, un ogar auriu și un collie, îi răspunse Erin. Dar să nu-ți apreciezi noul câine în comparație cu Dottie. Fiecare animal are propria lui individualitate, știi, la fel ca oamenii.

Jane zâmbi, dar ochii, înapoia ochelarilor cu lentile groase, îi erau plini de lacrimi.

– Știu, spuse ea încet, ferindu-și privirea. Am să-ncerc.

– Așa te vreau, surâse aprobator Erin.

Prima zi consta dintr-o trecere în revistă a întregului curs, prezentarea câinilor și începutul antrenamentelor propriu-zise. Aveau mult material de parcurs și trebuia să-și folosească timpul cât mai eficient.

La sfârșitul fiecărei lecții se puneau întrebări și se făcea o recapitulare. Câinii știau deja șaizeci și cinci de comenzi; trebuia să le învețe și oamenii. Apoi, elementele de bază se combinau și se ajustau conform tuturor necesităților individuale.

Erin ridică ochii, întâlnind privirea lui Nick. Un moment, stătură nemișcați, apoi Nick porni în urma lui Lucy și a asistentei ei.

Zguduită de răceala din ochii lui, Erin începu să se joace cu ochiurile din farfurie.

– Mănâncă-ți micul dejun până nu se răcește, îi atrase atenția Anna.

Imediat ce terminară de mâncat, Erin își duse la spălat farfuria pe jumătate plină și conduse elevii în camera de exerciții, unde Darren aștepta cu cei trei câini în lesă. Purtau hamuri portocalii, echipate cu buzunărașe speciale.

Darren i-o dădu pe Queenie, cățeaua collie, băiatului numit Fred. Acesta începu imediat s-o mângâie și să-i vorbească, iar Queenie dădu din coadă, încântată. Max, ogarul auriu, îi reveni lui Jane.

– Aș prefera labradorul, îi spuse ea lui Darren. M-am obișnuit cu rasa asta.

– Încă nu i-am repartizat definitiv, îi aminti el. Vei avea posibilitatea de a lucra cu fiecare câine, până ne vom hotărî.

După un moment, Jane luă lesa lui Max, întinzându-i mâna cealaltă ca să i-o miroasă și să i-o lingă.

Ranger, labradorul negru pe care pusese ochii Jane, îi fu adus lui Lucy. Aceasta se aplecă imediat să-l cuprindă pe după gât cu brațul sănătos.

– Așa, foarte bine, confirmă Erin privindu-i. Împrieteniți-vă. Fiecare dintre voi va lucra cu toți trei, înainte de a stabili repartițiile permanente, probabil peste două zile. Acești câini au fost anume aleși pentru companie, fiindcă sunt inteligenți, răbdători, puternici și dornici să-și bucure stăpânii. Așa că, lăudați-i când reușesc ceva, aplicați o disciplină fermă dar niciodată aspră când este necesar, și vă vor iubi cu atât mai mult.

Făcu o pauză, privind cele trei cupluri neobișnuite din fața ei, apoi aruncă o privire spre Nick, care stătea lângă scaunul lui Lucy. În timp ce elevii erau ocupați cu câinii, îi făcu semn să se apropie.

– Ești binevenit să asiști la ședințele de antrenament, îi spuse ea încet. Poți ieși cu noi și pe teren, atâta vreme cât nu te amesteci în desfășurarea cursurilor.

Sprâncenele dese ale lui Nick se înălțară.

– Să nu mă amestec? întrebă el, făcând-o pe Erin să se înroșească în obraji.

– Scuză-mă, murmură ea. Poate că am folosit un cuvânt prea tare. Vreau să spun că Lucy trebuie să ducă singură cursul la bun sfârșit. N-o poți ajuta.

Expresia lui Nick se înăspri.

– De ce nu?

– Lucy trebuie să-i poată impune câinelui respect și să-i controleze obediența prin propriile ei forțe. Știu că ai în vedere numai interesele ei, dar dacă încerci să-i ușurezi sarcinile, pe termen lung nu vei face decât să i le îngreunezi. Dacă nu suntem siguri că-și poate îngriji singură câinele utilitar, având cu adevărat de câștigat de pe urma lui, nu va absolvi cursul și va pleca de-aici cu mâinile goale.

Nick se foi în loc, rezemându-se cu un umăr de perete.

– Stau bine aici? întrebă el ironic.

Erin zâmbi posac, hotărâtă să nu se lase provocată de atitudinea lui.

– Perfect.

Reveni cu atenția spre elevi. Toți trei vorbeau cu câinii, care dădeau din coadă în același ritm.

– Ei, clasă, spuse ea, hotărâtă să ignore în continuare prezența lui Nick, azi avem multe de făcut. Pe parcurs, vom învăța comenzi, vom scoate câinii pe teren, la mall-ul din Everett, la cinema și la câteva restaurante. Unul dintre ceilalți dresori, sau eu, vom lucra și individual cu voi. La sfârșitul fiecărei zile facem o recapitulare și răspundem la întrebări, iar a doua zi dimineața are loc un test.

Făcu o pauză, privind fețele nerăbdătoare ale elevilor.

– Desigur, puteți pune întrebări oricând. La încheierea celor patru săptămâni veți da un examen scris și o probă practică, într-unul din locurile publice pe care le vom fi vizitat în prealabil.

La vederea expresiilor temătoare ce apăruseră, zâmbi îngăduitor.

– Nu vă faceți griji. În fond, e vorba de absolvirea unui curs. Vom mai discuta despre asta. Deocamdată, să începem.

* * *

– M-ai putea ajuta puțin după-amiază, dacă ai timp.

Nick ridică ochii de la sandvișul cu ton spre Darren, care venise lângă masă.

– Erin mi-a spus să te rog, continuă celălalt, înesându-și mâinile în buzunarele pantalonilor de lucru kaki pătați.

Nick aruncă o privire spre Erin, care stătea în celălalt capăt al mesei, aplecată înainte, ascultând cu atenție ceea ce încerca să-i explice Fred.

– Hai, du-te, îl îndemnă Lucy, de pe locul alăturat. Pot să mă descurc vreo două ore fără tine.

Nick ezita. Încerca oare să-i reproșeze că toată dimineața stătuse cu ochii pe ea? De nenumărate ori se uitase spre el, astfel încât Nick presupusese că prezența lui acolo o mulțumea.

– N-o să ai nici o problemă? o întrebă.

Lucy își dădu ochii peste cap.

– Nu, n-o să am nici o problemă.

Apoi se întoarse spre Darren.

– Ar fi în stare să mă spele și pe dinți, dacă l-aș lăsa, mărturisi ea, cu un zâmbet cochet.

– Nu vrea decât să te ajute, răspunse blajin Darren. Și eu m-am purtat la fel cu nevastă-mea, o vreme.

Lucy aruncă o privire în lungul mesei.

– Anna e, da? Partenera lui Erin.

Darren dădu din cap. Nick observă cu cât îi devenea expresia mai tandră când privea spre soția lui.

Se grăbi să răspundă la solicitare, înainte ca Lucy să pună vreo întrebare indiscretă:

– Se pare că după-amiază sunt liber. Ce vom avea de făcut?

– Punem obloanele la ferestre. În doi, ne va fi mai ușor.

– Și când începem? se interesă Nick, dând să se ridice.

Darren îi puse o mână pe umăr.

– Termină de mâncat. Anna are nevoie de puțin ajutor la birou, înainte, așa că ne întâlnim în față, peste o jumătate de oră, să zicem. E bine?

După ce Nick confirmă, Darren îi ură lui Lucy succes la cursuri și porni spre locul unde stătea Anna.

* * *

– Anna a început să se refacă, de peste un an, spuse Darren, în timp ce prindea în balamale oblonul ținut fix de Nick. Sperăm s-o țină tot așa.

– Să dea Dumnezeu, răspunse Nick, ridicând alt oblon. Anna pare o femeie foarte cumsecade.

– A, așa și este.

Un moment, zâmbetul lui Darren șovăi.

– Ea și Erin erau colege de cameră, când Anna s-a îmbolnăvit.

Potrivi oblonul peste fereastră.

– Cred că boala ei a fost un factor decisiv pentru cariera aleasă de Erin. Înainte, plănuise să devină medic veterinar.

Nick își ascunse surpriza. În mintea lui, Erin era asociată cu centrul ca o călugăriță cu mânăstirea. Se foi de pe un picior pe altul, nervos. Gândul la Erin, ca femeie care avea sentimentele și visurile ei, dorințele și nevoile ei, îl stânjenea îngrozitor. Îl făcea să și-o imagineze în feluri la care nu avea dreptul să se gândească.

Feluri pe care fantezia lui insista să le înfățișeze în detalii peste măsură de vii.

– Cum v-ați cunoscut, tu și Anna? îl întrebă el pe Darren, ca să schimbe subiectul.

* * *

În după-amiaza următoare, Nick se lupta din nou cu amintirile, în felul lui obișnuit: alungându-și-le cu ajutorul muncii fizice grele.

– Auzi, nu te repezi așa, că mă pui în inferioritate! îl dojeni în glumă Darren, apărând de după colțul clădirii, cu o roabă.

Nick curăța de uscături niște tufe de glicină. Surprins, privi în jur, pentru a vedea că aproape terminase. Îl înconjurau grămezi de crenguțe uscate. Făcu un gest vag cu foarfecele de grădină.

– Ce rost ar avea să pierd vremea?

Un moment, Darren îl privi gânditor.

– Niciodată nu-i ușor să trăiești în preajma cuiva cu limite ca ale Annei și ale lui Lucy, comentă el, începând să încarce rămurelele moarte în roabă. Dacă ai chef să-mi vorbești, mă pricep destul de bine să ascult.

Oferta lui îl surprinse pe Nick, care învățase încă de la o vârstă foarte timpurie să-și păstreze sentimentele pentru sine. Nu o dată, tatăl lui îi spusese că un bărbat adevărat nu se plânge de greutățile vieții. Nu face altceva decât să le ia în piept, mergând înainte.

– Mulțumesc, răspunse el ezitant. N-am nici o problemă cu handicapul lui Lucy, dar îți mulțumesc pentru propunere.

Darren ridică din umeri, cu un zâmbet deschis.

– Sigur. Acum, dacă tot ai terminat aici, ce-ar fi să duci toate crengile astea la grămada din spate, până merg eu să desfund chiuveta din bucătărie? După ce tundem și iarba din față, am terminat pe ziua de azi.

Nick gemu.

– Zbirule, îl acuză el ironic. Nici la mine la firmă nu mă spetesc așa cu munca.

– N-ar strica să te obișnuiești, chicoti Darren și plecă.

* * *

Mai târziu, în timp ce potrivea din foarfece lungimea firelor de iarbă la marginea unei alei asfaltate, Nick o văzu pe Erin vorbind cu Darren, care manevra mașina de tuns gazonul. Darren opri mașina, aruncă o privire spre Nick, apoi arătă către întinderea peluzei care mai era de tuns.

Erin nu păru deloc mulțumită. Se încruntă, apoi ridică din umeri și porni spre Nick.

– Putem sta puțin de vorbă? strigă ea încă de la distanță.

Nick încercă să se pregătească pentru șocul pe care i-l provocau întotdeauna ochii ei albaștri și gura senzuală.

– Ce este? întrebă, cu un glas mai aspru decât intenționase.

Erin se înroși ușor la față.

– De obicei, Darren vine cu mine în oraș ca să cumpărăm mâncarea pentru câini, dar nu știu ce i-a venit că vrea să termine mai întâi de tuns peluza. O luăm în saci de o sută de livre și mă întrebam dacă n-ai vrea...

Regretând că vorbise atât de morocănos, Nick se grăbi să accepte:

– Sigur, vin cu tine. Când vrei să plecăm?

Cu o expresie de nepătruns în ochi, Erin răspunse:

– Imediat.

Un moment, Nick își îngădui plăcerea de a-i susține privirea, întrebându-se ce anume îi adumbrise ochii. Sau cine. Își dezlipi de piept tricoul umezit de sudoare.

– Așteaptă-mă să mă schimb și vin.

– Ne întâlnim în parcare, mai spuse Erin, întorcându-se să plece.

Apoi îi aruncă o privire peste umăr, cu un zâmbet.

– Îți mulțumesc.

* * *

– Cât mai avem până la magazin? întrebă Nick, în timp ce furgonul mergea pe șosea, spre Snohomish.

– Încă cinci minute.

Erin era mult prea conștientă de prezența lui alături, în spațiul restrâns al cabinei. Când Nick era în apropiere, se simțea ca o adolescentă îndrăgostită.

Și cu hormoni hiperactivi.

– Voiam să-ți vorbesc despre sora ta, începu ea, pentru a-și abate gândurile în altă direcție.

Nick se îndreptă de spate, sfredelind-o cu privirea ochilor săi reci ca o gheață verde.

– S-a întâmplat ceva?

Erin ezită. Era prea târziu ca să mai dea înapoi.

– N-o pot defini prea clar, recunoscu ea, semnalizând înainte de a coti de pe șosea. Este vorba de atitudinea ei la curs. Știu că dorește din toată inima să reușească, dar e... cum să spun... distrată.

Înghiți în sec, în timp ce trecea printr-o intersecție.

– Cred că o deranjează prezența ta.

– Prezența mea? repetă Nick. În după-amiaza asta nici măcar n-am fost acolo.

– Știu.

Erin șovăi, apoi continuă cu îndărătnicie.

– Și cred că-ți simțea lipsa, ceea ce nu e bine deloc. Nu poate fi atât de dependentă de tine, altfel nu va putea reuși cu câinele. Știu că ai intenții bune, dar acum Lucy are nevoie de încredere în sine, nu de sprijin continuu din afară.

Un moment, Nick păru să-și stăpânească nervii. Apoi trase adânc aer în piept.

– Lucy ce are de spus despre problema asta?

Erin rămase cu privirea în lungul drumului.

– Încă n-am vorbit cu ea. Voiam să discut cu tine mai întâi.

Frână în fața magazinului, ocupând cu abilitate un loc de parcare, și opri motorul, dar nu schiță nici un gest de a deschide portiera. Dacă tot începuse discuția, avea de gând s-o ducă până la capăt. Spre binele lui Lucy.

– Cred că ar fi mai bine dacă te-ai gândi să pleci, pentru restul cursului.

Sugestia ei fu întâmpinată cu o tăcere mormântală. Nick nu făcu decât să se încrunte.

– Mai bine pentru cine? întrebă el după un lung răstimp. Pentru tine sau pentru Lucy?

– Poftim?

Nick se aplecă spre ea. Erin îi putu distinge cioburile de aur din ochii verzi, mărginiți de gene scurte și dese.

– Cred că înțelegi foarte bine ce vreau să spun.

Glasul îi coborî ca o șoaptă răgușită, în timp ce privirea i se oprea spre gura ei.

Erin tresări din tot trupul, surprinsă, când creierul ei buimăcit înțelese în fine sensul întrebării. Obrajii i se împurpurară, în timp ce se îndepărta de el. Va să zică, observase cât o atrăgea?

– M-ai înțeles greșit... se bâlbâi ea, încercând să-și ignore propriile reacții. Niciodată n-aș lăsa să intervină sentimentele personale...

Ar fi trebuit să refuze propunerea lui Darren de a-l lua pe Nick cu ea la magazin.

Ochii lui scăpărători se îngustară.

– Deci, recunoști că există și sentimente personale? o întrebă.

– În nici un caz! Nu asta am vrut să spun...

Erin știa că avea de ales: sau cobora imediat din mașină, sau situația risca să se înrăutățească și mai mult.

– Mă duc să iau mâncarea, spuse ea cu o voce înghețată. Poți să mă ajuți sau nu. Sinceră să fiu, în momentul ăsta nici nu-mi pasă ce vei face.

Înainte de a reuși să scape din cabina furgonului, Nick o apucă de braț, ținând-o pe loc.

– Dă-mi drumul! îi ordonă ea, simțind cum căldura degetelor lui o ardea prin mânecă.

– Imediat. Mai întâi, cred că avem de lămurit o mică problemă.

– Pot s-o lămuresc perfect și fără ca tu să mă maltratezi, scrâșni Erin printre dinți, încercând zadarnic să-și păstreze autocontrolul. Ai întrecut cu mult măsura.

Privirea lui Nick o imobiliză pe loc, ca o undă tractoare din „Star Trek".

– Dovedește-o, o provocă el.

– S-o dovedesc? repetă Erin, în timp ce apropierea lui Nick, împotriva propriei ei voințe, îi aprindea și mai mult imaginația.

În ochii lui scăpără un fulger, dispărând înainte ca Erin să-l poată descifra.

– Sărută-mă.

Capitolul 3

Deși pe chipul lui Nick nu se observa, era aproape la fel de surprins ca Erin de propria lui sugestie. Adevărat, simțise că-l atrăgea încă de prima oară când se întâlniseră, dar nu avusese de gând să dea curs acestei atracții. Nu intenționa nici să se întoarcă acasă, la Eugene, așa cum îi ceruse ea. În loc să se întrebe de ce era atât de important să rămână, o privi atent ca să vadă ce urma să facă. Nu avu mult de așteptat.

– Să... să... să te sărut...? se bâlbâi ea. Mai degrabă aș săruta un porc!

Ridică bărbia, privindu-l în lungul nasului. Obrajii i se înroșiseră, iar părul aproape că-i scotea scântei de indignare.

– Au! exclamă el, strâmbându-se.

Când se înfuria, Erin arăta grozav. Seducător.

– Nu e nevoie să fii atât de crudă.

– Cum îți permiți să mă acuzi că mi-aș pune propriile interese mai presus de cele ale elevilor? continuă ea ca și cum

nu l-ar fi auzit. Numai fiindcă tu refuzi să înțelegi necesitatea câinilor mei utilitari, nu înseamnă că și eu aș fi neserioasă!

Nick o studia atent, fascinat de izbucnirea ei. Apoi redeveni brusc serios. Ce-l apucase? Venise acolo pentru Lucy, nu ca să flirteze cu domnișoara McKenzie.

– Dacă aștepți să te sărut, mă tem că ai foarte mult de așteptat, îl informă Erin, deschizând portiera. Iar în perioada asta a anului, nopțile pot fi destul de friguroase pe-aici.

Coborî din mașină și, înainte ca Nick să se apere, urcă repede treptele de lemn ale magazinului.

Descumpănit de propriul lui comportament impulsiv, Nick o urmă înăuntru. Furia lui Erin îl făcea să se simtă cam spășit. Nu voise s-o jignească.

Numai Dumnezeu știa ce voise. El, unul, nu era prea sigur.

– S-a întâmplat ceva? întrebă vânzătorul. Ți-am spus că angrosistul a săltat prețurile, nu? N-avem ce face.

Erin clipi din ochi ca să se dezmeticească. Prezența lui Nick n-o ajuta deloc să-și regăsească echilibrul.

– E-n regulă, Ben. Știu cum e cu scumpirile astea.

Tânărul se însenină imediat.

– Bun, spuse el. Ai nevoie de ajutor? o întrebă, arătând cei doi saci uriași de lângă tejghea.

– Mulțumesc. Mi-am adus niște mușchi cu mine.

Îl prezentă repede pe Nick, care îi strânse lui Ben mâna.

– Sora lui Nick e una dintre elevele noastre, iar el îl ajută pe Darren, explică Erin, în timp ce Nick ridica un sac, de parcă ar fi fost plin cu fulgi.

– Îmi descui și mie portiera din spate? o întrebă el, cu o privire spre cheile din mâna lui Erin.

– Sigur.

În timp ce Ben lua celălalt sac, Erin ieși, deschise portiera și se dădu la o parte. Expresia lui Nick era de nepătruns. Un moment, se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi urmat sugestia. Trase aer în piept și fu cât pe ce să se înece. Apoi mintea i se limpezi din nou.

– Altceva? întrebă Nick, ridicând din sprâncene.

– Nu, asta-i tot.

Erin îi mulțumi lui Ben, se urcă la volan și porni motorul. Nick urcă lângă ea.

– Te grăbești să ajungem înapoi? o întrebă în timp ce porneau spre șosea.

Erin îl învrednici cu o privire scurtă, felicitându-se pentru felul cum reușea să-și păstreze calmul.

– Dacă vrei să știi, da. Cina se va servi peste o jumătate de oră, și mi-e foame.

– Avem de vorbit.

– Despre ce?

Erin era curioasă, dar rămase cu privirea spre drum.

– Despre ideea ta ca eu să plec acasă.

O idee pe care o respingea din capul locului.

Ceva din tonul lui o făcu să-l privească iar.

– N-am vrut s-o iei în nume personal, începu Erin, apoi se strâmbă. Se vedea clar că Nick lua totul cu titlu personal, altfel n-ar fi venit cu propunerea aceea scandaloasă de a-l săruta.

– Nu contează, o întrerupse el. Oricum, nu plec înainte de a pleca și Lucy.

Cumva, răspunsul lui n-o surprinse. Ar fi fost prea ușor. Poate că ea era aceea care lua lucrurile la un nivel personal.

– Cred că ar fi mai ușor dacă n-ai sta aici, ca să-i distragi atenția.

Nick se foi în fotoliul-cupă al cabinei, răvășindu-și părul cu o mână. Gestul lui dezinvolt era atât de sexy, încât lui Erin i se tăie respirația. Imediat, își stăpâni necruțător atracția crescândă. Toată acea nebunie trebuia să înceteze.

– Cred că eu judec cel mai bine ce-i e de folos surorii mele și ce nu, spuse el. Și fii atentă pe unde mergi!

Ordinul lui neașteptat o făcu să tresară. Îi aruncase o singură privire, doar o fracțiune de secundă.

– Nu mă învăța tu pe mine cum să conduc! se răsti ea pe negândite.

Imediat, observă că pumnii lui Nick stăteau strânși pe genunchi, cu degetele albite, iar expresia feței îi era rigidă.

– Iartă-mă, scrâșni el.

– Ce este? întrebă Erin, cu o compasiune neașteptată. Ce te roade?

Nick își mută privirea.

– Nimic, murmură. Las-o baltă. Dar nu voi pleca din Monroe fără Lucy, așa că fă bine și obișnuiește-te cu prezența mea prin preajmă.

Vorbea de parcă ar fi administrat o pedeapsă. Erin se întrebă dacă pedeapsa îi era destinată ei, sau lui însuși. Își stăpâni câteva posibile răspunsuri.

– Atunci, va trebui să discut cu Lucy, spuse ea. Să văd dacă o pot face să se concentreze mai mult la curs.

– Ajunge să dai vina pe mine, replică Nick cu înverșunare. Oricum, de obicei mie îmi aparține.

Erin semnalizăși încetini, la intersecția cu drumul spre centrul de antrenament.

– Nu cred, spuse ea încet. Oricine își poate da seama cât de mult ții la Lucy. Poate că ești prea aspru cu tine însuți.

Îndreptându-se de spate, Nick o privi încruntat, cu ochii îngustați.

– Iar tu poate că vii cu presupuneri despre lucruri care nu te privesc.

Cu obrajii arzându-i ca focul, Erin deveni țeapănă.

– Scuză-mă, spuse ea lezată. Nu se va mai întâmpla.

Opri mașina lângă magazia unde se depozita mâncarea pentru câini. Nick coborî și se duse în spate, iar Erin îl privi fără o vorbă cum ducea sacii pe rând la locurile lor.

– Asta-i tot?

Erin ezită, dar Nick arătase clar că nu-l mulțumea nimic din ceea ce-ar fi avut ea de spus.

– Da. Îți mulțumesc pentru ajutor. Cred că ne vedem la cină.

– Stai un moment, o opri el, cu ochii în jos.

Se opri, curioasă.

– Ce e?

Nick aruncă o privire în magazie, căutându-și cuvintele.

– Cred că, ăă... că-ți datorez scuze, murmură el, coborând din nou ochii.

Împotriva propriei voințe, Erin fu amuzată de stânjeneala lui vizibilă. Contrasta frapant cu toate acele manifestări ocazionale de aroganță.

– Așa...?

Nu avea intenția să-i dea nici o mână de ajutor. În fond, Nick depășise măsura și n-avea cum să-i citească gândurile, pentru a descoperi că și ea își făcuse idei asemănătoare în privința lui.

Idei despre sărutările lui.

Dacă i-ar fi trecut prin minte, măcar, așa ceva, Erin știa că ar fi murit.

– Mda, îmi pare rău pentru ce-am spus adineaori, zise el încet, înfruntându-i în sfârșit privirea. Eram îngrijorat pentru Lucy. Când ai spus că vrei să plec, cred că m-am pierdut cu firea. Mi-am ieșit puțin din minți.

– Vrei să spui că numai un nebun ar fi în stare să mă sărute? îl tachină Erin.

Nick păru deznădăjduit.

– Nu, în nici un caz. Încerc doar să-ți explic.

Deodată, Erin se simți vinovată pentru că se amuza pe seama frământării lui vizibile.

– Scuzele se acceptă, spuse ea scurt. Să uităm ce-a fost.

– Bună idee. Și-ți mulțumesc pentru că ai fost atât de înțelegătoare.

Siguranța de sine îi mai revenise. Când îl văzu oftând ușurat, Erin își dădu seama că nu era un om obișnuit să-și ceară iertare. Acest gând o făcu să se simtă și mai stânjenită.

– Cred totuși că ar fi mai bine pentru Lucy dacă te-ai întoarce acasă, insistă ea.

Imediat, pe chipul lui Nick reapăru expresia ostilă dinainte.

– Nu sunt de acord. Lucy are nevoie de mine aici.

Erin ridică din umeri, nedorind să mai lungească discuția.

– Voi vedea care e și părerea ei. Deocamdată, mi-e foame și vreau să mănânc.

– De acord.

Și, fără s-o mai învrednicească nici cu o privire, Nick se răsuci în loc și plecă.

* * *

– Încerc. Sunt atentă și fac tot ce ne ceri. Spune-mi, numai, bine?

Erin stătea așezată pe un scaun din unitatea lui Lucy, privind-o cum își agita capul și gesticula cu mâna mai stabilă și întrebându-se cum s-o facă pe Lucy să înțeleagă că n-avea nimic împotriva ei.

– Vezi? continuă Lucy nedându-i timp să răspundă. Nu poți spune nici un lucru pe care să nu-l fi făcut. Și, de fapt, de ce mă tot hărțuiești? Am eu ceva care nu-ți place? Ți-a făcut probleme fratele meu? Nu-s responsabilă pentru...

– Nu, o întrerupse Erin. Nick n-are nici o legătură.

O mică voce interioară o întrebă dacă era sigură, dar Erin ignoră provocarea.

– Atunci nu înțeleg, spuse Lucy.

Fără a-i lăsa timp să înceapă încă o tiradă, Erin se ridică în picioare.

– Încerc să-ți spun, zise ea cu o răbdare exagerată. Nu ai făcut nici o greșeală anume. Simt, numai, că nu ești complet concentrată la cursuri, că te frământă altceva.

Lucy scutură din cap cu tărie, învolburându-și părul brunet în jurul feței.

– Nici pomeneală, negă ea. Am venit aici ca să-mi iau un câine. Punct. Atunci, Nick va vedea că sunt capabilă să mă descurc singură. Și poate o să mă lase în pace.

Erin începea să înțeleagă.

– Fă-o pentru tine, nu numai ca să-i demonstrezi ceva lui Nick, spuse ea încet, punându-i o mână pe umăr.

Când Lucy ridică privirea spre Erin, în ochii ei căprui se iviseră lacrimi.

– Așa fac, răspunse ea, dar cu mai puțină convingere.

Erin zâmbi cu blândețe.

– Îngăduie-ți numai să crezi că merită efortul, că tu însăți meriți un câine.

Îi strânse umărul, înainte de a-și retrage mâna.

– Crede, repetă ea. Fiindcă meriți.

Un moment, Lucy tăcu.

– Bine, consimți ea în cele din urmă. Cred că s-ar putea să ai dreptate. Încercam să-i dovedesc ceva lui Nick. Dar mă ține din scurt așa de strict... Nu vrea să fac nimic de una singură.

O lacrimă i se prelinse pe obraz. Și-o șterse nervoasă.

– Uneori, am senzația că nu mai pot să respir.

– Vinovăția poate face pe oricine să se comporte așa ca Nick, îndrăzni Erin.

Încă își mai punea întrebări în legătură cu accidentul. Nick îi spusese că era răspunzător de rănile lui Lucy.

Aceasta făcu ochii mari.

– Vinovăție?!... De ce să se simtă vinovat?

Fu rândul lui Erin să se mire.

– Din cauza accidentului.

Lucy păli la față.

– Dar n-a fost vina lui! strigă ea. Un șofer beat a trecut pe roșu și a lovit mașina în partea unde stăteam eu. Poliția a spus că Nick n-avea oricum ce să facă.

Strânse din fălci cu îndărătnicie.

– Și de fapt, de ce crezi că a fost el de vină?

Erin nu voise s-o tulbure, dar acum era sincer nedumerită.

– Așa mi-a spus Nick. A spus că el te-a adus în scaunul cu rotile.

Un moment, Lucy o privi buimăcită. Apoi șopti:

– Nu știam că gândește așa. Nu mi-a spus niciodată.

O privi pe Erin intens.

– De ce s-o creadă? Doar nu-și poate închipui că-l acuz pe el.

Erin nu prea știa ce să răspundă. Nick se învinuia singur.

– Cred că va trebui să-l întrebi, spuse ea, sperând ca astfel să nu provoace involuntar noi suferințe. Numai nu astă seară. E târziu, iar mâine ieșim pe teren, așa că vei avea nevoie de odihnă. Îți voi trimite asistenta ca să te ajute.

– Nu peste mult n-o să mai am nevoie de asistentă, replică Lucy cu un entuziasm surprinzător. Așteaptă un moment, vrei? o întrebă, când Erin deschise ușa să iasă.

Erin ezită. Lucy semăna leit cu Nick, dar într-un stil mult mai delicat, mai feminin. Era într-adevăr o fată foarte frumoasă. Un moment, Erin se întrebă ce planuri își făcuse Lucy înainte ca accidentul să-i fi schimbat viața.

– Ce este?

Zâmbetul lui Lucy șovăi.

– Voiam doar să-ți mulțumesc, recunoscu ea. Mă bucur că ai trecut pe-aici.

Erin îi surâse la rândul ei, ușurată.

– Și eu. Știi, nu vreau decât să reușești. Să ai o viață - fericită.

Lucy dădu din cap.

– Știu. Și-mi pare bine că sunt aici. Serios. Mă voi gândi la ce mi-ai spus și-am să mă străduiesc și mai mult.

Erin ar fi vrut s-o îndemne din nou să-i vorbească fratelui ei, dar discutaseră destul despre asta.

– Ți-ar fi mai ușor dacă Nick ar pleca acasă? întrebă ea în schimb.

– Tocmai asta voia și Nick s-o întrebe, interveni un glas tărăgănat.

Erin întoarse scurt capul. În ușă stătea Nick, cu sprâncenele înălțate.

– Faci campanie pentru înlăturarea mea? întrebă el nepăsător.

– Deloc.

Erin se înfierbântase toată, ca și cum ar fi fost surprinsă în flagrant delict, deși era absolut nevinovată.

– Lucy și cu mine discutam despre progresele ei la curs.

Rămase tăcută, hotărâtă să nu intre în defensivă. Dacă Lucy voia să-i spună ce discutaseră, n-avea decât.

Nick studie fața lui Erin în lumina aurie a becului de pe verandă. Doamne, frumoasă mai era, și punea atât de multă pasiune în tot ce făcea! Se grăbi să-și întrerupă contemplația până nu se transforma în dorință.

– Aș dori să vorbesc cu sora mea, spuse el în schimb.

Prin ochii albaștri ai lui Erin trecu o strălucire de nemulțumire, apoi expresia i se destinse.

– Sigur, răspunse ea cu un calm înșelător. Dar e important ca Lucy să-mi cunoască opinia.

Se întoarse spre sora lui, care-i privea neliniștită.

– Nick și cu mine am discutat deja problema asta. Știe că, după părerea mea, ți-ar fi mai ușor dacă s-ar întoarce la Eugene.

Înainte ca Lucy să poată răspunde, Nick făcu un pas înainte.

– Iar eu nu sunt de acord, îi spuse el lui Erin.

Trase adânc aer în piept, întrebându-se cum avea să reacționeze văzând ce risc era dispus să-și asume.

– Însă voi respecta decizia lui Lucy, dacă și tu faci la fel.

Erin părea dornică să-l contrazică, însă nu făcu decât s-o privească pe Lucy, cu un zâmbet încurajator.

– Bine. Atunci, vă las.

Când trecu pe lângă el, Nick se simți cuprins de ușurare.

– Îți mulțumesc, îi spuse, surprins că Erin îi dădea posibilitatea să-și susțină argumentele între patru ochi.

După ce ușa se închise încet în urma ei, Nick se pregăti pentru discuție.

– Deci? o întrebă el pe Lucy, așezându-se pe un scaun cu spătar drept. Erin te-a convins să-mi dai foaia de drum?

În timp ce aștepta răspunsul surorii lui, simți un junghi în stomac. Nu avusese intenția s-o lase să-i hotărască soarta, dar confruntarea cu Erin îl răscolise mai mult decât s-ar fi așteptat.

– Păi, răspunse încet Lucy, parcă delectându-se cu posibilitatea de a-l face să fiarbă în suc propriu, mă pot descurca și fără tine, să știi.

Lui Nick i se frânse inima. Dorea cu disperare să rămână.

– Crezi că te poți descurca fără mine, nu se putu el abține să replice.

Lucy își întoarse scaunul în loc, cu fața spre el. Înainte de accident, discutaseră și despre o posibilă carieră de model, printre altele. Nick îi răpise libertatea de a alege. Iar acum, era

dator să-i poarte de grijă. O viață în schimbul unei vieți. Libertatea lui pentru a ei. Ideea îl șoca – era pentru prima oară când o privea într-o asemenea lumină.

– Dar cum aș putea să-ți arăt că mă pot descurca fără tine, dacă nu ești aici ca să mă vezi? medită Lucy cu voce tare, întrerupându-i gândurile.

Nick începu să spere că n-avea de gând să-l expedieze, la urma urmei.

– Bună întrebare.

Sora lui zâmbi la rândul ei.

– Vreau să rămâi, dragul meu frate. Vreau să vezi cât de bine mă descurc cu câinele.

Vru să-i mulțumească, dar Lucy îl întrerupse.

– Iar pe urmă, adăugă ea dramatic, vreau s-o recunoști.

– Ce să recunosc?

Un moment, Nick își dori ca acel lucru să se poată întâmpla. Imediat, însă, își reveni la realitate.

– Să recunoști că mă pot descurca singură, numai cu câinele meu, insistă Lucy.

Fără a o lăsa să continue, Nick se ridică. Auzise tot ce dorise și se făcea târziu. N-avea nici un motiv s-o descurajeze.

– Voi sta atâta cât ai nevoie de mine... începu el, întrerupându-se când Lucy se încruntă. Ca să-mi poți arăta că nu ai nevoie de mine, se corectă. Dacă rămânea cu ea la centru, Lucy urma să-și dea seama cât de mult se baza pe el. Nici un câine nu putea să schimbe această situație.

* * *

– Rămân, o anunță Nick pe Erin a doua zi dimineața, la micul dejun. Lucy e de acord. Dacă vrei, îmi voi găsi un motel în oraș, așa cum plănuisem inițial.

Avea o expresie provocatoare, dar Erin știa că o confruntare între ei n-ar fi folosit nimănui, nefăcând decât s-o necăjească pe Lucy.

– Voi respecta înțelegerea, spuse ea, ungând cu gem o felie de pâine prăjită.

Încercase să facă numai ceea ce considera că o ajuta pe Lucy. În pofida tuturor rezervelor ei, Nick nu pleca. Până la un punct, Erin se bucura.

– Nu va trebui să-ți cauți o cameră de motel. Dar regulile mele privind amestecul la cursuri se aplică în continuare.

Nick dădu din cap.

– De acord.

Erin îl privi cum se așeza lângă Lucy, care vorbea însuflețită cu Jane.

– Probleme? o întrebă încet Anna, în timp ce ea și Darren își aduceau tăvile la masă.

– Poftim? Nu, nici o problemă. Sper numai ca Nick să știe ce face, murmură Erin, înainte de a sorbi din sucul de portocale.

Anna și Darren schimbară o privire, dar Erin îi ignoră. Apoi, în timp ce mușca din pâinea prăjită, un zgomot puternic îi făcu pe toți să întoarcă privirile. Cineva scăpase pe jos o tavă cu mâncare.

Capitolul 4

Ieșirea pe teren corespunse întru totul așteptărilor lui Erin. Primele ședințe practice cu un grup nou rezerva întotdeauna unele surprize. Ea, Nick și Ray, celălalt voluntar, purtau hanorace portocalii, cu inscripția NW Companion Dogs brodată pe spate cu litere bleumarin. Câinii aveau harnașamentele lor de aceeași culoare portocalie.

Imediat ce grupul intră în mall, Queenie scăpă din lesă și se apropie de un copil în cărucior, dând din coadă.

– Cheam-o înapoi, îi spuse Erin lui Fred, care stătea tăcut în scaun.

– Queenie, aici! strigă el.

Cățeaua se întoarse, destul de docilă.

– În poală, continuă Fred, iar Queenie își rezemă labele dinainte pe coapsele lui subțiratice, dând energic din coadă; râzând, tânărul o mângâie pe cap. Pupă! îi ceru el.

Queenie îl linse pe bărbie.

– Acum pune-o să șadă, îl instrui Erin.

Fred se conformă, cu un zâmbet larg. Queenie ascultă imediat. Erin se bucura să vadă cât de bine lucrau împreună.

Peste câteva momente, o vânzătoare încercă să-l dea afară pe Max, dar se liniști când Erin îi explică faptul că acei câini utilitari făceau excepție de la dispoziția departamentului de sănătate împotriva accesului câinilor în unitățile comerciale.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă vânzătoarea, când Lucy își îndreptă scaunul spre un raft cu bluze de mătase. Femeia se aplecă să-l mângâie pe Max, care dădea prietenos din coada sa aurie.

– Amintește-i lui Max că lucrează, îi spuse încet Erin lui Lucy.

Lucy comandă „aici" și „șezi". Max se supuse prompt, privindu-și stăpâna.

– Câinilor nu trebuie să li se distragă atenția când lucrează, îi explică Erin vânzătoarei, arătându-i hamurile distinctive, cu mâner și buzunărașe. Adică, atunci când poartă acest harnașament. Nu vrem să le scape nimic important.

– Îmi pare rău, se grăbi vânzătoarea să se scuze. N-am vrut să deranjez câinele.

Lucy îl bătu pe Max pe capul lui lătăreț.

– Nici o problemă, spuse ea cu un zâmbet. Max și cu mine încă mai învățăm să lucrăm împreună.

Și reveni cu atenția la bluzele de pe raft.

Chiar atunci se apropie Nick, iar vânzătoarea, o blondă atrăgătoare, îl interpelă imediat.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea cu o voce dintr-o dată mai cochetă.

Pe negândite, lui Erin îi veni s-o expedieze pe vânzătoare de-acolo. Fu cât pe ce să-i spună că Nick era cu ei și nu avea nevoie de ajutor. Acest acces posesiv o descumpăni, așa că întoarse capul, mușcându-și buzele, în timp ce-l lăsa pe Nick să-și supravegheze sora.

Erin porni în căutarea lui Ray, factorul poștal care-i însoțea adesea pe teren. Acesta era cu Fred, Jane și câinii lor, lângă un magazin de muzică.

– Cum merge? întrebă Erin.

– Excelent! izbucni Fred, lângă care aștepta Queenie. Vreau să mergem și la magazinul de jucării.

Erin aruncă o privire spre Ray.

– Duceți-vă, îi spuse ea. Ne întâlnim la librărie. Eu rămân cu Jane.

Ray dădu din cap și porni după Fred și Queenie, care trăgea scaunul în timp ce Fred ținea într-o mână toarta harnașamentului, iar în cealaltă lesa.

– Azi nu vom lucra prea mult, îi spuse Erin lui Jane. Ai mai trecut prin toate astea, iar pentru ceilalți ar fi obositor.

– Îmi amintesc, spuse Jane privind grupurile de cumpărători din apropiere. O fetiță o privi curioasă, în timp ce mama ei o trăgea de-acolo, șoptindu-i ceva la ureche.

Erin ar fi preferat ca oamenii să-i trateze pe elevii ei ca pe niște semeni de-ai lor normali, nu ca pe cine știe ce forme de viață demne numai de milă sau de a fi ignorate. În timp ce se gândea la acest lucru, un bărbat vârstnic, cu părul alb, îi zâmbi lui Jane, încetinind pasul.

– Ce câine frumos! comentă el.

– Mulțumesc, răspunse Jane cu un zâmbet fericit, în timp ce omul se îndepărta.

– Du-te la librărie, dacă vrei, îi spuse Erin. Vin și eu imediat.

Jane porni, însoțită de Ranger.

Erin tocmai se pregătea să se întoarcă la Lucy, Max și Nick, când îi văzu ieșind din alt magazin de confecții. Lucy ținea pe genunchi o pungă.

– Nick mi-a cumpărat o bluză, spuse ea, imediat ce se apropiară.

– N-am ieșit la cumpărături! o dojeni sever Erin. Te afli aici ca să exersezi cu câinele tău.

Nick ridică bărbia, sfidător.

– A văzut o bluză pe care și-o dorea. N-am făcut nici un rău.

Erin, însă, n-avea chef să se ia la ceartă în mijlocul mall-ului.

– E aproape timpul să plecăm, spuse ea în schimb. Lucy, mai bine ia-o înainte cu Max. Știi ce ai de făcut. Ne întâlnim în fața librăriei, bine? continuă ea, arătând în lungul culoarului larg. Acolo e.

Lucy aruncă o privire spre Nick, ușor încruntată.

– Sigur...

Lângă scaun, Max stătea așezat, privind-o atent.

– Sus, Max! îi comandă ea.

Câinele se ridică pe loc.

Erin porni și ea, mai încet. Oftând, Nick își înfundă mâinile în buzunarele scurtei portocalii.

– În regulă, spuse el. Simt cum te pregătești pentru o predică. Acum ce-am mai greșit?

– Nimic, răspunse Erin, încercând să fie corectă; nu-i spusese că nu aveau voie să cumpere nimic, presupunând numai că Nick știa că trebuia doar s-o supravegheze pe Lucy, fără să intervină. Sunt doar puțin nervoasă, fiind prima ieșire cu clasa pe teren. Îmi pare rău.

– Sigur, nici o problemă, ridică Nick din umeri, pornind spre ceilalți, care-i așteptau în fața librăriei.

Lângă Fred, Queenie privea un băiețel care se apropia nesigur pe piciorușele lui dolofane. Cățeaua întinse botul să-l miroasă, dar Fred îi spuse ceva, făcând-o să se oprească imediat.

– Bravo, îl lăudă Erin, cu o privire de scuză spre mama copilului. E important să-i amintești lui Queenie pentru ce se află aici. Exersăm, îi explică ea femeii, care se oprise lângă scaunul lui Fred.

– Și fratele meu are un câine de companie, răspunse aceasta, luându-și fiul în brațe. I-a schimbat viața.

– Mă bucur să aud, replică Erin. Mulțumesc.

Aruncă o privire spre Ray.

– Totul e gata?

Acesta dădu din cap.

– Azi a mers bine. Nici un dezastru.

Erin zâmbi și ea, știind că se gândea la incidentele întâmplate cu ocazia altor ieșiri pe teren. Un câine care nu putea „să se țină“, o fetiță care izbucnise în lacrimi când uitase comenzile, din cauza emoțiilor, un tânăr atât de ocupat să se uite la

un grup de adolescente încât intrase cu scaunul într-o masă, în ciuda eforturilor câinelui de a-l trage pe lângă ea. Da, în comparație cu acele cazuri, ieșirea de acum reușise perfect.

– V-ați descurcat cu toții foarte bine, spuse Erin privind grupul din fața ei. Vom mai veni aici o dată, înainte de absolvire.

Și, cu o privire involuntară spre Nick, care se uita la ea gânditor, se întoarse să-i conducă la mașini.

* * *

În seara aceea, după cină, Nick făcu o plimbare de unul singur pe aleile asfaltate, apropiindu-se de unitatea lui Lucy. Ar fi vrut să-i pună lui Erin vreo două întrebări, ca pretext de a se întâlni cu ea, dar se răzgândi, înjurând, când își dădu seama ce făcea.

Erin era inaccesibilă. Cum de nu era în stare să țină minte atâta lucru?

Bombănind încă o înjurătură, ciocăni la ușa lui Lucy.

– Eu sunt, Nick! strigă el.

Dădu să deschidă ușa, instinctiv, apoi își aminti că trebuia s-o lase să-i deschidă ea. Lucy îi spusese că avea nevoie de practică.

Spre surprinderea lui, auzi un strigăt înăbușit.

– Nick! Nick, ajută-mă!

Dădu ușa de perete, pentru a o vedea pe Lucy căzută pe covor, cu scaunul răsturnat.

– Vai de mine, Alunițo, ai pățit ceva?

Nick se lăsă într-un genunchi alături, întinzând spre sora lui o mână tremurătoare. Fata avea obrajii umeziți de lacrimi, dar reuși să zâmbească vag.

– N-am nimic. Am căzut, ca o proastă.

Se agăță de mâna lui.

– Ajută-mă să mă ridic. Ar trebui să mă pot sălta singură la loc pe scaun, dar n-am reușit să mă descurc.

Îngrijorarea lui Nick se transformă în furie, pe când o lua în brațe, așezând-o la loc în scaunul pe care-l ridicase.

– Ești sigură că nu te-ai lovit? Poate-ar fi bine să chem un medic, spuse el, cu glasul îngroșat de îngrijorare.

– N-am pățit nimic, insistă Lucy. Am căzut, atâta tot.

– Vezi, de-asta nu vreau să te las singură, izbucni Nick, în timp ce Lucy își întorcea scaunul cu fața spre el. Dacă nu veneam?

Lucy ridică din umeri, deși era roșie în obraji.

– M-ar fi găsit cineva până la urmă.

– Nu-i de ajuns! protestă Nick, rezemându-și palmele de perete, nervos. Puteai să te rănești grav, scrâșni el. Puteai fi în pericol. Un incendiu...

– Nick! N-a luat nimic foc, replică Lucy, dându-și ochii peste cap.

– Dar ar fi putut să ia foc, continuă el insistent. Puteai să rămâi imobilizată. Poate nu vrei să recunoști, dar ai nevoie de mine. Sau de o asistentă internă.

Lucy oftă, începând să-și roadă buza de jos.

– Am de învățat, spuse ea evitându-i privirea. Îți mulțumesc că m-ai ridicat, bine?

Nick înțelegea când era expediat. Buuun. Oricum avea să-i spună câteva lui Erin McKenzie. Încă îi mai tremurau mâinile, iar în stomac simțea numai noduri.

* * *

– Mda, sigur, acum e bine, dar putea să se rănească. Dacă nu ajungeam acolo la timp?

Erin îl privea pe Nick cum se plimba nervos prin fața biroului ei, ca un leopard negru ieșit la pradă.

– Mă bucur că sora ta n-a pățit nimic, repetă ea, sperând să-l liniștească. Accidente din-astea se mai întâmplă. Oamenii paralizați pot cădea uneori din scaunele lor.

Își dădea toată silința să rămână calmă, dar Nick îi punea răbdarea la grea încercare. Refuza s-o asculte, continuând la nesfârșit să repete ce s-ar fi putut întâmpla.

– Nu și sora mea, mârâi el, oprindu-se s-o măsoare cu privirea. Surorii mele nu i se întâmplă asemenea lucruri.

Mai afectată de înfățișarea lui decât i-ar fi convenit să recunoască, Erin își împinse înapoi scaunul și se ridică, evitând să-i privească fața.

– Și nici nu i se vor mai întâmpla, ripostă ea pe un ton peste măsură de dulce. Când Max va sta cu Lucy noaptea, o să aibă grijă de ea dacă se răstoarnă cu scaunul și nu mai poate să se ridice.

Pe chipul lui Nick se ivi o expresie neîncrezătoare.

– Cum o s-o ajute câinele? E instruit să sune la 911? Sau o să-i apuce mâneca în dinți și o va trage la loc în scaun?

Erin nu-i luă în seamă sarcasmul.

– Nici una, nici alta. E instruit s-o lingă pe obraz și să fie atent dacă reacționează. Dacă Lucy nu răspunde, se duce să cheme în ajutor, lătrând și zgâriind la uși până găsește pe cineva.

Expresia sceptică a lui Nick se mai îmblânzi, cu interes ezitant.

– Și pe urmă? întrebă el ursuz, amintindu-i lui Erin de un copil încăpățânat, dar pe care îl răpune curiozitatea.

– Va scânci, va lua ușurel oamenii de mână, cu botul, și-i va trage după el. Oricine care știe că în vecinătate locuiește o persoană handicapată îl va urma.

Nick păru să cugete la cuvintele ei.

– Totuși, nu poate telefona după o mașină.

– Într-adevăr, confirmă Erin. Încă n-am descoperit cum să-i învățăm pe câini și figura asta.

– Bine, consimți Nick cu un zâmbet acru. Îmi dau seama cum o poate ajuta un câine.

Scepticismul lui incorigibil o făcu pe Erin să pufnească, deși în sinea ei era surprinsă de faptul că se înduplecase, oricât de greu. Oare ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare?

– Ei, mă bucur să văd că începi să recunoști valoarea câinilor, spuse ea, știind că Nick mai avea mult până să accepte așa ceva. Mă duc să văd ce face Lucy imediat ce termin de semnat hârtiile astea.

– Ce hârtii sunt? întrebă Nick, aruncând o privire spre birou. Cereri de donații?

Erin simți tentația de a-l lăsa să creadă ce voia.

– Nu, răspunse ea totuși. Sunt răspunsuri la solicitări de câini. Refuzuri, din păcate. Pentru că nu avem nici pe departe suficienți bani ca să instruim un număr de animale pe măsura cererii.

Își frecă fruntea care începea s-o doară.

– E greu să hotărăști cine va primi un câine și cine nu.

În sfârșit, văzu pe chipul atrăgător al lui Nick o expresie de înțelegere sinceră și chiar compasiune.

– Sunt convins că ți-e greu să spui nu.

Erin clipi din ochi, care i se umeziseră pe neașteptate.

– Al dracului de greu.

* * *

– Avionul are întârziere, și detest să mă duc acolo singură, seara, se pomeni Erin explicându-i încurcată lui Nick. Și nu vreau nici să-l iau pe Darren se lângă Anna, sâmbăta seara. Și-așa au foarte puțin timp liber pe care să-l petreacă împreună.

Trebuia să ia de la aeroport cățelul trimis de la Boise, iar la ora aceea zona de descărcare a bagajelor arăta destul de neliniștitor.

– Ne-am putea opri pe drum să mâncăm ceva, continuă ea. Fac eu cinste.

Ca mită nu era prea mult, dar Nick putea să se fi săturat să se tot învârtească prin centrul de antrenament.

Ochii lui o studiară un moment pe sub pleoapele lăsate, apoi Nick se îndreptă de lângă gardul din jurul țarcurilor, unde stătuse rezemat.

– Sigur. De ce nu? Mai întâi trecem pe la Lucy, să vedem ce face, bine?

Erin se destinse, ușurată. Tocmai ajunsese la concluzia că făcuse o mare greșeală chemându-l cu ea.

– Mda. Mai avem o oră până să plecăm. Ultima dată când am văzut-o pe Lucy, era în camera de recreere, jucând ceva cu Freddie.

– Unde ne întâlnim?

– La mașină?

Nick dădu din cap.

– Bine, ne vedem acolo cam peste o oră.

* * *

Erin și Nick se opriră să ia hamburgeri de la un fast-food cu mese înăuntru. Nick insistă să plătească el, iar Erin, după o scurtă împotrivire, acceptă.

– Mulțumesc din nou, spuse ea în timp ce mușca din chifla cu ceapă. Aproape uitasem că un burger cu șuncă și un milk-shake îți pot aduce mulțumirea la un nivel mult mai profund decât cel al foamei.

Spre deosebire de încruntăturile lui obișnuite, Nick era zâmbitor.

– Hrana de suflet a unei întregi generații, comentă el, vârând în gură un cartof prăjit. Mâncărurile ca asta îmi amintesc de liceu și de vremurile mai fericite.

– Nu prea știu ce-s alea vremuri „mai fericite“, recunoscu gânditoare Erin. Poate mai lipsite de griji, într-un fel, cu mai puține răspunderi...

– Ai avut multe întâlniri în liceu? o întrebă Nick luându-și hamburgerul, din care mușcă lacom fără a aștepta răspunsul.

– Am avut un prieten, doi ani.

Nu se mai gândise la Ned de veacuri. Se întrebă oare ce făcea. Fusese un prieten amuzant și, o vreme, se iubiseră la nebunie. Dar depășiseră amândoi perioada și se despărțiseră în termeni amicali.

– Mmmm... murmură Nick, mestecând și înghițind. Femeia unui singur bărbat.

Erin râse.

– Nu intenționat. Pur și simplu nu eram prea populară. Cu excepția lui Ned și a câtorva curtezani ocazionali, îmi petreceam cea mai mare parte a timpului cu două prietene.

– Ned? înălță Nick din sprâncene. Mie îmi sună a nume de nerod.

Erin aruncă spre el o feliuță de ceapă. Aceasta ricoșă din pieptul lui, căzând pe masă între ei. Nick și-o aruncă în gură.

– Mulțumesc. Vrei un cartof prăjit?

Luă unul lung și slăbănog și i-l aruncă lui Erin, care-l prinse din zbor și îl înmuie în ketchup.

– Mmm! Delicios. Iar Ned nu era un nerod. Era un băiat așa de dulce...

Nick scoase un icnet glumeț, alese alt cartof și-l înmuie în ketchupul ei. Apoi, cu ochii lucitori, i-l întinse. Privirile li se ciocniră un moment, înainte ca Erin să deschidă gura. Cu

grijă, Nick îi vârî înăuntru cartoful prăjit. Când ea îi întinse încă o felie de ceapă, el mușcă, arătându-și dinții. La a doua mușcătură, reuși să-i atingă degetele cu limba.

Erin își retrase mâna, cu o senzație ciudată străbătându-i în zig-zag brațul. Hotărâtă să nu-și trădeze reacția, îi întinse încă o feliuță de ceapă. Surprins, Nick zâmbi și se repezi înainte, înfulecând ceapa și mușcând ușor degetele lui Erin, care scoase un mic țipăt de surpriză.

Câțiva clienți întoarseră capetele spre ei, cu priviri indulgente, făcând-o să se înroșească.

– Cred că ar fi timpul să mergem, propuse ea grăbită, ridicându-se.

– Doar am și eu timp să-mi termin cafeaua, nu?

Nick luă ceașca albă, în timp ce Erin se așeza la loc, mai jenată ca oricând.

– Nu vreau să mă aștepte mai mult decât e necesar, mormăi ea. Cățelușa e speriată de drumul cu avionul, de statul în ladă...

– De unde-a venit, de la Boise?

– Mhm.

În sfârșit, Nick își goli ceașca și se ridică.

– Hai, să mergem.

Cu senzația că din cauza ei întârziaseră, Erin ieși.

– Povestește-mi despre cățelușa asta, îi ceru Nick, după ce porniră din nou spre aeroport.

– E labrador negru și se numește Lulu. Al doilea labrador pe care-l primim de la dresorul ăsta. Primul a ieșit un câine de companie excelent și-mi pun mari speranțe și în Lulu.

– Mai are nevoie de antrenament, da? întrebă Nick în timp ce semnaliza și schimba banda de circulație, evitând un camion cu cherestea.

– Încă vreo șase luni, răspunse Erin studiindu-i profilul; Nick conducea calm și sigur, ca întotdeauna. Le va face la centru.

– Cum îți mai găsești timp și pentru asta?

Erin ezită. Oare să-i spună că nu avea viață socială și nici viață personală, aproape deloc? Nu, nu voia ca lui Nick să i se facă milă de ea, nu voia decât ca el să înțeleagă măcar puțin cât de mult muncise ca să pună centrul pe picioare și să-l țină în funcțiune.

– De obicei mă ajută Caroline, îi reaminti ea. E minunată cu câinii, mai ales cu cățeii nou-veniți.

Nick îi aruncă o privire.

– Căței noi?

– Păi, de fapt, când ajung la noi au peste un an. Ca asta pe care o luăm acum.

Pentru Erin, primirea noilor câini fusese întotdeauna interesantă. Erau atâtea de învățat despre ei. Dacă fuseseră bine instruiți. Dacă erau inteligenți și dacă aveau temperamentul potrivit pentru activitățile utilitare.

Lângă ea, Nick conducea tăcut.

– Nu ți-e dor de Eugene? întrebă ea, ca să-l facă din nou să vorbească.

Se întrebă dacă avea o iubită acasă. Poate nu numai una. Un bărbat cu atâta succes ca Nick avea destule prietene, cu siguranță. Erin se mira că nu era căsătorit. Poate că avusese pe cineva, înainte de accidentul lui Lucy, dacă nu și acum.

– Mda, mi-e dor de casă, chicoti el, cotind pe drumul spre aeroport. Și de câinele meu mi-e dor.

Era ultimul lucru pe care Erin s-ar fi așteptat să-l spună. Avu nevoie de un moment ca să-i asimileze sensul cuvintelor.

– Câinele tău? repetă ea; nu-și imaginase că avea un câine. Ce rasă e?

– Basset Hound. Se numește Sparky, iar Lucy zice că l-am răsfățat îngrozitor.

– Nu mă surprinde, replică încet Erin. Pariez că și pe Lucy ai răsfăța-o, dacă te-ar lăsa.

Nick aruncă o privire spre ea, cu ochii îngustați.

– Nu vreau s-o răsfăț. Nu vreau decât să am grijă de ea. Așa cum merită. Un câine, oricât de bine ar fi instruit, nu poate face asta.

Erin crezuse că făcuseră unele progrese. Era clar că se înșelase. Dezamăgită, se rezemă de spătar, în timp ce e apropiau de clădirea indicată.

– Te înșeli amarnic în legătură cu câinii și cu Lucy, murmură ea, în timp ce Nick parca mașina. Cred că va trebui să văd dacă nu te pot face să te răzgândești.

– Nu poți, răspunse el după ce coborâtă, oprindu-se față-n față. Imediat ce tu și Lucy înțelegeți asta, va fi mai bine pentru toată lumea.

Capitolul 5

Când Erin ajunse în sfârșit să rezolve toate formalitățile necesare și să ia în primire lada cu Lulu, cățelușa scheuna înnebunită. Ochii ei căprui priveau intens, ia cu limba roz tot lingea plasa de sârmă a containerului.

– Cred că știu ce vrea, spuse Erin, privind în jur prin parcare, în timp ce Nick ducea lada la mașină. Pune-o jos, te rog.

Nick se conformă, iar Erin scoase din buzunarul hanoracului o lesă. Îngenunchind, deschise ușița și prinse lesa de zgarda lui Lulu Cățeaua îi linse mâna și începu să se agite fericită prin jur.

– Bravo, fetițo. Pariez că te bucuri c-ai scăpat din avion, mm?

Lulu lătră fericită.

– Bine, spuse Erin pe un ton liniștitor. Pas, Lulu!

Lulu ciuli urechile și se supuse imediat, pornind la pas pe lângă Erin spre o mică zonă cu arbuști și tufișuri din mijlocul

întinderii de asfalt. Imediat ce Lulu își găsi un loc și răspunse la chemarea naturii, Erin o duse înapoi la container. Cățeaua, purtând vesta de prelată cu cuvintele „Câine utilitar în instruire“ înscrise pe ea, intră înapoi docilă. Erin o mai mângâie puțin, cu cuvinte încurajatoare, înainte de a deschide portiera din spate a furgonului.

– Pune-o cu fereastra în față, ca să ne vadă.

Nick se conformă fără o vorbă. Îi era greu să n-o atingă pe Erin, numai ca să se convingă că se simțea la fel de plăcut, caldă și delicată, pe cât arăta. Când porniră din nou la drum, îi simți prezența lângă el, chiar și fără să-i privească profilul. Își aminti cum se luminaseră ochii ei când se tachinaseră unul pe altul, la restaurant. Îi venise să întindă mâna peste masă și să-i mângâie fața. Să-i lingă pata de ketchup de lângă gură. Să-și îngroape degetele în părul ei roșu și să-i savureze gustul sărat de pe buzele pline.

Înghiți în sec. În spate, cățeaua scheună, iar Erin întoarse capul să-i vorbească.

– E-n regulă, Lulu. În curând ajungem acasă.

La auzul propriului ei nume, cățelușa se mai liniști, culcându-se cu un oftat sonor. Pentru Nick, vocea înceată și guturală a lui Erin numai liniștitoare nu era.

– Ce face, bine? întrebă el.

– Sigur. E obișnuită să meargă cu mașina. Cred c-aș fi putut-o lăsa afară din cușcă, dar nu se știe niciodată. Drumul e lung, locurile sunt noi pentru ea...

Făcu o scurtă pauză.

– Îmi place prima fază a muncii cu ei, când verific câte instrucțiuni au asimilat. Șoseaua e atât de aglomerată și nu știi niciodată de ce-i în stare câte un șofer descreierat.

– Într-adevăr, răspunse sec Nick. Câtă dreptate ai!

– A...! exclamă Erin încet. Iartă-mă. Sigur că știi.

Nick îi puse o mână pe braț.

– Nu-ți face probleme.

– În jumătate de oră ajungem, murmură Erin mai mult pentru sine.

– Bine.

– Ar fi trebuit să mă ofer să conduc eu la întoarcere, continuă ea.

– Îmi place să conduc. Nu-ți face griji.

Pentru Nick ar fi fost incomparabil mai neplăcut să stea pasiv alături, neavând nici măcar șofatul care să-i distragă atenția.

După ce ajunseră la centru, iar Lulu se împrieteni cu vecinii de țarc și se culcă, Erin se întoarse spre Nick, care privea animalele prin gardul în eclise.

– Îți mulțumesc încă o dată pentru ajutor, spuse ea. Și pentru cină...

– N-ai de ce. Mi-a făcut plăcere.

Nick n-o privea, uitându-se numai la Lulu. În jurul lor se lăsa frigul nopții.

– Crezi c-o să se simtă bine?

– Am s-o mai controlez o dată înainte de a mă duce la culcare. Pe mâine, adăugă Erin peste umăr.

Plecarea ei rapidă îl surprinse pe Nick. Își dădu seama că nu fusese pregătit să-i ureze noapte bună. O privi cum se îndepărta până trecu de colțul clădirii.

* * *

– Unde pleci? îl întrebă Lucy, după ce Nick își clăti ceașca și o lăsă lângă chiuveta din bucătărie.

Ridică din umeri.

– Cred că mă duc la o plimbare. Mai ai nevoie de ceva?

– De nimic, zâmbi obraznic fata. Atunci, cred că ne vedem mâine dimineață.

– Probabil... murmură evaziv Nick făcându-i cu mâna, în timp ce ieșea.

Pe la jumătatea drumului spre apartamentul lui Erin, și dădu seama încotro se îndrepta. Încetini un moment, apoi acceptă inevitabilul, ciocănind la ușă înainte de a apuca să se răzgândească.

Erin purta un halat roz pal, iar părul roșcat și scurt îi era umed de la duș. Părea obosită. În timp ce Nick căuta ceva de spus, un strop de apă i se prelinse pe gât, dispărând în decolteul halatului. Nick se întrebă dacă purta ceva pe dedesubt.

– Bună, îl salută ea, ștergându-se pe cap cu un prosop. S-a întâmplat ceva?

„Mda", răspunse Nick în sinea lui. „Dar mai bine să nu știi."

– Mă întrebam numai dacă ai verificat-o din nou pe Lulu.

Pretextul suna jalnic, chiar și pentru el.

Erin nu păru să găsească nimic ciudat la acest comentariu. Deschise și mai larg ușa.

– Am fost la ea chiar înainte de a intra sub duș. Părea să se simtă bine. Cred că voi lucra cu ea dimineața, în timp ce elevii exersează cu câinii lor.

Făcu un pas înapoi.

– Voiai să intri? Pot să mă îmbrac imediat.

Nick își impuse să rămână pe loc.

– Nu, nu te deranja. Tocmai voiam să mă duc și eu la culcare.

Mirosul de flori de câmp emana dinspre pielea ei ca un nor senzual, învăluindu-l. Nick înghiți un nod.

– Tocmai am făcut niște ceai, spuse Erin. Vrei și tu o ceașcă?

Nick disprețuia ceaiul. Era o băutură pentru femei. Mama lui obișnuia să-l bea pentru crampe.

– Mi-ar face mare plăcere, se pomeni el răspunzând, în timp ce intra în micul apartament. Dar nu e nevoie să te schimbi.

– Stai jos, îl invită Erin ieșind. Vin imediat.

Închise ușa dormitorului și se rezemă de ea. Ce-o apucase? Cu mâini tremurătoare, își trase pe trup lenjeria de corp, niște pantaloni de trening și un tricou prea larg. Apoi inspiră adânc și reveni în micul living.

Nick stătea întors cu spatele, privind pe fereastră. Când îi auzi pașii, se întoarse.

Privirea lui o măsură din cap până-n picioare, cu un zâmbet ușor jucând la colțurile gurii.

– Frumos costum, comentă el sec.

Erin simți că roșea.

– Am luat ce-am găsit, se apără ea.

– Nu, vorbesc serios, clătină din cap Nick. Ție îți stă bine orice.

Făcu un pas înainte, apoi se opri. Erin își dădu seama că și ea se apropiase de el. Aruncă o privire spre bufetul din bucătărie, unde aștepta ceainicul.

– Ceaiul! exclamă ea cu un zâmbet vesel. Merg să-l aduc.

Nick mai făcu un pas înainte, fără tragere de inimă, ca și cum ar fi fost împins într-acolo în pofida voinței lui.

– Lasă-l încolo de ceai, spuse el ridicând mâinile.

Îi atinse părul. Pe negândite, Erin își înclină capul spre el. Cealaltă mână a lui Nick se înălță, îi mângâie bărbia, i-o ridică, în timp ce-i cerceta ochii. Picioarele lui Erin se mișcară din proprie inițiativă, aducând-o și mai aproape, până când coapsele li se atinseră. O străbătu un val de fierbințeală.

Mâinile lui Nick îi cuprinseră ușor capul. Erin păru să simtă un tremur zguduindu-le, deși nu putea fi prea sigură. Și ea tremura, în timp ce privirea lui îi găsea fără ezitare gura. Pupilele ochilor lui verzi se dilataseră. Se aplecă și mai mult. Erin își lăsă capul pe spate. Aștepta, cu respirația tăiată.

– Nici nu știi cât de mult doresc asta, murmură el. Și cât de tare am încercat să rezist...

Erin era prea năucită ca să-i înțeleagă cuvintele. În schimb, ridică mâinile pentru a-l apuca de brațe, strâns, simțindu-i mușchii tari.

Prima atingere a buzelor lui fu ușoară, un contact trecător de carne caldă și sensibilă, risipindu-i din minte orice alt gând care i-ar fi distras atenția. Imediat, Erin își apăsă gura peste a lui, înghițindu-și un geamăt de voluptate.

Nu se săturase de el nici pe departe, când Nick își retrase capul. Fără voia ei, mâinile i se ridicară să-l cuprindă de umeri, trăgându-l înapoi.

Nick gemu, cu un sunet hăituit, primitiv, care acceleră bătăile inimii lui Erin. Apoi, gura lui deschisă o acoperi pe a ei, fierbinte și umedă, într-un sărut atât de diferit de primul încât o zgudui până-n vârfurile picioarelor. Neputincioasă, îi răspunse, despărțindu-și buzele în calea limbii lui. Dorința o străbătu furtunos, ca un tren scăpat de sub control. Degetele i se afundară în părul lui Nick. Inima i se zbuciuma în piept. Vag, îi simți brațele strângându-se împrejurul ei. Apoi, pe când se pierdea în vâltoarea senzațiilor, valuri-valuri de plăcere purtând-o pe culmile lor, Nick se retrase atât de brusc încât aproape o făcu să cadă.

Ochii lui Erin se deschiseră brusc. Nick o privea fix, cu o expresie acuzatoare. Ce făcuse? Ce-i reproșa? O făcea oare răspunzătoare pentru ceea ce tocmai se întâmplase între ei?

Înainte ca Erin să poată scoate o vorbă, Nick scoase un sunet răgușit, împingând-o din fața lui, apoi se răsuci în loc și porni spre ușă.

– Unde te duci? îl întrebă ea prostește.

– Am greșit.

Glasul îi era aspru.

– Nu trebuia să vin aici în seara asta. Te rog să mă ierți.

Nedumerită și iritată de fuga lui, Erin se răsti:

– Ai, fără îndoială, dreptate!

Nick încremeni cu o mână pe clanță. O privi peste umăr, cu o expresie chinuită.

– Ai încredere-n mine, cucoană, sunt ultimul om cu care ai nevoie să te încurci.

Privi după el cum deschidea smucit ușa și se repezea afară, trântind-o în urma lui.

Poate că i-ar fi dat dreptate, poate ar fi tras o dată pentru totdeauna concluzia că era prea nesimțit ca să-și bată capul cu el. Atâta numai că...

Atâta numai că zărise în ochii lui hăituiți o undă de durere autentică. Poate că adevărata ei greșeală fusese aceea de a-l lăsa să plece.

Nu, hotărî ea clătinând din cap. Ultimul lucru de care avea nevoie era o încurcătură emoțională cu un bărbat ca Nick. Un om cu probleme. Iar lui Erin îi ajungeau cu prisosință problemele ei proprii.

* * *

Elevii evoluau bine, începând să lucreze în echipe cu prietenii lor patrupezi. Acum, câinii dormeau în aceleași apartamente cu oamenii, ceea ce accelera întotdeauna procesul de apropiere atât de necesar pentru succesul programului.

– Cum a mers azi-noapte? întrebă Erin, în timp ce se adunau pentru micul dejun. Jane?

Femeia vârstnică zâmbi, mângâind capul câinelui.

– Aseară, Ranger m-a ajutat să mă pregătesc pentru culcare. Mi-a ridicat tubul cu pastă de dinți când l-am scăpat pe jos, și a stins lumina. Sunt sigură că diseară nu voi avea nevoie de asistentă.

În vocea ei se simțea că era mândră de independența pe care și-o regăsise.

– Excelent, o lăudă Erin, dând din cap încurajator. Freddie?

Băiatul privi spre cei din jur.

– A mers bine, răspunse el. Queenie mi-a pus hainele murdare în coș.

Ceilalți chicotiră.

– Lucy? întrebă Erin, încercând să nu se gândească la Nick, care stătea rezemat de perete, fără să-și ia ochii de la ea.

Lucy ezită, privindu-și fratele.

– Max a făcut tot ceee ce-ar fi putut să facă și o asistentă plătită, spuse ea pe un ton aproape agresiv. Împreună, facem o echipă grozavă.

Erin îl văzu pe Nick ridicând din sprâncene, dar expresia îi rămase neschimbată. Se întrebă ce părere avea despre îndârjirea surorii lui de a-și regăsi independența.

– Ei bine, spuse Erin, revenind cu atenția la ceilalți, până acum, totul e bine. Dacă nu mai aveți alte întrebări sau comentarii, vom trece la lecția de azi.

* * *

– Baschet? repetă Erin, ridicând privirea dinspre sandvișul pe care-l mânca. Ai jucat baschet în liceu, Nick?

Expresia lui deveni mai reținută.

– Mda, am jucat. Am jucat trei ani în echipa universitară, de ce?

Erin înălță o sprânceană.

– Eu am fost înaintașă în echipa de fete de la Roosevelt.

Bărbia lui Nick se ridică într-o atitudine de aroganță masculină inconfundabilă.

– Baschet de fete, replică el cu dispreț. E o mare diferență!

Încântată de schimbul de replici, Erin își împinse farfuria la o parte. Știa că toți ceilalți îi urmăreau cu atenție. De când se sărutaseră, nu mai rămăsese nici un moment singură cu Nick. Oare intenționat o evita?

– Nu e o diferență chiar atât de mare, îl contrazise ea. Jucam dur și aveam rezultate destul de bune.

Nick scoase un sunet disprețuitor din gât. Freddie chicoti.

– Cred că ar fi cazul să-i mai taie cineva din nas, murmură încet Anna.

Știa că Erin își descărca adesea energia și frustrările la coșul de baschet din spatele sălii de mese.

– Te crezi cumva campioană? întrebă Nick.

Erin ridică din umeri.

– N-am de ce să-mi fie rușine.

Un moment, aproape că uită de atracția senzuală care vibra între ei.

– Și-n plus, am avantajul vârstei, adăugă ea rece. Cred că, la ora asta, din anii tăi de liceu n-a mai rămas decât o amintire îndepărtată.

Zâmbetul lui Nick ezită; ochii i se îngustară.

– Insinuezi că sunt prea bătrân ca să-ți fac față? Ție, o simplă femeie?

Jane chiui, iar Freddie bătu cu pumnul în masă. Darren își înăbuși un chicotit, în timp ce Anna îi dădea un cot.

– Ai grijă, Nick! îl preveni Lucy.

Expresia lui Nick deveni de-a dreptul provocatoare.

– Îți fac limba cravată la dribling, McKenzie.

Împingându-și scaunul înapoi, Erin se ridică.

– Dovedește, Blackwood, îl sfidă ea, încurajată de ceilalți.

– Cum?

– Am un coș în spate. Ce-ai zice să facem o mică partidă, unu la unu?

Nu-și făcea griji. Întotdeauna fusese iute de picior și, când trebuia să arunce la coș, părea să aibă un al șaselea simț. Iar tentația de a-l învinge pe Nick era prea mare ca să-i reziste.

– Acum? o privi el surprins.

– De ce nu?

Nick privi spre chipurile atente din jur. Se vedea clar că amorul propriu nu-i îngăduia să refuze o provocare.

– N-am ghete de baschet, spuse el.

– Hai, mai scutește-mă, gemu Jane.

Erin se întoarse spre Darren.

– Ce număr porți?

– Unsprezece, răspunse el, cu o privire spre Nick. Și am bascheți de competiție.

– Merge.

Nick nu-și mai lua ochii de la Erin. Aceasta abia reuși să nu se foiască în loc.

– Mi-i împrumuți și mie?

– Sigur, răspunse Darren, ridicându-se. Vin imediat.

Erin îl privi cum ieșea din sala de mese, în timp ce prin stomac începeau să-i palpite primii fiori de teamă. În ce se băgase? Dacă Nick o snopea în bătaie? Dacă o făcea de râs? În sfârșit, ridică bărbia.

Înainte ca Erin să mai adauge ceva, Darren reveni cu o pereche de bascheți într-o mână și o minge în cealaltă.

– Haideți, copii, îi chemă el. Începe încălzirea.

Privindu-l, Erin zâmbi. Oare o credea nebună?

– Hai s-o rezolvăm cât mai repede, că ne-așteaptă lecția de după-amiază, spuse ea, încercând să-și ascundă nervozitatea.

– N-ar trebui să te grăbești așa să-ți primești umilitoarea lecție, o preveni Nick, descălțându-se și luându-și bascheții. Se ridică și făcu câțiva pași, cu titlu experimental, săltând și fentând un oponent imaginar.

– Hai, că merge...

Erin era deja încălțată cu teniși. Adrenalina începea să-i curgă prin vene. Luă de la Darren mingea de baschet.

– Ne vedem afară, spuse ea, presupunând că atitudinea tradiționalistă și cam misogină a lui Nick nu s-ar fi pretat la o înfrângere. Nici ea nu înțelegea ce anume încerca să dovedească, și cui.

Jane, Lucy, Freddie și ceilalți o urmară afară cu câinii, formând un semicerc neregulat în jurul coșului de baschet. Femeile, chiar și Lucy, o susțineau pe Erin, în timp ce Freddie îi făcea galerie lui Nick, iar Darren rămânea neutru.

– N-ar trebui să dureze mult, comentă Nick, în timp ce lua mingea și făcea câteva driblinguri de încercare, iar Erin se încălzea cu salturi în loc și întinderi de membre. Nici n-ai s-apuci să pui mâna pe minge.

Erin se întoarse spre el.

– Pregătește-te să-ți înghiți cuvintele.

Nick continuă să bată mingea de pământ, fără ca privirea să-i ezite o clipă.

– Și eu cu ce-am să mă aleg la afacerea asta?

– La ce te gândești? se încruntă Erin.

Își ținu respirația, în timp ce Nick se gândea câteva momente.

– O cină în Seattle, spuse el. Învingătorul alege, învinsul plătește.

Erin nu știa dacă ar fi fost înțelept să mai petreacă o seară cu el. Se mira până și că o propusese.

– Ți-e frică? o zădărî Nick.

Spre surprinderea lui, Erin îi sustrase mingea.

– S-a făcut. Primul care marchează zece coșuri a câștigat.

– S-a făcut, acceptă și Nick. Și trebuie să te previn, mă dau în vânt după mâncărurile scumpe. Mai ales când altcineva achită nota de plată.

– Sper că ți-ai adus gold card-ul, replică Erin, apropiindu-se de linia pentru aruncări libere. O să ai nevoie.

Privirile li se întâlniră. Zâmbetul lui Nick era plin de sine.

– Primul care ratează o lovitură liberă – celălalt începe. Fii atentă cum te miști, iubito. Nu știi cu cine ai de-a face.

Stânjenită, Erin se întrebă dacă nu cumva Nick avea mai multă dreptate decât știa el însuși.

Capitolul 6

Scorul era strâns, opt la opt, iar Nick se afla în posesia mingii. Tricoul lui albastru se umezise pe piept, iar chipul îi șiroia de sudoare.

– Ți-am dat clasă, McKenzie, o tachină el. Scoate-ți cardul bancar!

– Vezi să nu!

Erin abia mai răsufla. Era abil, rapid și puternic. Reușise să rămână la egalitate cu el folosindu-și voința și calmul, profitând de ezitările lui de a o brusca și fentându-l. Îi simțea transpirația prelingându-i-se printre sâni ca niște mici lighioane ce i se târau pe piele.

– Uită-te și-nvață.

Nick mimă o mișcare la dreapta, apoi se strecură pe lângă ea, când Erin încercă să schimbe direcția. Vag, auzi glasul lui Freddie încurajându-l pe Nick. Își reveni și se lansă pe urmele acestuia. Nick aruncă la coș, dintr-un salt înalt, dar Erin se înălță alături de el. Deviindu-i mingea, o prinse din zbor.

– Bună mișcarea, gâfâi el când aterizară din nou.

Răsucindu-se în loc, Erin sări spre coș, în același timp cu Nick, care-i bloca trupul cu al lui. În plin zbor, încercă să se întoarcă în partea opusă, dar se ciocniră violent, iar mingea îi scăpă din mâini.

Zguduit, Nick aterizează cu picioarele depărtate. Dădu s-o prindă pe Erin, dar nu reuși.

Pierzându-și echilibrul, Erin atinse solul cu un picior, căzând cu toată greutatea pe acesta. Piciorul i se îndoi sub trup, cu glezna răsucită anormal, după care cedă complet. Se lovi cu umărul de asfalt și țipă.

Nick văzu durerea fulgerându-i pe față, în timp ce se strângea ghem.

– Erin!

Se lăsă într-un genunchi lângă ea.

– Ai pățit ceva?

Ceilalți se adunară în jur, îngrijorați.

– Faceți-i loc!

Nick gâfâia sufocat. Erin fusese o adversară mai dură decât se așteptase. Trebuise să facă mari eforturi pentru a-i ține piept.

Gemând, Erin se întoarse spre el. Era palidă la față. Nick îi întinse o mână.

– Poți să te ridici în șezut?

Erin confirmă, săltându-se în capul oaselor.

– Respiră adânc, continuă el. Ai tras o căzătură cam tare.

– N-am nimic...

Vocea, însă, îi tremura.

Începu să se ridice, iar Nick o ajută, susținându-i greutatea. Glezna i se umfla deja, văzând cu ochii.

– Poate-ar fi mai bine să...

Când păși pe piciorul scrântit, Erin gemu și imediat se așeză din nou.

– Glezna... scrâșni ea, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

Nick îi atinse cu grijă articulația umflată, făcând-o să tresară.

– Au!

– Îți aduc niște gheață, se oferi Darren și plecă grăbit.

– Îmi pare rău. Ți-ai luxat-o, mai mult ca sigur.

Nick se simțea prost. N-ar fi trebuit să joace. Fusese prea dur, trântind-o în halul ăla. Trebuia s-o lase să câștige.

– Nu e vina ta.

Erin închise un moment ochii, simțind un val de greață în stomac. Nu avea să se facă de râs și mai mult, vomând!

După ce-i dezlegă șireturile, Nick îi scoase pantoful, în timp ce Erin își mușca buza ca să-și stăpânească gemetele.

Darren îi dădu o pungă de plastic plină cu gheață.

– Se umflă destul de repede.

– Mai bine mă duc la clinică, îi spuse Erin, în timp ce Nick îi aplica punga pe gleznă, cu grijă. Mă duci cu mașina?

– Te duc eu, răspunse Nick. Din vina mea ți s-a întâmplat.

– Prostii, replică Erin pe un ton tăios; asta-i mai lipsea, ca Nick să se simtă vinovat pentru ea; înghiți în sec. Probabil e doar sucită.

– Oricum, e mai bine să-ți faci o radiografie și să ți-o bandajezi, insistă Nick.

– Am de predat un curs, nu se lăsă Erin, neștiind sigur de ce se încăpățâna așa. Pot merge mai târziu.

– Nici nu mă gândesc, interveni Darren, schimbând o privire cu Nick pe deasupra capului ei.

Erin se simțea ca un copil printre adulți. Înainte de a apuca să mai spună ceva, Nick întrebă:

– Darren, poți ține tu cursul? Atunci am s-o duc eu pe Grace la clinică.

– Grace! exclamă Erin jignită. Doar el intrase-n ea ca un buldozer, nu invers!

– Bună idee. Aici le rezolv eu.

Darren se ridică, neluând în seamă protestele lui Erin, și se întoarse să plece, de parcă totul s-ar fi stabilit spre mulțumirea lui.

– Haideți, băieți, le spuse el celorlalți. Să începem.

– O clipă! stărui Erin, deși nimeni n-o mai asculta; se țineau după Darren ca și cum ar fi fost Flautistul Fermecat. Halal loialitate...! mormăi ea de una singură

Nick se aplecă s-o ajute.

– Și-acuma ce faci?! strigă Erin, când Nick o luă în brațe fără efort, ca pe un fulg de păpădie.

– Te duc la doctor, răspunse el ridicându-se. Ține-ți punga cu gheață. Am să te pun în mașină și merg să aduc cheile.

– Nu e nevoie, strigă Darren, oprindu-se să deschidă portiera pentru ca Nick s-o poată pune pe Erin în cabină.

Erin se potrivi mai bine pe scaun, iritată, în timp ce Darren îi arunca lui Nick cheile.

– Nu e nevoie, mormăi ea când Nick se așeză la volan. Mă descurc și fără tine.

– Da, știu.

Nick porni motorul.

– Eu sunt cel care a intrat în tine, ai uitat? Și-acum, arată-mi drumul spre clinică.

Erin îi spuse încotro s-o ia și se rezemă de spătar, înghițindu-și încă un geamăt.

* * *

– N-am timp de cârje, bombăni Erin, în timp ce se întorceau de la clinică. Am un program prea încărcat.

– Am să te-ajut, replică Nick fără s-o privească.

– Mulțumesc.

Se simțea mult mai intimidată. I se diagnosticase o luxație medie, după ce așteptase o veșnicie developarea radiografiilor. Trebuia să umble în cârje câteva zile și să stea în picioare cât mai puțin posibil.

Nick încetini, intrând cu mașina în parcarea centrului de antrenament.

– Vorbesc serios, spuse el, privind-o, în timp ce oprea motorul. Am să te-ajut cu tot ce va fi necesar. Măcar atâta lucru pot face și eu.

Dintr-o dată, Erin se rușină de felul cum se purta. Nick nu era mai vinovat decât ea pentru că se lovise. Nu fusese decât un accident stupid.

– Și eu am vorbit serios, îi spuse ea cu sinceritate. Îți mulțumesc că m-ai dus la clinică și ai așteptat atâta timp. Îți sunt foarte recunoscătoare.

Nick făcu un gest nepăsător cu mâna.

– Îmi pare rău doar că n-am reușit să terminăm partida, spuse el tărăgănat, coborând din mașină. Abia așteptam să iau cina la „Space needle".

Închise portiera înainte ca Erin să găsească un răspuns potrivit.

– Ce te face să crezi că ai fi câștigat? întrebă ea, în timp ce Nick lua cârjele. Când am căzut, era scor egal.

Potrivindu-i lungimea cârjelor, Nick ridică din umeri. Apoi i le oferi, cu un zâmbet înnebunitor de enervant.

– Mda, dar începuseși să obosești. Se vedea.

O apucă de încheieturile mâinilor, ajutând-o cu grijă să coboare. Erin abia dacă observă, atât de ocupată era să protesteze:

– De unde știi că obosisem?

– Gâfâiai cu limba scoasă.

Nu-i luă în seamă gluma deplasată.

– Nu eram obosită deloc! Mai aveam destulă energie și puteam să te driblez până amețeai. Când mi se vindecă gleznă, vom rejuca partida, și-atunci...

– A, nu! exclamă Nick, făcându-i loc să pornească. Nu cred că e o idee prea bună.

– Acum cui îi e frică? îl sâcâi Erin, făcând vreo doi pași, ca să se obișnuiască.

– V-ați întors! exclamă Lucy, în fruntea comitetului de primire în scaune rulante. Ce-ți face glezna?

Erin aruncă o privire spre Nick, promițându-i din ochi că discuția încă nu se terminase.

– Bine, îi răspunse ea lui Lucy. E doar puțin scrântită. Trebuie să merg în cârje vreo două zile.

– Medicul a spus câteva zile, o corectă Nick, nu numai două.

Erin îl ignoră.

– Cum a mers cursul? îl întrebă ea pe Darren, care venea în urma elevilor.

– Perfect.

– Bun.

Porni înainte, stângace dar hotărâtă.

– De-acum continuu eu.

– Ba nu continui nimic, i-o reteză Nick. Medicul a spus să iei un analgezic și să te odihnești.

Erin îl privi încruntată.

– N-am timp. Și-n fond, cine-i șeful aici?

Zâmbetul lui Nick era de-a dreptul impertinent. Se aplecă și-i atinse nasul cu degetul. Erin făcu un efort să nu se ferească.

– Iubito, îi spuse el, aș zice că, până-ți dă liber medicul, formăm o echipă.

* * *

Imediat ce excelentul prânz cu fructe de mare și discursul lui Erin luară sfârșit, Nick începu să adune afișele și broșurile pe care ea le răspândise înainte. În același timp, îl supraveghea bănuitor pe președintele asociației oamenilor de afaceri,

un bărbat înalt și bronzat, cu păr șaten deschis și o mustață stufoasă pe care lui Nick tare i-ar mai fi plăcut s-o smulgă fir cu fir.

Ce-avea mitocanul ăla, despre care Nick parcă auzise că era avocat, de stătea atât de aproape de Erin? Trebuia neapărat să se zgâiască la ea atât de captivat, sorbindu-i toate cuvintele ca un nătărău amorezat?

În tăcere, Nick îi mai acordă indiviului, care îi amintea de un manechin cu costum de șase sute de dolari, încă vreo zece secunde ca să se retragă, înainte de a ceda nevoii imperioase de a interveni. Oare Erin avea destul aer, sau i-l consuma pe tot Nea Glumărețu?

Pe când Nick fierbea așa în sinea lui, degetele lui nervoase reușiră să răstoarne pe jos un teanc de broșuri colorate. Înjurând printre dinți, se aplecă să le ridice. Cu acel prilej, observă că Erin râdea de un nou banc al avocatului. Probabil că nu făcea decât să-i cânte în strună, își spuse Nick, cu speranța că ridica șansele unei donații din partea grupului.

Nick se ridică, trase adânc aer în piept, ca să se calmeze, și trânti capacul servietei lui Erin. Cu pumnii strâșni, fierbând de nervi, porni spre cei doi și-și dezveli dinții într-un simulacru de zâmbet.

– E o ofertă foarte generoasă, o auzi el pe Erin spunându-i individului care-și holba la ea bobițele de ochi ca ai pescărușilor înfometați din Edmond. Dar mă tem că va trebui să amânăm. Clasa mea actuală îmi ocupă tot timpul, continuă ea, pe un ton mult prea prietenos.

Nick își destinse degetele, trăgând încă o dată aer în piept.

– Cu siguranță, sunteți liberă în weekend, insistă celălalt în timp ce Nick se oprea lângă ei.

Erin ridică privirea, apoi întoarse din nou capul spre avocat. Nick își dădu seama că observase ceva neliniștitor în expresia lui, auzind-o cum își dregea vocea, pentru a da apoi un răspuns evaziv.

Se grăbi să-și șteargă orice expresie de pe chip, cu un zâmbet searbăd.

– Gata, șefa? o întrebă, în timp ce Erin își apuca mai bine cârjele. Să nu întârziem.

Erin îl privi din nou.

– Suntem în întârziere? întrebă ea nedumerită.

Nici nu era de mirare că părea surprinsă. Nick nu știa să aibă alt program în după-amiaza aceea.

– A, da... spuse deodată, parcă înseninându-se. Ai dreptate.

Zâmbi în direcția lui, dar fără să-l privească în ochi.

– Mă bucur atât de mult că m-a invitat grupul dumneavoastră, îi spuse ea admiratorului. A fost o mare cinste să vă cunosc și sper că veți hotărî să-mi includeți centrul în bugetul dumneavoastră anual.

Zâmbetul avocatului îi aminti lui Nick de o monedă falsă și fără nici o valoare.

– Ne-a făcut mare plăcere să vă invităm, replică el. Puteți fi sigură că vom studia cu cea mai mare atenție informațiile pe care ni le-ați oferit.

– Dacă mai aveți nevoie de informații despre centru, îi puteți da telefon secretarei mele.

Nick se foi nerăbdător de pe un picior pe altul.

– Și-mi pare foarte rău că a trebuit să vă refuz invitația la cină, continuă Erin.

Avocatul scoase un stilou subțire de aur și o carte de vizită. Scrise repede ceva pe dosul ei și i-o oferi lui Erin.

– Numărul meu direct, dacă vi se schimbă programul, o informă el.

Nick își drese glasul. Erin vârî cartea de vizită în buzunar, cu un murmur de mulțumire, și se uită la ceas.

– Vai de mine...!

După o ultimă rundă de salutări și strângeri de mână, părăsi grupul, împreună cu Nick.

– Unde întârziem? întrebă ea imediat ce ușa sălii de banchet se închise în urma lor.

– Credeam că vrei să scapi de-acolo, răspunse inocent Nick. Am încercat doar să te ajut.

În ochii lui Erin licări amuzamentul.

– Înțeleg, răspunse ea, pornind cu mare efort spre mașină.

În drum spre casă, însă, Erin constată că amuzamentul provocat de posibila gelozie a lui Nick se evapora.

– Îți displac metodele mele de a solicita donații pentru centru? îl întrebă, pentru a risipi tăcerea care devenea tot mai stânjenitoare.

Nick aruncă o privire spre ea, dar întârzie atât de mult cu răspunsul, încât Erin crezu că nici n-avea de gând să i-l dea.

– Cred că mi-ar fi displăcut mai mult dacă acceptai invitația individului, recunoscu el, revenind cu ochii spre drum.

Erin se întrebă dacă era cazul să se simtă jignită sau nu. Preferă să găsească mărturisirea lui măgulitoare și, în continuarea drumului, îi descrise anexa pe care voia s-o construiască imediat ce găsea banii necesari.

Când coborâră din furgon, îi întâmpină Anna, fără scaunul rulant pe care-l folosea adesea, arătându-le o invitație. Se rezema într-un baston.

– Suntem invitați cu toții la o recepție pentru handicapații fizic, sponsorizată de unul dintre cluburile de servicii din Everett, anunță ea. Va fi o experiență foarte interesantă pentru elevi.

– Când are loc? întrebă Erin.

Prânzul o obosise. Slavă Domnului că peste două zile avea consultație la medic și spera să scape de cârje.

– Duminică după-amiază.

Erin nu-și putu stăpâni un geamăt. Plănuise să-și petreacă duminica la părinții ei, pe Insula Camano.

– Nu trebuie neapărat să te duci, nu-i așa? întrebă Nick. E singura ta zi liberă.

– Mai vedem noi.

Fără îndoială, entuziasmul avea să-i revină imediat ce se odihnea.

– Dacă ai alte planuri, te putem reprezenta noi, Darren și cu mine, se oferi Anna.

Erin îi zâmbi recunoscătoare.

– Am să v-anunț. Îți mulțumesc pentru ofertă.

* * *

În seara aceea, la cină, se discută amănunțit despre recepție.

– Va fi multă mâncare? vru să știe Freddie.

– S-ar putea să întâlnesc acolo și alte femei de vârsta mea, reflectă Jane.

Nick aruncă o privire spre Lucy, care stătea vizavi de Freddie și Kim, menajera.

– Cred că va fi distractiv, presupuse el.

– Vrei să te duci și tu? îl întrebă sora lui. Până atunci, Erin va scăpa de cârje. Nu va mai avea nevoie de ajutorul tău, și nici eu nu voi avea.

Erin fu surprinsă. Se simțea prost pentru Nick, a cărui frunte se înnegurase la auzul cuvintelor lui Lucy.

– Hm, făcu el cu falsă nepăsare. Ce altceva aș putea face duminică, decât să-mi duc prietena favorită la o petrecere?

Conversațiile din jurul mesei încetară. Probabil că Nick era lezat de atitudinea lui Lucy. În fond, avea intenții bune, indiferent dacă proceda bine sau nu.

Lucy se aplecă înainte, pregătindu-se să-i răspundă, când Erin, acționând în urma unui impuls, interveni:

– De fapt, izbucni ea, în timp ce toți ceilalți întorceau capetele s-o privească, plănuiam ca duminică să-l invit pe Nick acasă la părinții mei.

Capitolul 7

– Mama ta e o bucătăreasă grozavă, comentă Nick, luând-o de mână pe Erin, în timp ce treceau peste un buștean adus de valuri pe plaja din spatele casei părinților ei. Și tu știi să gătești la fel de bine?

Erin râse.

– La fel de bine, nu.

Aruncă o privire în jur, pe plaja pustie, cuprinzându-și trupul cu brațele.

– Aș fi preferat ca azi să fie mai cald.

Vântul era tăios, iar valurile din Utsaladdy Bay aveau crestele albite de spumă. Cerul era plin de nori în nenumărate nuanțe cenușiui. Erin purta un fes tricotat, o canadiană groasă și mănuși.

– Îmi place să mă plimb pe plajă după o furtună de iarnă, spuse Nick, cu privirea spre apă. Are o anumită atracție primitivă...

Se întoarse spre Erin, cu ochii îngustați. Părul îi flutura în vânt, parcă răvășit de niște degete nervoase, iar obrajii i se înroșiseră.

Erin porni mai departe, cu Nick lângă ea. Oceanul era la reflux, dezvăluind o întindere de nisip ud pe care se pășea mai ușor decât pe plaja plină de pietre.

– Când mă gândesc că priveliștea asta a rămas neschimbată de pe vremea când aici stăteau strămoșii noștri... murmură ea meditativ.

– Mai puțin casele alea de pe Whidbey, preciză tărăgănat Nick, arătând cu degetul.

Erin îl plesni pe braț.

– La apă și la cer mă refeream, spuse ea desfăcând brațele. La vânt, la elementele naturii. Nu s-au schimbat cu nimic.

– Excepție făcând poluarea.

Nick se feri, evitând în joacă încă o plesnitură.

– Tu n-ai pic de romantism în suflet? îl întrebă Erin. N-ai deloc imaginație?

Clătină din cap.

– „Poluarea"!... mormăi ea, pornind mai departe.

Își dăduse seama că părinții ei îl plăceau pe Nick. Tatăl ei era zgomotos și sociabil, iar mama ei, mai tăcută, nu se repezea să tragă concluzii. Erin știa, însă, că probabil îi frământau nenumărate întrebări, comentând despre el în timp ce spălau vasele. Se oferise să-i ajute, dar mama ei îi trimisese pe ea și Nick afară, insistând ca în locul siestei să facă o plimbare.

– Romantism! îi ținu isonul Nick, apucând-o de braț. Las-că-ți arăt eu ție romantism!

Erin abia dacă avu timp să observe că plaja era pustie, cu excepția lor, când Nick o cuprinse într-o îmbrățișare năprasnică, aplecând-o pe spate. Se agăță de umerii lui. Nick purta și el o canadiană groasă și niște mănuși de piele împrumutate de la tatăl ei. Când o sărută, Erin îi simți nasul și buzele reci.

Dar, în contact cu a ei, gura lui se înfierbântă imediat. În timp ce se ridica, din mintea lui Erin se risipi orice rațiune, ca și cum nici n-ar fi existat. Îl sărută și ea, savurându-i căldura și gingășia buzelor. Apoi îl cuprinse pe după gât cu degetele înmănușate și îl trase spre ea.

Gura lui Nick deveni mai avidă, repezindu-și limba înainte, adânc, mângâind-o pe a ei, luptându-se cu ea. Limba ei se prinse în joc, pe când Nick scotea un geamăt din piept. Îi strânse în mâini șoldurile, apăsându-și-o peste bărbăția înfierbântată. Lui Erin începură să-i tremure picioarele, în timp ce-l privea cu ochi mari, năuciți.

Nick se uită în jur cu o expresie amărâtă.

– Niciodată nu găsești o peșteră prin preajmă când ai nevoie de una, murmură el zâmbind. Mai bine să ne continuăm plimbarea, până nu-ncepe să nu-mi mai pese unde suntem.

O strânse pe Erin cu brațul lângă trup. Un moment, vântul păru amarnic de rece și mult mai puternic decât înainte. Apoi, Erin trase adânc aer în piept și privi în jur.

– Mai bine... confirmă ea cu voce subțiată.

Nick își lipi obrazul rece de al ei, făcând-o să tresară.

– Ai probleme cu coardele vocale? o întrebă, pe un ton amuzat.

Erin nu știa dacă să fie ușurată sau iritată de tachinăriile lui. Spera ca Nick să nu aibă idee cât de profund o afectase momentul prin care trecuseră.

– Cred că sărutările tale îmi iau piuitul.

Un moment, ochii lui Nick se întunecară, iar zâmbetul îi păli.

– Vrei să spui că întotdeauna reacționezi așa?

O apucă de bărbie cu degetele, strâns.

– Da?

Privirea lui Erin șovăi. Nu se prea pricepea să mintă.

– Doar nu te-așteptai să-ți răspund! exclamă ea în schimb. Orice fată are dreptul la secretele ei.

Zâmbetul reveni pe buzele lui Nick, cam pieziș.

– Cred că e un răspuns satisfăcător, murmură el după un moment, cu satisfacție masculină. Știam eu că nu sunt singurul în situația asta.

Erin tăcu, refuzând să confirme sau să nege. Nevenindu-i în minte nici un subiect inofensiv cu care să risipească tăcerea, porni din nou.

– Ce-ți mai face glezna? întrebă Nick, înfundându-și mâinile în buzunarele adânci ale canadienei. Poate n-ar trebui să ne îndepărtăm prea mult.

Erin coborî privirea spre piciorul convalescent.

– Mi-a trecut.

De fapt, uitase complet de luxație. N-o mai durea, și se întreba ce părere ar fi avut medicul despre plimbarea ei peste pietrele alunecoase și lemnele aduse de flux. Apoi izgoni gândul. Și-ar fi riscat ambele glezne pentru încă un sărut.

– Lucy progresează, spuse ea în timp ce se întorceau spre casă. Ea și Max se înțeleg foarte bine.

– Înainte de accident, voia să se facă model, răspunse Nick, privind spre cerul care din cenușiu pal devenea vânăt, peste siluetele colțuroase ale munților de la răsărit.

– Ar fi fost un model bun, confirmă Erin. Cu siguranță, are datele necesare.

– Mă întreb dacă ar fi continuat cu modelingul, murmură Nick, parcă vorbind de unul singur. După ce descoperea ce muncă grea este.

O privi pe Erin, care văzu pe chipul lui vinovăția și tristețea.

– Cred că nu vom ști niciodată.

– Lucy va putea face multe lucruri în viața ei, susținu Erin.

– Dar nu modeling, insistă el, cu înverșunare.

– Poate că nu. Altele, însă, da.

Nick nu mai spuse nimic. Reveniseră în locul de unde începea cărarea care urca pe faleză. O ajută pe Erin să treacă peste trunchiurile de copaci răsturnate. Când îl apucă de mâna înmănușată, atingerea lui păru impersonală, ca și cum Nick s-ar fi înstrăinat deja de ea.

* * *

– Unde-i Fred? întrebă Erin, privind prin sala din mijlocul mall-ului.

– Acum un minut era aici, răspunse Ray, uitându-se și el în jur.

Știind că o avea pe Queenie cu el, Erin nu era prea îngrijorată.

– Mă duc să-l caut, spuse ea.

– Mă duc eu, se oferi Nick.

– Nu, lasă, îl caut eu, insistă Erin.

Abia stătuseră de vorbă după întoarcerea din weekend, Nick petrecându-și timpul mai mult cu Lucy. Erin nu avusese energie pentru a-l împiedica. Propriile ei sentimente personale deveneau prea intense și nu mai avea încredere că ar fi putut să fie obiectivă.

Imediat ce dădu colțul, pe un culoar lateral, Erin îi văzu. Freddie și Queenie erau înconjurați de câțiva băieți mai mari, a căror îmbrăcăminte nu prea inspira încredere. Nici intențiile lor nu păreau liniștitoare, judecând după expresia de pe chipul lui Freddie.

– Ia zi, bă, ce zici cân' vrei să treci pe lângă noi? întrebă agresiv unul dintre băieți, în timp ce Erin se apropia.

Prietenii lui izbucniră în râsete măgărești, iar Queenie, simțindu-le ostilitatea, începu să latre.

– A, se dă mare javra! comentă alt băiat, ridicând bocancul s-o lovească.

– Las-o-n pace! strigă Freddie, căruia îi curgeau lacrimile pe obraji.

– Ajunge!

Trecând pe lângă grupul băieților, Erin îi puse o mână pe umăr, încurajator.

– Iartă-mă, începu el agitat, voiam să văd peștii, și nu m-au lăsat să...

– Nu-i nimic, îl întrerupse Erin, aplecându-se spre el. N-a fost vina ta.

Când se ridică, văzu că torționarii lui Freddie erau mai mari decât i se păruse la început și, după cum arătau, mama ei i-ar fi numit „hăndrălăi".

– Să vă fie rușine! scrâșni ea, țintuindu-i cu privirea. Altceva mai bun de făcut n-aveți, decât să vă luați de un băiat mai mic ca voi?

– Lasă, tanti, că-i doar un schilod, ce? replică unul.

Tovarășul lui, al cărui păr era ras deasupra urechilor și lăsat lung în creștet și la ceafă, se apropie cu un pas. Sub ureche îi atârna o cruciuliță de argint, iar pe obrazul ciupit de vărsat avea un tatuaj. O măsură pe Erin din cap până-n picioare, dându-i târcoale.

– Eeee, da' asta-i o gagicuță pe gustu' lu' măndelu'...! comentă, în timp ce Erin încerca să stea între el și Freddie fără a-i întoarce spatele. Auzi, țuțu, ce-ai zice tu să mergem noi în spatele la mall și-acolo să punem de-o...

Nu apucă să-și ducă propunerea până la capăt. Apărut ca din pământ, Nick îl înhăță cu ambele mâini de tricoul murdar. În timp ce glasul băiatului se pierdea într-un chițăit de protest, Erin simți că i se tăiau picioarele de ușurare. Nick îl smuci spre el, ridicându-l pe vârfuri.

– Fă bine și ține-ți gura, îl preveni el încet, amenințător.

Tânărul păli vizibil, în timp ce tovarășii lui începeau să se topească din jur.

– Nick, interveni Erin, temându-se de o scenă. Nu-i nimic. Dă-i drumul.

– Hai, bă nene, lasă-te de cioace...! se smiorcăi captivul. Că doar, ce, n-am făcut nimica!

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Nick pe Erin.

– Îl hărțuiau pe Freddie, dar acum e-n regulă, răspunse ea.

– Își băteau joc de mine, adăugă și Fred, mai neinteligibil decât de obicei. Și pe urmă a venit Erin.

Nick se uită la ea, în timp ce tânărul scandalagiu se zbătea în mâinile lui.

– A pățit ceva?

– Nu, nimic.

– Hai, dom'le! îl rugă băiatul. Dă-mi drumu'!

Lui Erin îi făcea silă. Totuși, nu voia ca Freddie să se tulbure și mai mult, iar în jur începeau deja să se adune curioșii.

– Nick, te rog, repetă ea. Hai să plecăm de-aici.

Nick se uită urât la punkist.

– Care-i problema aici? interveni un bodyguard solid, apropiindu-se grăbit, cu o mână pe walkie-talkie și cu cealaltă pe bastonul de la centură.

Imediat, Nick dădu drumul bluzei băiatului.

– Nici o problemă, îi spuse el paznicului, cu un zâmbet forțat. Doar o mică neînțelegere.

– Pe bune! confirmă grăbit punkistul, înroșindu-se la față.

– V-am zis să nu vă mai prind pe-aici! strigă bodyguardul. Și-acum, roiu'! Că dacă vă mai văd, chem caraliii!

Se uită crunt pe urmele celor trei derbedei care se îndepărtau grăbiți.

Erin îl trase pe Nick de braț.

– Să mergem.

După ce o privi o clipă, Nick se întoarse spre Freddie.

– E totul în regulă, fiule?

Băiatul părea să-și fi revenit complet. Îi zâmbi lui Nick.

– S-o fi auzit pe Queenie! spuse el. A mârâit la ei și i-a lătrat! Dac-o lăsam, bucăți îi făcea!

Mai ușurat, Nick reveni cu atenția spre Erin.

– Și tu?

– N-am nimic, repetă ea. Hai să plecăm de-aici.

Cei trei punkiști dispăruseră. Bodyguardul întoarse capul spre Erin.

– Vreți să depuneți o plângere? întrebă el. Am mai avut și-altă dată necazuri cu ei.

Erin clătină din cap.

– Nu, dar vă mulțumesc că ați venit atât de repede. Nu s-a-ntâmplat mare lucru, cred.

Întoarse capul spre micul grup de gură-cască, încercând să zâmbească liniștitor.

– Nici o problemă.

Paznicul ridică din umeri.

– Bine...

Și, după ce Erin și Nick îi mulțumiră, se îndepărtă greoi, vorbind în walkie-talkie.

Lângă Erin, Nick iradia în jur tensiune ca un doberman în patrulare. Erin îl atinse pe braț.

– Vino.

Se uit la Freddie, care pornise deja cu scaunul, însoțit de collie. Părea să fi uitat de experiența neplăcută. Când vru să-i urmeze și ea, Nick o atinse ușor pe braț.

– Ascultă, întrebă el încet, chiar n-ai pățit nimic?

Erin ezită, trăgând adânc aer în piept. Dacă Nick nu apărea la timp, scena ar fi putut să devină mult mai urâtă.

– Nimic – datorită ție, spuse ea cu sinceritate.

Un moment, se priviră în ochi. Era atât de plăcut să fie salvată... Mai ales de un bărbat ca Nick.

– Îmi venea să dau cu ăla de toți pereții, mârâi el. Mai ales când am auzit cum vorbea cu tine.

Amintindu-și ce spusese huliganul, Erin se înroși în obraji. Sperase ca Nick să nu fi auzit. Bine măcar că punkistul nu avusese timp să-și ducă propunerile porcoase până la capăt. Își privi picioarele, jenată.

– Ai ajuns tocmai la timp, murmură ea.

Nick îi ridică ușurel bărbia cu un deget.

– La țanc? întrebă el glumeț.

De pe buzele lui Erin scăpă un chicotit.

– Să zicem. Îți mulțumesc încă o dată.

Ochii lui Nick se întunecară. Stătea foarte aproape.

– Oricând, șopti el, mângâindu-i cu un deget marginea obrazului. Pentru tine, oricând.

Erin privi în jur, ușurată să vadă că nimeni nu le mai dădea atenție. Înghițind în sec, spuse:

– Mai bine să ne întoarcem la ceilalți, până nu-i convinge Freddie că Queenie s-a luptat cu un comando întreg de talibani.

Un moment, Nick nu făcu decât s-o privească.

– Mda... murmură el în cele din urmă, tărăgănat. Cred că e timpul să mergem. Mare poftă am să-ți ofer o cafea și să te-ascult spunându-mi ce erou antiterorist sunt eu.

Înainte ca Erin să poată formula un răspuns, o luă de braț. Pentru prima oară, lui Erin nu-i veni să se desprindă din strânsoare.

* * *

Lui Erin îi era greu să se concentreze. Privea ecranul computerului fără să-l vadă, cu gândurile vraiște. Când auzi ciocănitul în ușă, tresări, deși îl așteptase.

– Intră! strigă ea după ce trase adânc aer în piept.

Rămase cu privirea spre display, încruntându-se, chipurile concentrată. Cuvintele de pe monitor pluteau pe dinaintea ochilor ei.

– Bună.

Făcu un efort să întoarcă încet capul.

Nick făcuse un duș și avea părul umed. Câteva șuvițe îi cădeau pe frunte; o mâncau degetele să i le aranjeze. Fu nevoită să înghită în sec.

– Bună.

Își linse buzele uscate, apoi roși, când văzu cum îi privea Nick gura. Nervoasă, tastă pe keyboard, închizând programul în care lucra, și-și împinse scaunul de la birou. Ridicându-se, se duse grăbită la dulap să scoată o cutie cu dischete. Firișoarele de păr de la ceafă o avertizară că Nick se apropiase și mai mult. Când se întoarse, Erin se pomeni imobilizată lângă perete, între brațele lui.

Îl privi în ochi. Atracția dintre ei era atât de puternică, încât o simțea pulsând ca un joc de lumini.

Aruncă o privire spre fereastră. Jaluzelele erau ridicate și putea să-i vadă oricine.

– Ăă, eu... începu ea, ezitând.

Nick se întoarse, urmărindu-i direcția privirii.

– Nu te mișca, ordonă el.

Îl văzu cum se ducea la fereastră și trăgea jaluzelele. Când se întoarse, inima lui Erin începu să bată în același ritm cu pașii lui.

– Ce faci...? îl întrebă cu voce răgușită, în timp ce trupul lui Nick îl atingea pe al ei.

– Încerc să te seduc, îi murmură el la ureche. Cum mă descurc?

În glas i se simțea umorul, dar și dorința. Din cine știe ce motiv, acest lucru o făcu să se relaxeze. Ridică mâinile, îngropându-și degetele în părul lui.

– Te descurci perfect, șopti, cu buzele lipite de ale lui.

Sărutul fu senzual, dulce și vibrând de făgăduieli. Erin își mișcă gura sub a lui, hămesită, în timp ce-i simțea mâinile strângând-o de umeri. Abia își dădu seama cum îi răsfira cu degetele părul des, când ușa se deschise brusc.

– Pardon! exclamă Anna, în timp ce amândoi săreau în direcții opuse ca doi adolescenți surprinși în flagrant delict. Iertați-mă. Nu știam că e cineva aici, continuă ea, roșie la față, dar cu un zâmbet obraznic. Am văzut lumină și am crezut că a uitat cineva s-o stingă.

Își întoarse scaunul în loc.

– Continuați! adăugă ea peste umăr.

– Anna! exclamă Erin, dar imediat se întrerupse, neștiind ce să spună.

Partenera ei ridică mâna în semn de salut, văzându-și de drum.

– Pe curând, scumpilor!

Nick se duse la ușă și o închise, după care o privi pe Erin cu o expresie speculativă.

– S-a stricat starea? întrebă el înălțând din sprâncene, în timp ce se apropia.

Erin făcu un pas înapoi, evitându-l. Toți nervii țipau la ea să se-arunce în brațele lui și să nu mai plece de-acolo. Brațele lui Nick căzură pe lângă trup.

– Mi-era frică de asta, murmură el abătut.

– Îmi pare rău.

Încrucișându-și brațele pe piept, Erin își mută privirea.

Nick oftă, resemnat.

– Mă rog, spuse el, despre ce voiai să-mi vorbești?

– Despre Lucy, răspunse Erin fără ezitare. Voiam doar să știi ce progrese mari face. Se străduiește din răsputeri și i-am și spus-o. Ea și Max evoluează excelent. Sunt foarte mulțumită.

Expresia lui Nick rămase nepăsătoare.

– Mă bucur, spuse el după un moment de tăcere.

– Chiar te bucuri?

O privi ridicând scurt capul.

– Ce vrei să spui?

– Mă întrebam, recunoscu Erin. Nu mă poți condamna, când știu ce părere ai despre tot programul nostru.

– Îmi iubesc sora, răspunse Nick cu glas aspru.

– Știu, se grăbi Erin să confirme. Dar iubirea nu te poate orbi față de ceea ce e în interesul ei.

– Și ce e în interesul surorii mele, după părerea lui Erin McKenzie?

În zâmbetul lui Nick nu se vedea nici o undă de căldură, iar glasul îi era sarcastic.

– Nu poți susține că știi ce simt când o văd pe Lucy în fotoliul ăla rulant, ridică el tonul.

– Nu te mai tot pedepsi singur! strigă și Erin; făcu un efort să se controleze. Nu-i folosește la nimic, și fii sigur că nici pe tine nu te ajută.

Nick clipi din ochi, surprins. Își trecu o mână prin părul umed, ciufulindu-și-l ca țepii unui arici.

– A naibii, ca' încăpățânată mai ești, comentă el.

Nevenindu-i să-și creadă urechilor, Erin bătu din picior, enervată.

– Cum îți permiți să mă faci tu pe mine încăpățânată? se bâlbâi ea, proptindu-și pumnii în șolduri. Te ții de vinovăția asta ca de-un colac de salvare!

Sprâncenele lui Nick se îmbinară crunt, în timp ce se înroșea în obraji.

– Nu știi ce vorbești.

– Ba știu, Nick, ba știu... gemu ea mai încet. Am mai văzut asemenea cazuri.

Se apropie de el apucându-l de braț; îi venea să-l zgâlțâie, dar se stăpâni.

– Te schilodește mai rău decât orice accident sau boală. Vinovăția asta te va schilodi, și va face tot posibilul s-o lase și pe Lucy infirmă.

Nick își smulse brațul, aruncând flăcări verzi din ochi.

– Nu te-amesteca, mârâi el. Tu nu înțelegi ce simt.

Un moment, chipul îi fu chinuit.

– Nimeni nu înțelege.

Apoi expresia îi deveni închisă, ca și cum ar fi regretat că dezvăluise atât de mult. Cu o ultimă privire furioasă spre Erin, se răsuci pe călcâie și deschise smucit ușa.

– Nick! exclamă ea, încercând să-l oprească.

Nick își văzu de drum, închizând ușa cu o încetineală mai amenințătoare decât dacă ar fi trântit-o.

Erin se lăsă pe scaunul de la birou, privind ecranul gol. Cum l-ar fi putut convinge? Cum să-l facă s-o asculte măcar?

Își rezemă coatele de birou, cu capul sprijinit în mâini. Nu-l putea ajuta pe Nick decât găsind mai întâi o cale de a o ajuta pe Lucy.

* * *

În timp ce Erin se gândea la complexele lui de vinovăție, Nick le făcu o vizită lui Lucy și Max.

– Intră! îl pofti ea, deschizându-i ușa, cu un zâmbet primitor pe buze.

– Cum te simți? o întrebă Nick, care încă mai fierbea de nervi după cearta cu Erin.

– Cred că ar fi cazul să te întreb cum te simți tu, replică Lucy, arătându-i canapeaua.

Nick se așeză pe perne.

Când era vorba de fratele ei, perspicacitatea lui Lucy devenea surprinzătoare. Putea citi în el ca într-o carte deschisă. Nick nu știa ce să-i spună, nici măcar nu era sigur de ce venise. Fără a lua o hotărâre conștientă, se pomeni povestindu-i despre conflictul cu Erin, declarând că aceasta era cea mai exapersantă femeie pe care avusese ghinionul de a o întâlni vreodată. Despre sărut, evident, nu-i spuse nimic, și nici nu preciză despre ce anume discutaseră.

– Știam eu! exclamă Lucy la sfârșit, bătând din palme.

Lângă ea, Max se ridică în picioare, cu ochii la stăpâna lui.

– E-n regulă, îl liniști ea mângâindu-l pe cap. Culcat, Max.

Oftând zgomotos, câinele se tolăni lângă scaun.

– Ce știai? mârâi Nick frustrat.

– Sunteți făcuți unul pentru altul. Am știut din clipa când v-am văzut împreună.

Arăta atât de înfumurată, încât Nick izbucni exasperat, răstindu-se pe negândite:

– Nu știam că te-ai lovit și la cap!

O fracțiune de secundă, Lucy păru să fi primit o palmă. Apoi zâmbi vesel.

– Ăsta-i unul dintre puținele organe care mi-au rămas în perfectă stare!

Ridicându-se, Nick veni să îngenuncheze lângă scaunul ei.

– Iartă-mă, aluniță, spuse el furios pe sine însuși. Am spus o mojicie și aș da orice ca să-mi iau vorba înapoi.

Înclină capul, devorat de remușcări. Lucy era ultima ființă din lume pe care ar fi vrut s-o rănească.

– Chiar atât de tulburător e adevărul? îl întrebă ea, cu umorul revenindu-i în voce.

Ușurarea îl făcu pe Nick să ridice capul. Ezitant, zâmbi și el, cu ușoară ironie.

– Care adevăr?

Pe fața lui Lucy se citea satisfacția.

– Te-ai îndrăgostit de Erin! declară ea.

Capitolul 8

Nick rămase năucit de afirmația lui Lucy că se îndrăgostise de Erin. Poate că o dorea pe provocatoarea roșcovană, dar asta nu însemna nici o implicare emoțională. Neluând în seamă mica voce care încerca să-i spună că interesul lui față de ea nu provenea întru totul de la talie-n jos, sări în picioare.

– Dar e absurd!

Zâmbetul lui Lucy se lăți, înfuriindu-l și mai mult. Înainte de a-i scăpa cine știe ce cuvinte necugetate, Nick își înfrână nervii, silindu-se să afișeze un zâmbet răutăcios.

– Nu știu de unde ți-a venit ideea asta, spuse el clătinând din cap. Recunosc că Erin e o femeie frumoasă...

– Aha! Recunoști că ai observat! se repezi Lucy cu o expresie obraznică.

– Surioară dragă, nu-s mort, spuse el tărăgănat. Dar nici nu mă amorezez de fiecare femeie atrăgătoare care-mi apare-n față.

– N-am spus asta, protestă Lucy. Erin, însă...

Fu rândul lui Nick s-o întrerupă.

– ...conduce acest centru de antrenament, încheie el în locul ei.

– Zilele astea am vorbit cu Anna, continuă Lucy, schimbând subiectul atât de repede încât Nick clipi din ochi, nedumerit.

– Așa, și...?

– Și mi-a spus că ea și Erin s-au cunoscut în colegiu.

Nick dădu din cap. Știa și el.

– Atunci a fost diagnosticată paralizia Annei, spuse el.

– Știu. Dar pe Darren l-a cunoscut după aceea.

Lucy făcu o pauză, în așteptare.

Surprins, Nick înălță din sprâncene. Oare Anna îi spusese lui Darren despre situația ei înainte ca relația lor să înceapă? Ar fi fost foarte greu, pentru amândoi.

– S-au îndrăgostit și s-au căsătorit, cu toate că Darren știa că starea ei urma să se agraveze, continuă Lucy. Nu-i așa că-i romantic?

– Tot greu e, replică Nick.

I s-o fi părut romantic lui Lucy, însă Nick știa cât de tensionată putea fi o asemenea relație. N-ar fi folosit tocmai cuvântul „romantic“, dar ezita să-i spună surorii lui acest lucru.

Deodată, ochii lui Lucy se umplură de lacrimi.

– Tu chiar nu înțelegi? întrebă ea cu voce tremurătoare.

Pe Nick îl străbătu un fior rece. Se ridică și se aplecă asupra ei, luându-i mâna într-a lui.

– Ce este, fetițo? Ce te tulbură?

Lucy își șterse lacrimile cu stângăcie.

– Dacă Anna a putut găsi un bărbat care s-o iubească, atunci poate că voi găsi și eu, spuse ea cu un zâmbet tremurător. Voi avea o viață mai normală și voi fi fericită.

– Sigur că da, fu Nick de acord, strângându-i mâna. Sigur că așa va fi.

În sinea lui, nu putea decât să se întrebe dacă vreunul dintre ei avea să-și mai regăsească vreodată fericirea.

* * *

În aceeași seară, Nick încă se mai întreba dacă nu cumva Lucy își făcea iluzii. Altfel, o aștepta o mare dezamăgire. Erin era de vină că-i dădea speranțe false, promițându-i că un câine de companie ar fi vindecat-o ca prin miracol.

Trebuia să-i vorbească și nu voia să mai aștepte până a doua zi dimineața, când nu avea ocazia s-o prindă singură. Înainte de a apuca să se răzgândească, se duse și ciocăni la ușa apartamentului ei.

Când Erin îi deschise, Nick o văzu în spatele ei pe Anna.

– Bună, îl întâmpină Erin. Intră.

Nick aruncă o privie spre Anna, simțind cum se înroșea de jenă. Oare cele două femei discutaseră despre sărutul pe care-l surprinsese Anna? Făcu un efort s-o privească în ochi.

– Anna, o salută el grav. Ce faci?

– Bine, mulțumesc.

Se lăsă o tăcere cam incomodă, pe care Erin încercă s-o risipească.

– Ei, spuse ea, atunci, cred că ne vedem mâine, Anna.

– Sigur.

Anna ieși pe ușă, făcându-i lui Nick cu mâna din mers.

– Noapte bună.

– Somn ușor, răspunse el.

În timp ce Nick stătea ezitant în prag, Erin deschise ușa mai larg. Intră pe lângă ea, cu un zâmbet strâmb.

– Iartă-mă că am venit la ora asta.

– Nu-i nimic. Ce pot face pentru tine?

Nick îi privi fața ridicată spre el și simți ceva frângându-i-se în suflet. Întinse șovăitor mâinile spre ea.

– N-am putut să stau deoparte, mărturisi el, apucând-o de umeri.

Erin îl cuprinse cu brațele de talie. Un moment, îi savură atingerea. Toate rezervele i se risipiră. Apoi, mult prea curând, îi simți mâinile împingând-o ușor de umeri. Ochii lui aveau pleoapele coborâte pe jumătate, nelăsând să se întrezărească nimic.

– Nu trebuia s-o fac.

– Atunci, de ce-ai făcut-o? întrebă ea, încrucișându-și protector brațele pe piept.

Nick aruncă o privire spre canapea.

– Se poate?

La confirmarea scurtă din cap a lui Erin, se așeză, cu un braț întins pe spătar. Erin se lăsă pe un scaun, în fața lui, bucuroasă că reușea să-și ascundă tremurul picioarelor înmuiate. Îl aștepta să vorbească.

– Îi dai speranțe false lui Lucy, spuse scurt Nick.

Cuvintele lui o făcură să se încordeze din nou, cu unghiile înfipte în palme.

– Cum așa?

Cu o expresie tulburată, Nick continuă:

– A stat de vorbă cu Anna și acum crede că orice e posibil, chiar și să se mărite.

– Și ce vină am eu?

– Din cauza câinilor. Crede că poate spera orice, atâta vreme cât are un câine de la tine.

Erin nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– În limite rezonabile, așa este.

Lăsându-și capul pe spate, Nick închise ochii. Fruntea i se încreți se de îngrijorare.

– Hai să fim serioși.

– Sunt foarte serioasă, replică Erin, încercând să nu-și piardă răbdarea. Uită-te la Anna și Darren. Sunt cât se poate de fericiți.

Nick făcu un gest nepăsător.

– Sunt sigur că ei reprezintă excepția care confirmă regula.

Lui Erin îi venea să-l strângă de gât.

– Întotdeauna respingi tot ce nu corespunde cu vederile tale înguste despre lume? întrebă ea, din ce în ce mai enervată.

Drept răspuns, Nick îngustă ochii.

– Și tu, întotdeauna vezi lumea prin ochelari cu lentile roz?

Prea agitată ca să mai stea jos, Erin sări în picioare. Nick se ridică și el.

– Cred că nu ți-a mai rămas nici o speranță, spuse ea încet. Nu știu ce te-a făcut să fii atât de pesimist, dar încep să mă satur de atitudinile tale prăpăstioase.

În ochii lui se zări o străfulgerare de furie.

– Iar eu încep să mă satur de aerele tale de Mary Poppins.

– Mary Poppins! pufni Erin, parcă văzând-o pe Julie Andrews zburând peste oraș cu umbrela în mână.

– Exact, mârâi el.

Erin nu-și putu stăpâni un zâmbet. Imaginea era prea comică. Spre surprinderea ei, Nick zâmbi scurt și el. Apoi redeveni serios.

Înainte de a apuca să spună ceva, Erin îl luă de mână, trăgându-l la loc pe canapea.

– Povestește-mi despre accident, îl invită ea pe un ton mai blând.

Cu un oftat zgomotos, Nick își rezemă capul de spătarul canapelei.

– Încerc să nu mă gândesc la el.

– Ți-ar face bine să vorbești despre ce s-a întâmplat, insistă Erin. Ai discutat vreodată cu cineva?

Fără îndoială, familia lui îl sprijinise, încercând să-l asigure că accidentul nu se întâmplase din vina lui. Lucy insista că așa fusese.

Spre surprinderea ei, Nick clătină din cap.

– Nu, cred că nu. Tatăl meu e un om interiorizat, care nu se amestecă în problemele altora. Iar Lucy a fost întotdeauna Fetița lui Mămica. Cum aș putea-o face pe mama să se simtă și mai prost, reamintindu-i?

– Te înțeleg, îl asigură Erin. Dar aș dori să ascult. Dacă vrei să-mi spui.

Nick îi cuprinse mâna și-și lăsă capul în piept. Erin abia se abținu să-i mângâie părul.

– Ne certam, spuse el după o lungă pauză. Lucy voia să urmeze un curs scump de modeling.

Glasul îi era amar, iar Erin știa că înverșunarea i se adresa lui însuși.

– Se lăsase de colegiu, fiindcă voia să învețe despre coafură și machiaj. Apoi a abandonat și școala de cosmetică, descoperind că nu era chiar atât de simplă.

Rămase tăcut.

Lângă el, Erin îi strânse mâna.

– Pare foarte rezonabil ce-mi spui.

Nick îi ridică mâna la buze și o sărută.

– Mulțumesc, dar acum desfășurarea unui curs de modeling nu mi se mai pare prea important.

După un moment, continuă:

– Oricum, nu eram prea atent la trafic. Așteptam la un semafor. Când s-a mutat pe verde, am pornit. Un șofer beat a trecut pe roșu. A lovit mașina cu toată viteza, în partea dinspre Lucy. N-a avut nici o șansă.

– Nu cred că ai fi putut să faci ceva...

– Aș fi putut să fiu mai atent, o întrerupse furios Nick. Aș fi putut să mă asigur, înainte de a intra în intersecție. Dar eram prea enervat la gândul de a cheltui câteva sute de dolari, ca să-mi mai bat capul cu asta.

Erin îl apucă de antebraț.

– Asemenea lucruri se întâmplă, spuse ea. Probabil că accidentul s-ar fi produs oricum, și dacă nu vă certați. Numai că atunci nu te-ai mai simți atât de vinovat.

Îi mângâie brațul, încercând să-l consoleze.

– Hai, insistă ea, e timpul să încetezi. N-a fost vina ta.

Nick înălță capul, privind-o în ochi cu o expresie sumbră. Schimbarea subtilă din atmosferă o făcu pe Erin să-și roadă buza. De ce întotdeauna când erau singuri intervenea dorința?

Îi eliberă brațul. Mâna lui Nick se strânse și mai tare pe a ei.

– Mulțumesc, spuse el încet. Știu că încerci să mă ajuți.

– Și cum mă descurc? întrebă Erin, vrând să destindă atmosfera.

Atenția lui Nick se îndreptă spre gura ei.

– Nu sunt sigur ce se întâmplă aici, dar m-am săturat să mă tot împotrivesc, șopti el.

Erin zâmbi. Ca și cum ar fi așteptat acest semnal, Nick se avântă ca o pasăre de pradă, acoperindu-i gura cu a lui, într-un sărut tandru la început, pentru a exploda imediat într-o conflagrație a dorinței.

După câteva momente toride, trase aer în piept și înălță capul.

– Dacă nu ești hotărâtă, fă bine și oprește-mă acum, spuse el cu glas răgușit. Altfel, nu pot promite c-am să-ți mai dau drumul.

Erin îi atinse obrazul cu degetele. Apoi se ridică, absolut sigură de ceea ce voia să facă. Întinse mâna.

Nick îi apucă degetele, ridicându-se în picioare, cu o expresie nedumerită.

– Dormitorul meu e acolo, spuse ea, conducându-l pe micul culoar.

Ținând-o de braț, Nick o opri și o strânse la piept. Erin îl cuprinse pe după gât și se sărutară din nou, tandru.

– Voi avea grijă să fie ceva cu totul special pentru tine, murmură el cu glasul îngroșat de emoție. Ceva ce nici unul dintre noi nu va uita vreodată.

* * *

A doua zi dimineața, când Nick nu apăru la micul dejun, Erin o întrebă pe Lucy:

– Ce-i cu Nick, nu s-a trezit la timp?

Ochii lui Lucy, atât de asemănători cu ai lui, se dilatară de surprindere.

– Nu ți-a spus?

– Ce să-mi spună?

Erin spera ca expresia ei să nu trădeze nimic despre tumultuoasa noapte pe care o petrecuse împreună cu Nick. Se trezise din somn singură, regretând imperativele bunei cuviințe care, fără îndoială, îi impuseseră lui Nick să se retragă în apartamentul lui, înainte de crăpatul zorilor, în timp ce ea dormea, secătuită de dezmierdările lui experte. Acum se îngrozea să-l revadă de față cu alții, dar nu-și putea stăpâni ochii să săgeteze spre ușă de fiecare dată când se deschidea.

– Ce-ar fi trebuit să-mi spună Nick? repetă ea, când Lucy nu-i răspunse imediat.

– Credeam că ați vorbit înainte de plecare.

Pe Erin o străbătu un fior înghețat prin șira spinării.

– Ce plecare? întrebă.

Lucy rămase cu privirea spre farfurie.

– Nick a plecat înapoi la Eugene.

Capitolul 9

Erin simți cum i se scurgea sângele din față. Înghiți în sec, încercând să-și păstreze calmul. Nu se putea gândi decât la un singur lucru: Nick plecase. Se culcase cu ea, apoi plecase fără o vorbă. Fără o singură privire în urmă!

– Nu, abia reuși ea să-i răspundă lui Lucy, nu mi-a spus nimic.

Detesta expresia compătimitoare a fetei, detesta faptul că toți auzeau penibilul schimb de replici.

– Se pare că au apărut unele probleme la firmă care necesitau imediat prezența lui, continuă Lucy. Probabil se va întoarce peste vreo două zile.

Pe Erin o inundă ușurarea. Nu plecase definitiv. Apoi își dădu seama că, totuși, Nick putuse pleca netulburat, după tot ceea ce se întâmplase între ei. Evident, pentru el însemnase altceva decât pentru ea. Însemnase mai puțin.

– S-a întâmplat ceva? întrebă încet Anna.

Erin își trânti un zâmbet pe față.

– Nu. Atâta vreme cât Lucy e bine, totul e-n regulă.

Se îndoia că Anna o credea, dar știa că prietena ei n-avea s-o mai descoasă. Cel puțin, nu imediat.

– E-n ordine, spuse Lucy. Sunt de-a dreptul ușurată că am scăpat de supravegherea lui Nick, măcar pentru o vreme.

– Are intenții bune, îl apără Erin.

Lângă ea, Jane chicoti.

– Știu eu cum sunt rudele atente. Sora mea nu vrea să creadă nici acum că mă pot descurca singură. A avut nevoie de luni de zile, după ce mi-am luat primul câine, ca să nu mai vină în fiecare zi să vadă ce făceam.

Conversația trecu la subiecte mai banale, iar Erin ieși. Vremea de-afară se potrivea cu starea ei de spirit. Cerul era plumburiu și ploua torențial.

* * *

Nick intră în parcarea din spatele firmei Blackwood Construction, bucuros să vadă că mașina tatălui său era acolo. Nu-i dăduse telefon înainte de plecare. Fusese prea devreme. În schimb, pornise cu noaptea-n cap, conducând aproape neîntrerupt, cu o singură oprire pentru benzină și o cafea.

– Salut, tată, spuse el, intrând.

Tatăl lui stătea lângă biroul contabilei, cu o imprimată de computer în mână.

– Nick! Ce faci? întrebă el, apropiindu-se să-i strângă mâna.

– Bine, răspunse Nick, salutând-o apoi și pe Ruby, contabila.

– Nu mă așteptam să te văd azi, continuă tatăl lui, în timp ce intrau în birou.

Nick ridică din umeri.

– Am avut o ocazie să vin și am profitat.

Tatăl lui se uită la ceas.

– Cred că ai plecat destul de devreme. Ce face Lucy?

Nedorind să-l îngrijoreze, Nick ezită.

– Continuă cursul, spuse el după câteva clipe. Cred că se descurcă bine, dar își face speranțe mari. Poate prea mari.

Bătrânul se încruntă, apoi se așeză la birou.

– Hai mai întâi să te pun la curent cu proiectul Highland Mall, spuse el.

În următoarea jumătate de oră, discutară probleme de afaceri. Apoi, lui Nick începu să-i ghiorăie stomacul.

– Mai bine îi dau un telefon mamei și pe urmă mă duc să mănânc ceva, spuse el. Ai timp să iei masa cu mine?

Continuară cu discuțiile de afaceri și în timpul prânzului. Imediat ce terminară, porniră să viziteze diferite șantiere de construcții, petrecându-și astfel toată după-amiaza.

Nick sperase să plece înapoi la Monroe a doua zi dimineața. Voia s-o revadă pe Erin și să lămurească situația dintre ei. Acum se părea că trebuia să mai stea în Eugene cel puțin încă o zi.

* * *

Lucy făcu ochii mari la vederea modelului în scaun cu rotile a cărui fotografie i-o arăta Erin.

– E o idee nouă, în curs de încercare, portretizând oameni adevărați, din viața de toate zilele, îi explică Erin. Femeia cu care am stat eu de vorbă, Nita Blue, a spus că reclamele au declanșat o reacție covârșitoare din partea publicului și caută modele ca fata din imagine. I-am vorbit despre tine și vrea să te vadă.

– Când? întrebă Lucy.

– Mâine dimineață.

– Mâine?

Lucy rămase cu gura căscată, agățându-se de brațele fotoliului rulant.

– Nu știu ce să spun... Trebuie să-mi aranjez părul... Și cum am s-ajung la întâlnire? Poate ar fi mai bine să aștept până termin aici, se încruntă ea, mușcându-și buzele.

– Nici o grijă, îi spuse Erin, arăți excelent. Întâlnirea are loc în centrul orașului Seattle. Am să te duc eu cu mașina, și-l luăm și pe Max. Va fi o experiență foarte interesantă pentru voi amândoi.

Lucy ezită, iar Erin se temu că avea să refuze. Apoi se înseninâ la față.

– De ce nu? întrebă ea, ridicând bărbia. Parcă văd că Nick o să facă o criză!

* * *

În după-amiaza următoare, când se întoarse din Eugene, Nick nu crezuse să fie primit cu covorul roșu, dar nici nu se așteptase ca Lucy și Erin să fie plecate amândouă.

– Unde ziceai că s-au dus? o întrebă el pe Anna, care lucra în birou.

Zâmbind, Anna ridică din umeri.

– Au plecat undeva împreună, răspunse ea. La Seattle, mi se pare că a spus Erin.

Lui Nick îi venea s-o strângă de gât.

– Dar nu știi unde anume? Nici de ce?

Anna îl privi din nou, apoi reveni cu ochii spre monitorul computerului.

– Mă tem că n-am fost prea atentă.

Nick mârâi un cuvânt de mulțumire și ieși. Anna îi ascundea ceva, nu avea nici o îndoială. În fond, ce naiba se întâmpla? Se întrebă dacă Darren avea să-i spună, apoi alungă ideea. Nu voia să deranjeze iar cursul.

Tocmai trecea prin parcare, întrebându-se ce să facă, sub ploaia măruntă, când furgonul intră, cu Erin la volan și Lucy pe locul alăturat.

Nick așteptă, cu mâinile în buzunarele scurtei. Max coborî împreună cu ele.

Erin îl salută, roșie în obraji. Îl mâncau mâinile s-o ia în brațe. Nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsea.

– Nick! exclamă Lucy.

Abia reuși să-și desprindă privirea de la Erin. Se aplecă să-și îmbrățișeze sora.

– Salut, fetițo.

Părea oarecum schimbată, mai drăguță decât de obicei, dar Nick nu-și putea da seama de ce.

– Te-ai tuns? o întrebă el.

Lucy râse. Schimbă o privire amuzată cu Erin, în timp ce Nick încerca, fără nici un rezultat, să ghicească starea de spirit a acesteia din urmă.

– Nu, nu m-am tuns, răspunse Lucy. Mai degrabă, mi-am schimbat look-ul.

Nick habar n-avea despre ce vorbea.

– Când te-ai întors? îl întrebă sora lui. Și ce mai fac mama și tata?

– Am revenit de curând. Mama și tata îți trimit salutări. Vor veni să te vadă la absolvire. Și-acum, unde-ați fost, tu și Erin?

Lucy trase adânc aer în piept, iar Nick simți un fior rău-prevestitor.

– Sunt atât de emoționată! izbucni fata, apucându-i mâna într-a ei, surprinzător de strâns. Am fost cu Erin la o agenție de modeling! Am făcut niște fotografii de probă, și s-ar putea să mă angajeze!

Nick n-ar fi fost mai surprins nici dacă-i spunea că dăduse probă pentru Northwest Ballet Company. O privi pe Erin, în așteptarea unei explicații.

– Așa e, zâmbi ea cam sfidător. S-ar putea ca, până la urmă, visul lui Lucy să se împlinească.

Pentru prima oară de când se știa, Nick rămase complet mut.

Lucy nu părea să aștepte vreun comentariu.

– Vreau să-l duc pe Max înapoi în apartament, îi spuse ea lui Erin. Cred că-i e prea cald.

– Bună idee.

Nick aruncă o privire spre câine, care stătea lângă Lucy, cu limba scoasă.

– Ce-i cu Max?

– S-ar putea să aibă temperatură, răspunse Erin. Azi n-a fost în apele lui. Voi suna la veterinar, să întreb dacă poate veni să-l examineze.

Lucy își strânse fratele încă o dată de mână, înainte de a-i da drumul.

– Vorbim noi mai târziu.

Nick o privi cum se îndepărta. Avea să-i pună o droaie de întrebări despre surprinzătorul ei anunț. Cum putea să fie fotomodel, în situația ei?

Întoarse capul spre Erin, care-l privea cu o expresie puțin cam temătoare.

– Mi-a fost dor de tine, spuse el, abia rezistând tentației de a o lua în brațe ca s-o sărute.

– Chiar ți-a fost?

Probabil merita reproșul.

– Avem de vorbit, îi spuse el.

Primul lucru pe care-l avea de făcut era să se scuze pentru că plecase fără să-și ia rămas bun, dar imediat după aceea trebuia să afle dacă sărutările ei erau la fel de plăcute pe cât și le amintea.

– Hai să mergem în apartamentul meu, unde nu ne va întrerupe nimeni.

Erin era ușurată că Nick se întorsese și nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-și petreacă timpul până a doua zi

dimineața la fel ca în urmă cu trei nopți. Dar Nick avea dreptate. Mai întâi trebuia să stea de vorbă.

Deschise ușa apartamentului și se aplecă să-și mângâie motanul, care se trânti pe spate să fie scărpinat pe burtă.

– Vrei să bei ceva? îl întrebă ea pe Nick. Am niște suc de portocale în frigider.

– Nu, mulțumesc.

Nick părea încurcat, iar lui Erin i se frânse inima. Nu voia să se simtă vinovat din cauza ei. Și-așa purta povara unei vinovății prea grele!

– Stai jos până dau un telefon la veterinar, îi spuse ea. Termin imediat.

După ce vorbi, i se alătură lui Nick pe canapea, la o oarecare distanță.

– Va trece pe-aici după-amiază, spuse ea.

Simțea tensiunea iradiind dinspre Nick, dar nu era sigură cum s-o risipească.

– Foarte bine. Sper că Max își va reveni.

Expresia lui Nick era sumbră, cu ochii întunecoși și pleoapele coborâte, în timp ce o privea pe Erin tăcut.

– Voiai să-mi vorbești, îi aminti ea când tăcerea deveni insuportabilă.

– Iartă-mă, răspunse, spre surprinderea ei, Nick. Nu trebuia să plec așa.

– Atunci, de ce-ai făcut-o?

Nick oftă, mutându-și privirea.

– Nu știu ce m-a apucat, începu el încet. Te doream atât de mult... Am încercat să rezist, dar n-am reușit.

Zâmbi strâmb, în timp ce o șuviță de păr îi cădea pe frunte.

– A fost atât de minunat... continuă închizând ochii, cu pumnii strânși. Chiar mai minunat decât mă așteptasem.

Erin rămase tăcută, chinuindu-se să înțeleagă unde voia să ajungă.

– De la accident, m-am străduit să-mi las deoparte nevoile personale, urmă Nick. Mi-am spus că măcar atâta lucru îi datoram lui Lucy. Și așa este, se grăbi el să adauge. Dar, când eram în brațele tale, am uitat până și de existența ei. Nu mă puteam gândi decât la felul cum mă făceai tu să mă simt.

Se apropie și o luă de mână.

Erin își înghiți nodul din gât. Bietul Nick, se tortura singur pentru un lucru asupra căruia nu avea nici o putere.

– Cred că am intrat în panică, mărturisi el. Îmi pare rău că am șters-o așa. Sper să mă ierți, încheie, privind-o cu ochi întrebători.

Recunoscătoare că se întorsese, Erin trase aer în piept, alungându-și din minte orice gând despre viitor.

– M-a durut când am auzit de la Lucy că plecaseși, recunoscu ea, dar cred că te pot înțelege.

Ridică mâna liberă, mângâindu-l pe obraz.

– Și mie mi-a fost dor de tine, îi spuse în șoaptă.

– Iubito! exclamă Nick strângând-o la piept. Nu merit înțelegerea ta, dar o primesc.

O cuprinse cu putere și o sărută pasional, în timp ce Erin se agăța de el. După un moment care trecu prea repede, Nick se retrase.

– Aș vrea să putem sta împreună până mâine dimineață, mărturisi el cu glasul înăsprit de dor. Dar cineva ți-ar observa lipsa și ar veni să te caute.

Erin îl sărută scurt.

– Mă duc să-i spun lui Lucy că vine veterinarul.

La auzul numelui surorii lui, Nick își aminti de drumul acesteia la Seattle, cu Erin.

– Îi transmit eu mesajul, spuse. Oricum am de discutat cu ea.

– Bine, răspunse Erin. Eu mă duc să văd ce face clasa, și dacă Darren vrea s-o iau în primite mai departe.

– Ai vreun plan pentru seara asta?

Erin clătină din cap.

– Atunci, hai să ne întâlnim după cină.

– Mi-ar face plăcere.

– Vorbim mai târziu, da?

Ploaia încetase, iar cerul începea să se însenineze.

– Ne vedem mai încolo, spuse Erin.

– Fii sigură, răspunse Nick din prag, după care se întoarse și porni spre ușa surorii lui.

* * *

– Ce face Max? întrebă el când Lucy îi deschise.

Fata aruncă o privire spre câine, care stătea culcat cu botul pe labe.

– Cam la fel. E indispus.

– Erin a chemat veterinarul. Va veni după-amiază.

– Bine.

Lucy păru puțin mai ușurată.

– Povestește-mi despre afacerea asta cu modelingul, îi ceru Nick, așezându-se în fața ei.

– A fost super! începu Lucy. Erin a văzut un anunț în ziar, cu modele în fotolii rulante. A dat telefon la agenție, i-a spus femeii de-acolo despre mine, și m-au chemat la o probă fotografică.

Pe buze îi apăru un zâmbet.

– Nu-i extraordinar, că și-a dat atâta osteneală?

Nick scoase un sunet evaziv. Ar fi preferat ca Erin să discute mai întâi cu el – numai că el nu fusese disponibil... Atunci, să fi așteptat măcar...

– Oricum, continuă Lucy pe nerăsuflate, m-au machiat și mi-au făcut o mulțime de poze. Nita, femeia de la agenție, a spus că sunt promițătoare. Dacă am șanse, după ce le studiază pe toate, mă va căuta.

– Și pe urmă? întrebă Nick cam repezit. Cum ai să urmezi o carieră de modeling, la două sute de mile distanță?

La auzul întrebării, Lucy făcu ochii mari.

– O să-mi iau un apartament în Seattle, răspunse ea.

Pufnind neîncrezător, Nick se ridică în picioare. Poftim, iată ce visuri năstrușnice încuraja Erin! Nu-și dădea seama cât de vulnerabilă era Lucy? Cât de receptivă la ideile cel mai puțin realiste?

Totuși, poate că femeia de la agenție avea să renunțe singură, scutindu-l de a-și exprima îndoielile.

– Pare destul de interesant, spuse el vag. Să mă anunți neapărat imediat ce primești o veste.

– Sigur că da, răspunse Lucy cu un râs vesel care-i străpunse lui Nick inima ca un cuțit; în ultimii doi ani, nu mai prea râsese. Poți fi sigur.

Nick privi în jur.

– Sper ca veterinarul să aibă vești bune despre Max.

Un moment, ochii lui Lucy își pierdură strălucirea.

– Și eu.

* * *

În după-amiaza următoare, Nick se plimba prin fața biroului, neliniștit ca un tată în sala de așteptare de la maternitate, privindu-și sora prin geam și încercând să-i descifreze expresia în timp e vorbea la telefon. Veștile păreau să fie bune.

Anna întrerupsese cursul pentru a o chema pe Lucy la telefon. Max era în apartament. Veterinarul îi recomandase antibiotice și două zile de odihnă. Lucy participase la curs fără el.

În sfârșit, fata dădu din cap, mai spuse ceva și închise telefonul. Apoi, sub privirea lui Nick, își răsuci scaunul în loc și o îmbrățișă pe Anna.

– Le-au plăcut la nebunie pozele! anunță ea, năvălind cu scaunul afară. Și vor să ne revedem imediat ce termin aici!

Nick se lăsă pe vine, ajungând cu ochii la nivelul ei.

– E un vis frumos... începu el, luând-o de mână.

– Un vis!?...

Lucy se retrase cu scaunul, smulgându-și mâna dintr-a lui.

– Ce încerci să-mi spui?

– Ascultă, fetițo...

– Nu e nici un vis! insistă ea. E un lucru pe care vreau să-l fac. Un lucru pe care, cine știe, chiar îl voi putea face, continuă, privindu-l cu ochi rugători.

– Hai înapoi la tine, să vedem cum se mai simte Max, propuse Nick. Putem vorbi și acolo.

– Ba putem vorbi și aici, îl contrazise Lucy. Sau, mai bine zis, eu voi vorbi și tu ai să m-asculți. Nu sunt o schiloadă neputincioasă, așa cum vrei tu să rămân, Nick. Și mă nemulțumește lipsa ta de încredere în mine.

Acuzația ei îi produse un adevărat șoc. Vru să protesteze, dar Lucy nu-l lăsă.

– Pentru tine, îngrijirea mea e o cale de a-ți suporta vinovăția. Dar n-ai nici un motiv să te simți vinovat, insistă ea. A fost un accident.

Ochii i se umplură de lacrimi care începură să-i șiroiască pe obraji.

Nick fu nevoit să-și înghită nodul din gât. Perspicacitatea ei îl surprinsese.

– Nu e vorba numai de suportarea vinovăției mele, cum spuneai, susținu el. Încerc să te feresc de o dezamăgire dureroasă.

Lacrimile lui Lucy se întețiră.

– Crezi că nu sunt în stare! se văicări ea. Nu mă găsești destul de drăguță, sau de rezistentă, sau destul de deșteaptă, ca să reușesc. Și nu crezi c-am să mă țin de treabă, fiindcă am renunțat la atâtea!

– Nu-i adevărat! protestă Nick.

Dar era prea târziu. Lucy își întorsese scaunul, pornind spre apartamentul ei.

– M-am schimbat! strigă ea peste umăr. Și nu numai fizic. Doar tu nu vrei să recunoști.

– Lucy!

– Lasă-mă-n pace!

Nick mai făcu un pas pe urmele ei, apoi ezită. Poate că amândoi aveau nevoie de câtva timp ca să se liniștească. Avea să încerce mai târziu.

– Ce-au spus? întrebă Erin apropiindu-se în fugă. A fost o veste bună?

– Depinde de punctul de vedere, răspunse posomorât Nick. În ce mă privește pe mine, nu face decât să-i prelungească suferința.

– Cum adică? Vor s-o mai vadă, sau nu?

– Mda, au zis că vor. Dar de unde știi că nu-i vreo escrocherie ca să-i ia banii pentru fotografii scumpe sau mai știu eu ce?

Erin îl privi șocată.

– E o agenție cu reputație, spuse ea. M-am interesat.

– Mă rog, părerea mea o cunoști.

– Da, o cunosc, confirmă Erin cu o privire sfidătoare. Și cred că tocmai i-ai spus-o și lui Lucy.

Nick nu era obișnuit să trebuiască să-și justifice acțiunile.

– Așa e, i-am spus-o. Și aș prefera să nu te mai tot amesteci în viața ei, adăugă el. Acum are nevoie de timp, ca să chibzuiască temeinic.

Erin aruncă o privire spre apartamentul surorii lui.

– Nu eu sunt cea care încearcă să-i organizeze viața, îi aminti ea. Încerc doar s-o ajut să găsească o cale de a hotărî singură.

– Sunt fratele ei.

Nu-l putea contrazice.

* * *

După masa de seară, la care Lucy nu veni, Erin luă o farfurie cu mâncare și porni spre apartamentul ei. Bătu la ușă. Îl auzi pe Max lătrând, dar nimic mai mult. Ciocăni din nou, apoi deschise încet ușa.

Max o salută dând din coadă. Poate că Lucy dormea. Erin îl mângâie pe cap.

– Te simți mai bine, băiatule?

Câinele scheună încet, în timp ce Erin se uita în jur. Patul era gol, iar ușa băii rămăsese deschisă.

O străbătu un fior de teamă.

– Unde-i Lucy? îl întrebă ea pe Max.

Singurul răspuns fu un nou scâncet. Erin mai făcu un pas. Unde putea fi fata aceea, într-o seară atât de rece și ploioasă?

După ce-i mai spuse lui Max câteva cuvinte liniștitoare, închise ușa și se duse să-l caute pe Nick. Îl găsi rezemat de gardul țarcurilor, care erau acoperite, ferite de ploaie, lângă cotețul lui Lulu.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– N-o găsesc nicăieri pe Lucy, răsunse Erin mușcându-și buzele.

– E în apartamentul ei. Probabil stă bosumflată.

Când Erin clătină din cap, spunându-i că tocmai o căutase acolo, chipul lui Nick se crispă, alarmat.

– Încep să mă îngrijorez, mărturisi ea. Max era în casă, singur. Speram s-o găsesc pe Lucy cu tine.

Nick o apucă de braț.

– Mai bine să chemăm încă pe cineva și s-o căutăm. N-o putem lăsa singură, pe ploaia asta rece.

– Stai puțin. Dacă e pe undeva pe-afară, Max o va găsi mai repede decât toată lumea la un loc. Să-l aducem pe el.

Alergară repede înapoi la unitatea lui Lucy, de unde Erin luă lanterna, în timp ce Nick intra alături, la el, ca să și-o ia și pe a lui. Când ieșiră, se ciocniră de Darren. Erin îi explică în grabă ce se întâmplase.

– Merg să mă uit în birou și-n celelalte clădiri, spuse el, păstrându-și calmul.

– Mulțumesc, răspunse Erin. Încearcă să nu-i alarmezi pe ceilalți.

Imediat ce-i spuse lui Max „Găsește-o pe Lucy“, acesta o luă la fugă pe aleea asfaltată care ducea spre pădure. Erin și Nick îl urmară în goană, luând-o apoi pe o cărare.

– Crezi că s-ar putea ca Lucy să se fi dus singură în pădure? îl întrebă ea pe Nick.

– Nici nu știi de ce-i în stare, când e supărată, răspunse el, răvășindu-și cu o mână părul ud.

Ploaia era tot mai rece și puternică. Tocmai urmau câinele pe o a treia cărare, când îi auziră lătratul.

Darren, care îi ajunsese din urmă, spuse:

– Se pare că a găsit ceva.

Imediat, Nick o luă la fugă. Erin și Darren porniră după el, până la ultima cotitură a potecii.

– O, Doamne! exclamă Erin când îl văzu pe Nick îngenuncheat în noroi, lângă un trup care zăcea pe cărare. Alături, scaunul cu rotile, răsturnat într-o parte, lucea în lumina lanternei.

– Lucy e! strigă Nick cu glas sugrumat, înlăturându-i părul ud și încâlcit de pe fața palidă.

Durerea din glasul lui străpunse inima lui Erin ca un cuțit.

Capitolul 10

– E conștientă? întrebă Erin, alergând spre locul unde Nick îngenunchease în noroi lângă trupul prăbușit al lui Lucy. Max îi tot lingea obrajii palizi, scheunând neliniștit.

– Bine, Max, bine, îi spuse Nick, dându-l cu blândețe la o parte. Lucy? Mă auzi?

Îl cuprinse ușurarea când ochii surorii sale se deschiseră tremurător în lumina lanternei. Gemând, Lucy mișcă din cap. Nick înghiți în sec, în timp ce un val de emoții amenința să-i risipească toată stăpânirea de sine.

– De ce-a durat atât de mult? întrebă Lucy.

Purta doar un pulovăr peste bluză și pantaloni lungi, iar Nick o înveli cu geaca lui căptușită. Era umedă, dar tot o mai apăra de frig.

Câinele se apropie s-o lingă iar pe obraz, iar Lucy ridică mâna și-l mângâie pe cap.

– Max te-a găsit, spuse Erin în timp ce-i palpa trupul în căutare de leziuni. În spatele ei, Darren ridică scaunul rulant.

– Ăsta pare să fie în regulă, spuse el.

– A alunecat o roată de pe cărare, când am întors, spuse Lucy. M-am răsturnat...

Vorbea greu, printre dinții care-i clănțăneau.

– Lucy, te doare ceva? întrebă Erin.

– Mi-e doar frig, gemu fata.

– Ne poți povesti mai târziu, spuse Nick, ridicându-se cu ea în brațe. Acum trebuie să te ducem la doctor.

– N-am nevoie de nici un doctor, obiectă Lucy. Trebuie să-l duc pe Max în casă până nu se îmbolnăvește iar.

– Nu-ți face nici o grijă cu Max, răspunse Darren. O să am eu grijă de el, în timp ce Erin și Nick te vor duce la Valley General.

– N-am nimic, insistă Lucy.

O cutremură un nou fior, iar Nick o strânse la piept.

– Ai înghețat.

– Aduc eu scaunul, le spuse Darren. Voi luați-o înainte, duceți-o din ploaia asta.

– Haideți să trecem pe-acasă mai întâi, propuse Erin. O voi ajuta să-și ia haine uscate, apoi o vom duce la urgență.

– N-am nevoie de nici un spital, mormăi din nou Lucy, terminându-și fraza cu un strănut exploziv.

– Fă-i pe plac fratelui tău, o rugă Erin pe un ton autoritar care-l făcu pe Nick să zâmbească; acum, când știa că Lucy era în siguranță, se mai liniștise.

– Fă bine și ascult-o, spuse el cu un zâmbet cam forțat. N-o să se lase până nu faci ce-ți spune.

Ochii lui Erin scăpărară, dar nu-l contrazise.

* * *

Nick se plimba prin sala de așteptare ca un tigru în cușcă, pe când Erin răsfoia o revistă cu urechi-de-măgar la colțurile paginilor. După câteva minute de tensiune, sora îi chemă în cabinetul de examinare.

– Pare să nu sufere decât de o răceală ușoară, îl informă medicul pe Nick, dar am dori s-o ținem până mâine. Pentru orice eventualitate.

– Perfect, răspunse Nick, în același timp în care Lucy protesta:

– Nici nu mă gândesc! Trebuie să mă ocup de Max. N-o să doarmă, dacă nu sunt lângă el.

– Lasă-l pe fratele tău să vadă de Max în seara asta, îi spuse doctorul. Dacă nu era câinele, acum ai fi fost într-o stare mult mai gravă.

– Venim să te luăm dimineață la prima oră, bine? promise Erin, sperând s-o mai liniștească.

– Vezi? S-a rezolvat totul, continuă medicul, desfăcându-și mâinile.

Expresia lui Lucy rămase neschimbată.

– Lăsați-ne să vorbim noi cu ea, ceru Nick.

Medicul zâmbi.

– Bine, numai nu folosiți furtunul, spuse el. Revin în câteva minute.

Imediat ce doctorul ieși din cabinet, Nick se așeză pe marginea mesei de examinare, luând mâna lui Lucy într-a lui.

– Ești rece încă, spuse el.

Lucy își dădu ochii peste cap, privind apoi spre Erin.

– Nu mă puteți scoate de-aici?

– Mâine, repetă Erin.

– Vreaui să mă duc la centru! stărui nervoasă Lucy.

– Ascultă, începu Nick cu blândețe. Mai ții minte vechiul nostru joc?

– Care joc?

Nick oftă.

– Ori de câte ori erai bolnavă, îți îndeplineam o dorință dacă mă ascultai ca să te vindeci.

La colțurile gurii lui Lucy apăru un zâmbet.

– A, jocul ăla.

– Mda, confirmă el, făcându-i cu ochiul lui Erin. Apoi redeveni serios. Deci, care ți-e dorința, surioară?

Un moment, Lucy nu răspunse. În schimb, ochii i se umplură de lacrimi.

– Vreau să-mi primesc înapoi viața mea, șopti ea, cu buzele tremurându-i.

La auzul acestor cuvinte, Erin simți și ea cum o podideau lacrimile.

– Și eu aș vrea asta, răspunse Nick cu glas răgușit.

– De la tine o vreau înapoi, Nick, continuă Lucy, înghițind un nod. Nu mă mai ține așa din scurt, frate.

Erin văzu o singură lacrimă prelingându-se pe obrazul bronzat al lui Nick.

– Nu știu ce să spun, mărturisi el. Ești sora mea mai mică și m-am obișnuit să am grijă de tine.

Zâmbetul îi era plin de tristețe.

– Dar mă voi ocupa de Max până ieși tu de-aici, bine? Îi sunt dator.

– Dacă Max era cu mine când am căzut, s-ar fi dus după ajutor, spuse Lucy.

– Știu, fu Nick de acord. La noapte am să-l țin cu mine, te bucuri?

– Mă bucur... răspunse fata, deși era clar că nu se bucura deloc. Iar tu gândește-te la ce ți-am spus.

– Am să mă gândesc.

* * *

– Ăă, vrei o cafea? întrebă Nick. Aș putea să fac una.

Aruncă o privire spre bufetul din bucătărie, cu tăblia mai joasă, pentru a le fi accesibil handicapaților.

– Nu, mulțumesc.

În lumina slabă, Erin părea la fel de nervoasă și neliniștită ca el.

La vederea ei, pe Nick îl cuprinse o curioasă senzație de normalitate, calmându-l imediat. Se apropie.

Lucy își dorea viața înapoi. Și el ar fi putut avea o viață personală, dacă îndrăznea să și-o revendice. Poate că sosise timpul să încerce.

– În cazul ăsta, spuse încet, oprindu-se în fața lui Erin, aș vrea altceva.

– Ce anume?

Nick ridică încet mâinile și-i cuprinse umerii, aproape temându-se să n-o sperie.

– Pe tine.

Erin păru să se topească în brațele sale, lipindu-și obrazul de pieptul lui gol. Sângele se scurse din creierul lui Nick, coborând mult mai jos, cu o senzație de amețeală și jinduire dureroasă, făcându-l să geamă încet.

– Bănuiam eu că te simți singur, murmură ea cu mulțumire.

Imediat, Nick o apucă de talie, cu putere, îndepărtând-o de el. O privi în ochi.

– Nu e numai atât, murmură el, știind încă înainte de a continua că ceea ce se pregătea să-i spună era adevărat, că fusese adevărat aproape de când o văzuse pentru prima oară.

Sosise timpul să abandoneze orice prudență, privind în față realitatea.

– Te iubesc, șopti el.

Sprâncenele subțiri ale lui Erin se înălțară, dispărând sub breton.

– Nu e nevoie să...

– Ba da, o întrerupse Nick. Trebuie să-ți spun ce simt. Să nu-ndrăznești nici un minut să crezi că n-am nevoie decât de-o distracție ca să-mi treacă mai ușor timpul. Nu despre asta e vorba și vreau să fie clar.

Erin făcu un pas înapoi.

– Ești sigur? Pentru că, dacă nu ești...

Zâmbetul lui Nick apăru imediat, mai firesc decât oricare alt surâs ivit pe buzele lui în ultimii doi ani.

– Oi fi eu cam încet, spuse el tărăgănat, apropiindu-se din nou, da' prost nu-s. Încerc să mă mint de prima oară când mi-ai spus să mă relaxez. Dar în seara asta am văzut cât de important e Max pentru Lucy...

La auzul numelui său, Max se ridică de pe covor și se apropie dând din coadă. Își vârî botul în mâna lui Nick.

– Bravo, băiatule, îl lăudă Nick. Și-acum, culcă-te la loc.

Spre surprinderea lui, Max reveni docil lângă pat, se învârti de două ori în loc și se culcă, încovrigat.

– Unde rămăsesem? se întrebă Nick.

– Îmi spuneai că mă iubești fiindcă ai înțeles cât de important e Max pentru Lucy, răspunse nedumerită Erin.

– Mă rog, probabil că între una și alta nu e o legătură chiar atât de strânsă, replică Nick în timp ce se apropia de pat, ținând-o de talie. Voiam să spun...

– Parcă nu-ți aminteai.

– Șșșt. Voiam să spun că oi fi eu încet, dar până la urmă înțeleg ce se întâmplă. Lucy vrea să-i acord o șansă. Poate e timpul să-mi acord și mie o șansă.

– Mi se pare logic, șopti Erin. Mai spune-mi.

– Despre importanța lui Max pentru Lucy? o tachină Nick, cu o expresie serioasă.

– Nu! îl plesni ea pe braț. Despre ceea ce spuneai în legătură cu mine. Hai, continuă.

– Vrei să zici, despre ceea ce simt pentru tine? ghici, chipurile, Nick.

Erin dădu din cap, cu ochii înceţoşaţi.

– Mhm... Despre partea aia...

O clipă, arătă atât de vulnerabilă încât lui Nick aproape i se frânse inima, după care impresia dispăru.

– Te iubesc, spuse el, sărutând-o. Te iubesc, repetă mai profund, cu un mârâit aspru de dorinţă.

– Şi eu te iubesc, răspunse Erin, făcându-i inima să bată de uşurare.

Târziu, mult mai târziu, ultimul lucru pe care-l mai auzi Nick înaintea propriului său strigăt răguşit de plăcere fu geamătul de împlinire al lui Erin.

* * *

Ceremonia de absolvire avu loc într-o sâmbătă, în prezenţa dresorilor de câini, a voluntarilor, a câtorva foşti absolvenţi şi sponsori, ca şi a multor orăşeni din Monroe. Evenimentul se desfăşura în sala primăriei din oraş, întrucât participarea era prea numeroasă pentru capacitatea centrului de antrenament.

Cei trei absolvenţi aveau să stea în rândul întâi. Avuseseră o lună agitată, iar Erin ştia că erau uşuraţi să termine. Aştepta în fundul sălii, purtând o rochie albastră şi sandale cu tocuri înalte, în timp ce oamenii intrau şi se aşezau pe scaune.

– Bună ziua, domnișoară McKenzie.

Erin se întoarse să-i salute pe Burt și Muriel Blackwood, părinții lui Nick și ai lui Lucy. Îi cunoscuse cu scurt timp în urmă, când sosiseră de la Eugene.

– Centrul dumneavoastră de antrenament este foarte impresionant, comentă Burt. Lucy ne-a purtat într-un tur.

Soția lui, Muriel, murmură o încuviințare.

Burt Blackwood era un bărbat robust, cu păr argintiu, iar Muriel părea a fi destul de delicată și sfioasă. Nick și Lucy moșteniseră ochii ei.

– Vă mulțumesc, răspunse Erin. Am avut mult ajutor. Lucy a fost una dintre cele mai bune eleve ale mele.

Se aplecă s-o îmbrățișeze.

– Felicitări pentru succes, îi spuse ea. Le meriți.

– Fără Max, nu mă mai simt întreagă, se plânse Lucy.

Câinii aveau să le fie predați în cadru oficial, pe parcursul ceremoniei.

În spatele scaunului ei stătea Nick, privind-o pe Erin. Îi zâmbi strâmb, dar nu spuse nimic, în timp ce treceau cu toții în șir spre locuri. Erin abia reușea să-și stăpânească încordarea.

După discursurile preliminare și prezentarea primilor doi absolvenți, când îi veni rândul lui Lucy, fata plângea aproape în hohote de emoție. O îmbrățișă pe Erin din tot sufletul.

– Îți mulțumesc că mi-ai împlinit visul ăsta, spuse ea încet, în timp ce Erin își înghițea la rândul ei lacrimile.

– Ai fost cu totul deosebită, răspunse Erin, acoperind microfonul cu o mână. Să vii și să ții cuvântări la viitoarele absolviri, când vei fi un model de succes.

– Am să vin, îi promise Lucy cu convingere. Și-acum, îmi vreau câinele.

Erin râse și îl prezentă pe dresor, care-l aduse pe Max la rampă. Imediat ce Lucy îl luă în primire și reveni la locul ei, asistența se ridică în picioare, aplaudându-i pe cei trei absolvenți.

– Vă mulțumesc că ați venit, le spuse Erin tuturor. Acum, vă invităm la un punci și fursecuri, servite în fundul sălii de harnicii noștri voluntari.

Abia terminase de vorbit, când Nick se ridică în picioare, făcând un semn cu mâna.

– Domnișoară McKenzie, pot spune și eu câteva cuvinte în încheiere?

Lui Erin nu-i putea trece prin minte ce intenții avea. Doar nu voia să-și exprime acum suspiciunile? Dar expresia lui destinsă nu trăda nimic.

– Desigur, spuse ea.

Avea de ales? Sperând să nu facă o greșeală, îl prezentă pe Nick și coborî de pe podium.

– N-am să vă reții mult, promise Nick mulțimii, cu un zâmbet. Vreau numai să anunț că firma mea, Blackwood Construction, donează o nouă aripă de exerciții fizice și o baie balneară centrului, în semn de mulțumire pentru Erin și personalul ei. Construcția va începe imediat ce punem la punct detaliile și obținem autorizațiile necesare.

Anunțul lui o năuci pe Erin. Îi descrisese anexele pe care le dorea, dar nu și le-ar fi putut permite ani de zile...

După câteva momente de tăcere, sala izbucni în aplauze, în timp ce Nick desfășura o hârtie făcută sul.

– Aici sunt planurile pe care le-am întocmit, îi spuse el lui Erin. Ce-ar fi să arunci o privire peste ele și poate le discutăm înainte de a pleca, dacă ai timp.

Erin îi cercetă chipul, abia putând vorbi, în timp ce lua planurile.

– Îți mulțumesc, spuse ea încet.

După o nouă rundă de aplauze, mulțimea porni spre bufetul din fundul sălii.

Înainte ca Nick și Erin să mai poată spune ceva, Lucy și părinții ei se apropiară. În timpul conversației generale care urmă, Erin tot privea pe furiș planurile și pe Nick. Însemna că avea să-l revadă când venea cu echipa de construcții. Acest lucru o bucura cel mai mult.

Capitolul 11

La o săptămână după Thanksgiving, Erin văzu prin fereastra biroului trei camioane intrând încet în parcare. Erau negre, cu o siglă familiară pe capotă.

Camioanele lui Nick!

Era aproape prea surescitată ca să observe că al doilea camion tracta o mică rulotă, iar ultimul remorca o platformă cu două mașini grele galbene. Un buldozer și încă un utilaj, pe care nu-l recunoștea.

Tremurând, Erin își luă haina și ieși. Se aștepta să-l vadă pe Nick, dar din primul camion coborî un bărbat cu părul alb, purtând o scurtă de doc și o șapcă de baseball.

– O caut pe domnișoara McKenzie, spuse el cu un zâmbet prietenos.

Erin își înghiți dezamăgirea.

– Eu sunt Erin McKenzie.

Din camioane coborau și alții, trei în total. Erau îmbrăcați în haine de lucru și cizme grele, dar Nick nu se zărea printre ei.

Omul cu părul alb îi întinse mâna.

– Eu sunt Shorty Wills, se prezentă el. Sunt maistru la Blackwood Construction, în Eugene.

– Vă așteptam, răspunse Erin. Nick vine și el, mai târziu?

Shorty clătină din cap.

– Nu, domnișoară. Nick n-are timp, e prea ocupat, la Eugene.

Inima lui Erin se frânse de dezamăgire. Îți dădu seama cu câtă nerăbdare așteptase să-l revadă. Un moment, se temu să nu izbucnească în lacrimi.

– Am planurile la mine, adăugă Shorty. Nick a trimis cea mai bună echipă.

– Nu mă îndoiesc.

Unde putem parca biroul de șantier? întrebă el, arătând spre mica rulotă. Aș vrea să fie cât mai aproape de locul de lucru.

Erin îi arătă unde urma să fie construită anexa, iar doi dintre oameni începură imediat să facă măsurătorile și să bată țăruși în pământ. Apoi, Erin avu nevoie de câteva minute pentru a-l convinge pe Shorty să-și cazeze oamenii în unitățile de la centru și să mănânce în sala de mese. Apoi, Shorty îi ceru voie să dea un telefon.

Îl auzi vorbind despre șederea la centru. Când îi întinse receptorul, Erin nu-și dădu seama din primul moment că trebuia să-l ia.

Nick voia să-i vorbească.

Luă receptorul cu o mână tremurătoare.

– Alo?

– Erin.

Glasul lui părea atât de aproape! Și suna atât de familiar, încât i se înmuiau genunchii.

– Bună, Nick. Îți mulțumesc că i-ai trimis pe Shorty și echipa.

– Nici o problemă. Mă bucur că au ajuns repede. Ești foarte amabilă că-i găzduiești.

– Măcar atâta pot face și eu, răspunse Erin, strângând receptorul mai tare. Și-n plus, mă simt mai bine dacă stau aici.

– Bine, se învoi Nick. Dacă ești sigură... Îți mulțumesc. Și-acum, mai dă-mi-l puțin pe Shorty, da?

Când ieși din birou, Erin își dădu seama că tremura. Trebuia să-și recapete calmul, înainte de a putea apărea în fața cuiva, și mai ales într-a constructorilor lui Nick. Se duse după colț și se rezemă de perete, înghițindu-și lacrimile.

Atâta despre ideea că-l uitase pe Nick. După acel schimb de replici impersonal și scurt, de la telefon, știa cât de amarnic se înșelase.

* * *

De Crăciun, echipa lui Nick se duse acasă. Erin le trimisese ilustrate, lui și surorii sale, din partea personalului de la centru.

Echipa își termină lucrul în ianuarie. După ce toți se entuziasmară de noua anexă, o cameră mare care conținea deja mai multe echipamente pentru exerciții fizice, o baie cu dotări

speciale și un vestiar separat cu dușuri, Erin le mulțumi lui Shorty și oamenilor încă o dată. Cât ai bate din palme, aceștia își strânseră lucrurile și plecară.

Cu două zile înainte de inaugurare, Anna sorta corespondența. Fără o vorbă, îi dădu lui Erin un plic cu antetul firmei Blackwood Construction.

– Mă duc să aduc niște cafea, spuse ea ridicându-se, sprijinită în baston. Vrei și tu o ceașcă?

Erin își desprinse privirea de pe plic.

– Nu, mai bine nu. Îți mulțumesc, totuși.

– Sper că e o veste bună.

În drum spre ieșire, Anna îi strânse umărul.

Trăgând adânc aer în piept, Erin despături scrisoarea. Era un răspuns la invitația trimisă de Erin pentru inaugurare, scris de mână și formulat politicos – la fel de politicos cum fusese și invitația ei. Nick mulțumea pentru ofertă dar, cu regret, era nevoit să refuze. Avea programul prea încărcat și spera ca Erin să-l înțeleagă. Dacă avea vreo întrebare sau problemă cu anexa, spera să-l anunțe. În final, îi ura succes în activitatea de la centru, spunând că știa cât de mult însemna acesta pentru ea.

Erin privi lung ultima propoziție.

– La naiba, șopti ea încet.

Iar îl lăsase s-o rănească.

Apoi începu să se înfurie. Bărbații! De ce-i intimidau așa femeile de carieră? Întâlnise nenumărate asemenea cazuri. De ce se așteptase ca Nick să fie altfel și să înțeleagă ceea ce alții nu înțeleseseră?

* * *

Lucy îi telefonă a doua zi după ce Erin primise invitația la ziua ei.

– Vii? o întrebă ea.

– Tare-aș mai vrea să pot, răspunse Erin. Mi-e imposibil să scap de-aici.

Urmă un moment de tăcere.

– Sunt atât de dezamăgită, răspunse Lucy, părând să plângă. Ar fi însemnat atât de mult pentru mine să vii și tu. Ai fi văzut cât de bine-mi merge. Mi-ai schimbat viața, iar fără tine sărbătorirea nu va avea nici un farmec.

Erin nu știa ce să-i mai spună. Era flatată, dar și descumpănită. N-avusese idee că însemna atât de mult pentru Lucy. Și totuși, cum ar fi putut să apară în fața lui Nick?

– Te rog, insistă Lucy, acum plângând de-a binelea.

Mușcându-și buzele, Erin începuse să ezite. Nu voia să strice aniversarea fetei.

– Of, bine, se înduplecă ea, știind că avea să-și regrete cuvintele. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, voi încerca să-mi reorganizez programul.

Lucy scoase un chiot asurzitor, care-o făcu pe Erin să-și smulgă receptorul de la ureche.

– O, îți mulțumesc, îți mulțumesc atât de mult! strigă ea. M-ai făcut fericită!

– Mă bucur, răspunse Erin fără convingere.

Era nevoie de atât de puțin pentru a face oamenii fericiți!

– Am să le spun tuturor, continuă Lucy cu entuziasm. Nici nu-ți închipui ce bine-mi pare. N-ai să regreți.

Erin regreta deja.

* * *

Casa lui Nick, un conac maiestuos în stil Tudor, cu etaj, era mult mai impresionantă decât se așteptase Erin. Ce făcea un singur om în atâta spațiu? se întrebă ea în timp ce cobora pe peronul de cărămidă al aleii circulare, iar un valet îi lua mașina ca s-o parcheze.

Un moment, se temu să nu-i cedeze picioarele. Când îi urmă pe Burt și Muriel în holul spațios, unde-i aștepta Nick, abia mai reușea să-și țină echilibrul.

Privirea lui stărui asupra ei destul ca să-i facă genunchii să tremure și mai rău, dar Nick nu făcu decât să-i mulțumească pentru că venise, întrebând dacă drumul fusese plăcut. Nu-i întinse mâna, lucru pentru care Erin îi fu recunoscătoare. Fără îndoială, avea podurile palmelor crestate de unghii până la sânge.

Lucy, lângă el, așezată în fotoliul rulant, cu Max alături, purta o rochie de dantelă în culoarea piersicii. O fundă asortată era legată de hamurile lui Max. Amândoi o salutară pe Erin cu căldură, înainte ca Lucy să se întoarcă spre următorul grup de musafiri.

– Vorbim mai târziu, îi șopti ea lui Erin.

În următoarea oră, circulară printre invitați, oprindu-se frecvent pentru prezentări. Erin îl zărea des pe Nick, dar drumurile nu li se încrucișau. O singură dată li se întâlniră privirile, înainte ca Lucy s-o tragă mai departe.

Intrară într-o sală mare, cu plafon înalt, care fusese eliberată pentru dans. Într-un colț cânta o mică formație, iar lumina candelabrului din tavan era redusă. Lucy îi prezentă lui Erin un bărbat înalt și atrăgător, pe nume Allan, care imediat o invită la dans.

– Hai, du-te, îi zâmbi Lucy. Văd că niște întârziați îmi reclamă prezența.

Erin acceptă invitația cu sentimente amestecate. Allan părea destul de drăguț, dar plănuise să se retragă imediat ce scăpa de Lucy.

Tocmai îi explica de ce anume venise la petrecere, când cu coada ochiului îl văzu pe Nick, care se apropiase ca să-l bată pe Allan pe umăr.

– Îmi permiți?

– Și de ce ți-aș ceda-o? întrebă zâmbind Allan.

Lui Erin i se uscase gura, iar bătăile inimii i se accelerară.

– Fiindcă eu îți plătesc salariul, mârâi Nick. Și ai monopolizat-o prea mult timp pe cea mai drăguță domnișoară de-aici.

– Abia am început să dansăm... protestă Allan.

– Exact, răspunse Nick cu o expresie enigmatică.

Allan zâmbi și făcu un pas înapoi, dând drumul mâinii lui Erin.

– Când are dreptate, are, replică el vesel. Poate-mi rezervi un dans mai târziu.

– Poate nu-ți rezervă nimic, i-o reteză Nick.

Erin n-avea idee ce răspunsese – sau dacă răspunsese ceva. Nick întinse brațele. Intră în cercul format de acestea, tocmai când muzica își schimba ritmul, devenind mai lentă, ca la un semnal. Păreau să plutească într-un balon, izolați de toți ceilalți.

– Ce-ai mai făcut? întrebă Nick, în timp ce o conducea încet pe ring.

– Bine, răspunse ea cu falsă veselie. Ocupată, ca de obicei.

Dorind cu disperare să risipească vraja care se țesea în jurul ei, Erin începu să turuie despre anexă și planurile de viitor, încercând să nu-l privească. În sfârșit, dansul se încheie. Picioarele li se opriră, dar Nick nu-i dădu drumul. Își rezemă fruntea de a ei.

– Mi-a fost dor de tine.

Glasul îi era scăzut și răgușit, ca și cum cuvintele i s-ar fi smuls din suflet fără voia lui.

Erin nu răspunse. Cu sentimente confuze, se desprinse de el.

– Cred că eu mă duc până la bufet...

Mințea. Plănuia să plece de la petrecere imediat ce Nick se întorcea cu spatele.

– Nu vrei să vii cu mine mai întâi? întrebă el. Doar un moment. Aș dori să-ți arăt ceva.

– Ce anume? întrebă bănuitoare Erin.

Nu cumva colecția de CD-uri...? Nu, nu era cazul.

– Vino și-ai să vezi, o luă Nick de mână, trăgând-o ușor după el.

O conduse pe un culoar lung, în capătul căruia deschise o ușă. Erin îl urmă, intrând într-un cabinet de lucru. Pereții erau acoperiți cu cărți. Mai mult nu apucă să observe, înainte ca Nick s-o strângă la piept.

Începu să se zbată. Cum putea crede că putea s-o sărute, ca și cum n-ar fi trecut atâtea luni de când plecase fără o singură privire în urmă?

Nick îi dădu drumul imediat.

– Iartă-mă.

– De-asta m-ai adus aici? întrebă Erin. Pentru o zbenguială în amintirea vremurilor bune?

Cu ochii aprinși, Nick se înroși la față.

– Nu. Nu tocmai. Am ceva să-ți arăt.

Erin își încrucișă brațele pe piept, așteptând.

Privind-o întrebător, Nick continuă:

– Nu ți-a fost deloc dor de mine?

În tonul și în ochii lui se zărea ceva ce-i risipea lui Erin orice mândrie. Poate că durerea, care o reflecta pe a ei. Nu știa. Nu știa decât că nu mai putea să se prefacă. Probabil că atunci îl vedea pentru ultima oară. Nu mai era important să salveze aparențele.

Coborî ochii, privindu-și vârfurile pantofilor.

– Ba da, șopti ea întretăiat. Mi-a fost dor de tine.

Abia rostise aceste cuvinte, când Nick o cuprinse în brațe.

– Slavă Domnului, murmură el înainte de a o săruta.

Un moment, lumea păru să se șteargă din jurul lor, lăsându-i singuri. Când Nick îi dădu drumul, capul și inima lui Erin se învârteau necontrolat. Din ochii lui țâșneau văpăi.

Se întoarse și luă un sul de hârtie de pe masa de proiectare de lângă biroul masiv de stejar. Începu să vorbească despre un proiect pe care urma să-l întreprindă compania lui, iar Erin, ametită, încercă să se concentreze, în timp ce Nick desfășura planurile, arătându-i diverse detalii.

– Ce părere ai? întrebă el privind-o atent.

Erin privi liniile și cotele, fără să le înțeleagă. Apoi, un cuvânt îi atrase atenția și se uită mai bine. Desenul reprezenta un complex de clădiri.

Încet, înțelese ce avea în față. Planurile unui centru de antrenament, foarte asemănător cu cel construit de ea în Monroe.

Ridică privirea, nedumerită.

– Ce înseamnă asta?

– Câinele i-a schimbat lui Lucy viața, răspunse încet Nick. Întocmai cum ai promis tu. Mi-a luat mult timp până să înțeleg, și chiar mai mult, ca să recunosc. Și încă mai mult pentru a-mi învinge vinovăția și motivațiile ei. Acum vreau să construiesc alt centru la fel ca al tău, aici, în Eugene.

– Dar cum îl vei conduce? întrebă Erin. Cine va instrui câinii?

– Îmi amintesc de femeia aceea pe care am cunoscut-o la absolvirea lui Lucy. Caroline. Mi-ai spus că e văduvă și are timp. Și știe să dreseze câinii și să predea cursuri.

Voia s-o aducă pe Caroline la Eugene, pentru a conduce noul centru? Erin era mută de șoc – și de invidie.

– Nu știu dacă i-ar conveni să se mute, spuse ea. Dar poți s-o întrebi. Este, cu siguranță, calificatră.

Nick zâmbi.

– Chiar crezi că vreau s-o aduc aici? întrebă el.

Îl privi clipind nedumerită.

– Nu...?

– Pe dracu! Vreau să preia ea centrul din Monroe.

Ceva se frânse în pieptul lui Erin.

– Din Monroe...? repetă ea. Și de ce-ai vrea să facă asta?

Îl văzu pe Nick înghițind în sec. Un mușchi îi palpita pe obraz.

– Pentru ca actuala directoare să supravegheze construirea noului centru de-aici.

Fără nici o expresie în glas, continuă:

– ...Locuind în același oraș cu noul ei soț.

Sensul cuvintelor lui începu să-și facă efectul. Cu ochii umplându-i-se de lacrimi, Erin întrebă:

– De ce faci asta?

– Fiindcă, fără tine, viața mea a devenit pustie, recunoscu Nick. Fiindcă aș muta Blackwood Construction la Monroe într-o clipă, dar aș lăsa prea mulți oameni fără slujbă. Oameni angajați de tatăl meu cu ani în urmă, cărora nu le pot cere să vină după mine. Știu că și ție îți cer mult... Părinții tăi sunt acolo, și toți prietenii...

– Dar omul pe care-l iubesc e aici, îl întrerupse încet Erin.

Nick păru să fi primit în dar soarele de pe cer. Înainte de a apuca să spună ceva, Erin își aruncă brațele pe după gâtul lui.

– Te iubesc!

Cu un geamăt, o sărută. Buzele li se contopiră, în timp ce inimile le băteau în același ritm. Când în sfârșit se despărțiră, Nick o întrebă:

– Te măriți cu mine?

– O, da! răspunse ea cu toată convingerea.

– Slavă Domnului! mormăi el și o sărută din nou.

Uitaseră cu totul de lumea din jur, când ușa se deschise, lăsându-i să intre pe Lucy și Max. Îi urma Sparky, cu strachina goală în bot.

– Ei, a mers? întrebă Lucy. A zis da? Iertați-mă, dar n-am avut răbdare să mai aștept la ușă.

– Așteptai afară? o întrebă Erin.

Nick îi zâmbi.

– Ia zi – a mers?

– Te cred! șopti ea, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

Lucy începu să se șteargă și ea la ochi.

– E cel mai minunat cadou pe care mi l-ați fi putut da voi doi, spuse ea. Întotdeauna am bănuit că e nedoie de o roșcovană încăpățânată ca să-l dreseze pe îndărătnicul de frate-meu. Imediat ce te-am cunoscut, Erin, mi-am dat seama că nu mai era decât o problemă de timp.

În mintea lui Erin începea să se facă lumină.

– Deci, toate rugămințile și plânsetele alea, la telefon...? întrebă ea. Vrei să spui că n-au fost sincere?

– Ba au fost sincere, răspunse Lucy. Dar momentele disperate cer măsuri disperate, adăugă ea cu convingere. Și nici tu nu te-ai lăsat prea ușor.

– Și dacă nu acceptam? întrebă Erin.

Înainte ca Lucy să răspundă, Nick interveni:

– Atunci aș fi venit eu să te iau. Așa, n-a trebuit să mă mai tramblaez.

Erin se prefăcu că voia să-i dea una, dar era prea fericită ca să se simtă ofensară. În timp ce Lucy îi privea cu un zâmbet radios, Nick o luă în brațe și o învârti.

– Haideți să le spunem părinților, propuse el.

– Și ei au fost amestecați în intriga asta? întrebă Erin.

Nick nu-i răspunse, dar în zâmbetul lui nu se citea nici o părere de rău. O mai învârti o dată, în aplauzele lui Lucy. Sparky își scăpă castronul din bot și, împreună cu Max, începu să latre.

Sfârșit